FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin és a halott harangozó

M. C. Beaton

erawan

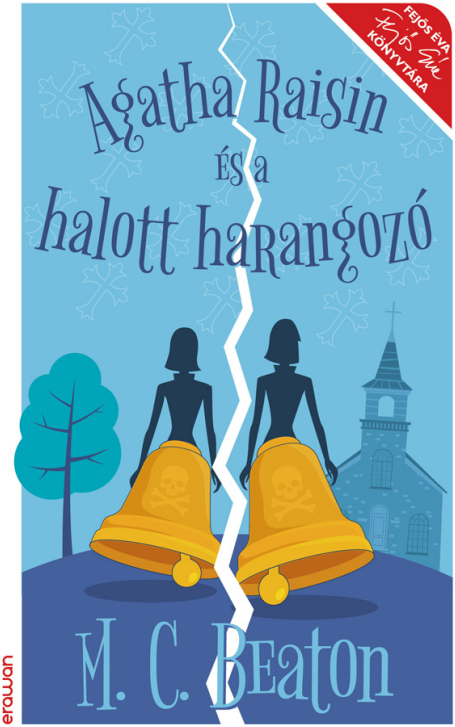
Agatha Raisin
és a
halott harangozó
M. C. Beaton
erawan
FEJŐS ÉVA
KÖNYVTÁRA

M. C. Beaton

Agatha Raisin és a halott harangozó

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
The Dead Ringer
Copyright © 2018 by M. C. Beaton
Minden jog fenntartva

For information, address St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, N. Y. 10010.

Fordította: LAIK ESZTER
Copyright © 2018 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2020
© Erawan Könyvkiadó, 2020

Felelős kiadó: Fejős Éva
Szerkesztette: Münz András
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóillusztráció, borítóterv, tördelés: Müller Péter

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5652-69-1

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszédek a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.

Ajánlom ezt a könyvet bölcsességem öt oszlopának:
Hope Dellonnek
Hanah O'Gradynek
Barbara Lovensteinnek
Mary South-nak
Krystyna Greenek

Első fejezet

A közép-angliai Cotswoldsöt a világ legszebb vidékei között tartják számon. Igazi vonzereje az emberi kéz alkotta környezetben rejlik – bájos kertek és nádfedeles házak csábítják ide a látogatót. A turisták zsúfolt buszokkal érkeznek Stow-on-the-Woldbe, Alsó- és Felső-Slaughterbe, Bourton-on-the-Waterbe és a környék más falvaiba, hogy aztán sokadmagukkal elvegyülve tülekedjenek a teaboltokban, ahelyett, hogy felfedeznék az eldugottabb helyeket, amelyek kívül esnek a fő útvonalakon.

Ilyen falu Thirk Magna is. A lakói büszkék rá, hogy turista alig háborgatja békés kis vidékük csendjét, pedig a román stílusú Szent Etelred-templom az ország legszebb harangegyüttesével dicsekedhet.

Thirk Magnában nem voltak odaadóbb harangozók Mavis és Millicent Dupinnél. A két hölgy – egypetéjű ikrek – a negyvenes éveik elején jártak. Egyformán öltözködtek, bő tweedszoknyát és barna félcipőt hordtak. Hosszú,

keskeny arcukat ugyanolyan hosszú, keskeny orr szelte ketté. Igen büszkék voltak a Dupin-orra, ami állításuk szerint még Hódító Vilmostól származott. Az ikrek egy udvarházban éltek. A négyszögletes, György-korabeli épület a helyi kacsaúsztatóra nézett.

A Dupin ikrek amúgy nyugalmas életét nemrég óriási izgalom kavarta fel, az egyházmegye püspöke ugyanis látogatást tervezett Thirk Magnába. A helybéliek egy különleges harangjátékkal készültek a tiszteletére.

Az ikrek meghívták magukhoz a többi hat harangozót, hogy megbeszéljék az előttük álló feladatokat.

A hat embert a Dupin lányok és a lelkesedésük iránt érzett ellenszenv kovácsolta össze, habár volt, aki más megfontolásból lett a csapat tagja, de idővel megszerette a harangozást. Most betömörültek a szalonba, és megvárták, amíg Mavis betol egy zsúrkocsit teával és süteménnyel, míg a nővére, Millicent asztalkendőket ad körbe. Helen Toms, a helyi lelkész felesége utálta ezeket a damaszt asztalkendőket, amelyek sarkába az ikrek nevének kezdőbetűit hímezték. Helennek valahogy mindig sikerült egy kis teával lecsöpögtetnie a becses textíliákat. Millicent ilyenkor kikapta az öléből a kendőt valami elégedetlenkedő, kotyogó hangot hallatva, olyasfélét, mint amikor egy tyúk készül kotlani. Sötét fürtjeivel, tiszta vonásaival Helen egészen vonzó lehetett volna, csak túl merev és ideges típus volt.

Valami fordított sznobériából Harry Bury, a sekrestyés magát a nép fiának, míg az ikreket, akik a saját

vagyonukból éltek, parazitáknak tartotta. Harry piros arcát gombszeme tette egyedivé, a szája folyton mosolyra húzódott, a szemében gyanakvás ült. A jóképű ügyvéd, Julian Brody kétszer elvált, de senki nem tudta pontosan, mi okból, mivel még viszonylag új lakónak számított a faluban. Az ikrek alaposan körbeugrálták, Colin Docherty bosszúságára, aki egy közeli középiskolában tanított fizikát, és korábban ő volt a nagy kedvenc. Ideges szokásai közé tartozott, hogy ropogtatta az öklét, és fütyült az elülső fogai közötti résen. Joseph Merrydown, a hentes arca egy bélszín vörösségével vetekedett, a többiek nemegyszer attól féltek, hogy agyvérzést kap munka közben.

Helen Toms mindig csodálkozott, hogy a férfiak nem dongják körül Gloria Buxtont, a telt idomú, szoláriumbarna, feltöltött ajkú szőkeséget. Gloria tíz éve elvált bankár férjétől, és szőke fürtjeitől a tűsarkújáig meghökkentő jelenség volt mint harangozó. De ahogy Helen barátnője, Margaret Bloxby vallotta – maga is lelkészfeleség –, a harangozás nem hobbi, hanem szenvedély.

Mavis hozzáütögette a kiskanalát a teáscsészéhez, jelezvén, hogy a gyűlés megkezdődött. Hogy ne maradjon le testvére mellett, Millicent is odakocogtatta a kanalát.

Magas, fuvolázó hangján Millicent szólalt meg először.

– Nagy megtiszteltetés számunkra a püspök úr közelgő látogatása. Nagyszerű volna, ha a tiszteletére eljátszanánk a leghosszabb kompozíciót, az oxfordi nagyharangjátékot.

Joseph Merrydownnak elakadt a lélegzete.

– De hát az több mint tíz óra! Biztosan kikészülnénk.

Julian Brody rákeresett a telefonján.

– Hé, az 17 824 váltás!

A harangozás semmilyen más hangszeres muzsikához nem hasonlítható. Nincs hozzá hagyományos kotta, a harangok megszólaltatása sajátos matematikai rendet követ. Az egyes harangütések jelentik a váltásokat, amelyek sorrendjét a játékosoknak fejből kell tudniuk.

A hentes és a temetkezési vállalkozó még a szüleiktől vették át a harangozás hagyományát, az ügyvéd egyszerűen örömét lelte benne, a tanár magányos volt, a lelkész felesége pedig azért csinálta, mert a férje ragaszkodott hozzá. Az elvált nő, Gloria számára a kongatás remek testmozgást jelentett, és rajta tarthatta a szemét az ügyvéden.

Az ikrek főnöki ranggal bírtak, mivel az apjuk saját pénzét költötte a harangok helyreállítására és saját tulajdonaként tekintett azokra. A halála előtt a lányaira hagyta őket.

A többiek tiltakozó moraja süket fülekre talált a Dupin lányoknál. Ők maguk éppúgy hozzátartoztak a templomhoz, mint a nyirkos térdeplők, a rossz fűtés és természetesen a harangok.

Végül Gloria Buxton szólalt meg:

– Nem hiszem, hogy a püspökünk hosszú órákat töltene itt. Nyilván csak egy rövid ideig marad, aztán továbbáll.

– De eljut majd hozzá a híre, mire készülünk! –

jelentette ki Millicent szenvedélyesen. – Beszélni fog róla az egész ország.

Julian szorgalmasan böngészett a telefonján.

– A mircesteri püspökről beszélünk? Peter Salver-Hinkley főtisztelendő úrról?

– Igen, miért? – kérdezte türelmetlenül Millicent.

– Találtam róla egy képet, amin átalussza a harangjátékot Duxton-in-the-Hedgesben. Valami rövid, üdvözlő harangszóval kellene köszönteni, hölgyeim, és akkor arra is lesz idejük, hogy beszéljenek vele. Ha ragaszkodnak a harangmaratonhoz, a püspök úr felszívódik, mielőtt annyit mondhatnának neki, jó napot.

A köztük működő különös telepátiával az ikrek egymásra néztek, majd kivonultak a szalonból.

– Ezek szerelmesek abba a püspökbe, vagy mi? – kérdezte a hentes.

– Azt hiszem, inkább amolyan kamaszlányos rajongásnak nevezhetnénk – jegyezte meg Julian.

– Az ő korukban? – húzta fel a sekrestyés a szemöldökét.

– Még csak negyvenesek, és működnek a hormonjaik – vigyorodott el kajánul Julian. – Pillanatnyilag a harangozás iránti szenvedélyük küzd bennük a püspök iránti szenvedélyükkel.

– Ez valami elmebaj lehet – motyogott Gloria Buxton. – Úgy értem, az anglikán püspökök rendszerint holtsápadtak, húsos ajkuk van, és keret nélküli szemüveget hordanak.

Hogy megtörje a Gloria szavai nyomán támadt zavart csendet – a helyi lelkész, Helen Toms férje ugyanis pontosan így nézett ki –, Julian megszólalt:

– Csakhogy ez a püspök nem ilyen. Feltűnően jóképű.

– Hát, kutya legyek, ha tényleg így van – csapott a térdére a hentes.

– Itt van, nézze csak meg – tartotta az orra alá a telefont Julian. – Mutatós férfi, mi? Mint azok a régimódi illusztrációk az *Artúr király lovagjai*-mesekönyvekből.

A püspök fehér, alabástrom arca, magas, uralkodói orra és keskeny, mosolyra húzódó szája szikár, fenséges megjelenést kölcsönzött neki. Sűrű, göndör haja feketén csillogott. Ívelt szemhéja az arcát egy antik szoboréhoz tette hasonlatossá.

– Itt azt írja – mondta a sekrestyés nehezen szuszogva –, hogy az anyja Lady Fathering volt, Hadshire grófjának legidősebb lánya. Adoptálta őt. Hát, ez megmagyarázza, miért néz ki ilyen elegánsan.

– Maga vén sznob – torkolta le Gloria. – Mert amúgy olyan hervatag lenne, mint a többi püspök? Vagy azt szeretné, ha afrikai volna?

– Ezt jelenteni fogom a Rasszizmus Elleni Testületnek! – horkant föl a sekrestyés, amit súlyos csend követett. Mindenki azon tűnődött, hogy a szabad véleménynyilvánítás joga szinte eltűnt a brit szigetekről, olyan nevetséges módon korlátozzák.

Colin Docherty, a tanár törte meg a csendet.

– Szerintem Julian helyesen javasolta a hölgyeknek. Egy

kis sherry és harapnivaló bőven megfelel üdvözlésképp.

– Így fogom csinálni – bólintott a lelkészné, Helen Toms.

– Jobb, ha én csinálom – szólt közbe Gloria. – A püspök ízlése bizonyára meghaladja egy ötvenes évekbeli falusi vendéglátás szintjét.

Helen Toms dühében elvörösödött.

– Úgy érti, Helen nem tudna felszolgálni olyan ragacsos vajas pástétomot, mint maga? – gúnyolódott a tanár.

– Én nem szolgálok fel ragacsos vajas pástétomot! – csattant fel Gloria.

A szalon ajtaja kitárult, az ikrek visszajöttek.

– Úgy döntöttünk, elegendő lesz, ha szerény fogadással várjuk a püspököt egy rövid harangjátékot követően. A fogadást itt, a mi szalonunkban tartjuk.

– Szerintem meg a parókia szalonjában kellene – tiltakozott Julian.

– Szeretnék rámutatni, hogy az udvarház szalonja nagyobb!

– A parókia szalonja sokkal barátságosabb, mint ez a viktoriánus mauzóleum – jelentette ki Julian. – Úgy értem, ezek a roskatag bambuszasztalok itt, a régi fotókkal… A vitrinekben kitömött madarak… Szavazzunk! Emelje fel a kezét, aki a lelkészlakra szavaz.

Az ikreket és Gloriát kivéve mindenki feltartotta a kezét.

– Lányok, gondolják csak meg – szólalt meg Julian békülékeny hangon –, a püspök úgyis a templomra és a parókiára kíváncsi.

Julian hazakísérte Helent a lelkészlakhoz.

– Ne nézz olyan aggodalmasan – mondta a nőnek. – Hamarosan meglátogat egy barátom. Egy párizsi étterem séfje. Megkérem őt, hogy készítse el a harapnivalót.

– De nem tudok erre sokat szánni…

– Én állom. Ne is tiltakozz. Alig várom, hogy néhány embernek borsot törjünk az orra alá.

– Peregrine-nek könnyen törhetsz. Úgy számított, ha lesz fogadás, a templom közösségi termében tartjuk.

– Jobb, ha beszélek vele. Halálra fog téged szekálni. Tudod, milyen komisz.

– Nem kritizálhatod a férjem! – kiáltotta Helen.

Julian szánakozón nézett rá.

– Amikor így fel vagy paprikázva, meg tudnálak csókolni.

– Hagyj békén! – Helen dühösen befelé indult. Aztán megtorpant. Tényleg csodás lenne igénybe venni azt a séfet, és nézni, ahogy leesik az álla mindenkinek. Visszafordult.

– Julian!

– Igen, szerelmem?

– Bocsánat, hogy így felkaptam a vizet. Köszönöm a felajánlást. Nagyon hálás vagyok érte.

Helen végigment a bejárathoz vezető sétányon. Az ajtóban a férje várta. Nagy csodálója volt a korábbi canterburyi érseknek, a hosszú fehér szakállú Rowan Williamsnek, és próbálta maga is utánozni a

megjelenését. Ám Peregrine szakálla pamacsokba állt össze, és hiába volt a haja fehér, a szakálla rőt maradt.

– Mit kiabáltál? – kérte számon a feleségét.

– A szavazás eredménye szerint a mi szalonunkban fogadjuk majd a püspököt. Julian egy barátja, aki francia séf, a teljes vendéglátást ingyen akarja biztosítani. Megmondtam neki, hogy felejtse el.

Helen már nagy gyakorlatot szerzett a férje manipulálásában.

– Ezt előbb velem kellett volna megbeszélned – veszekedett Peregrine magas, fisztulázó hangján. – Hívd fel Juliant, és mondd meg neki, hogy elfogadjuk az ajánlatot.

Helen szokatlan bátorsággal vágott vissza:

– Hívd fel magad! – azzal beszaladt a házba.

Az egyetlen telefon a házban – nem túl kényelmes megoldásként – az előszobaasztalon állt. Helen hallotta, amint a férje tárcsáz, és bocsánatot kér a felesége „klimaxos” viselkedéséért. Az asszony felmordult, átfordult a másik oldalára a kanapén, és a fülére szorította a párnákat.

– Csak harmincnyolc éves vagyok! – morogta.

Amikor a férje belépett a szobába, Helen felült.

– Ismered Mrs. Bloxbyt Carselyből?

– Találkoztam már vele egy-két alkalommal – mondta Helen.

– Szeretném, ha elmennél és meghívnád a férjével együtt a fogadásra. Alf Bloxby a püspökünkkel egy időben

járt Cambridge-be.

Helen szolid, kedves asszonynak ismerte Mrs. Bloxbyt. Örült a lehetőségnek, hogy elmenekülhet otthonról, bólintott, majd kiment az öreg Fordjához, amivel az út szélén parkolt. Az egyetlen parkolóhely a lelkészlak előtt Peregrine Daimlerjének volt fenntartva. Mivel manapság senki nem szerette a nagy benzinfalókat, és a Daimler még veterán autónak sem számított, a lelkész nagyon olcsón jutott hozzá.

Helen beült a kocsiba, és Carsely felé vette az irányt.

* * *

Mrs. Bloxby felderült a meghívás hallatán.

– Hát persze hogy megyek! – válaszolta. – A férjem szerint a püspökünk Cambridge-ben nagy szívtipró volt.

– Nem nősült meg?[1]

– Úgy hírlik, sosem talált a maga szépségéhez illő hölgyet. Na jó, csak tréfáltam, de tényleg azt beszélik, hogy gyönyörű férfi.

Megcsörrent a telefon.

– Felvennéd, drágám? – kiáltott ki Alf Bloxby a dolgozószobából.

A lelkészné sóhajtott, és felvette a kagylót.

– Téged keresnek, Helen – fordult a vendégéhez. – A férjed.

– Mit akar ilyenkor? – morogta Helen, majd átvette a telefont, és alázatosan beleduruzsolt:

– Igen, drágám, mi az? Rendben, megpróbálom. – Sóhajtva tette vissza a kagylót. – Micsoda követelőző egy püspök ez! Cotswolds kopójával akar találkozni, Agatha Raisinnel.

– Mrs. Raisin nagyon jó barátom – jegyezte meg Mrs. Bloxby. Ebben a pillanatban csengettek. – Még az is lehet, hogy ő az. Szombatonként nem dolgozik.

Mrs. Bloxby kiment ajtót nyitni, és egy kifinomult megjelenésű hölggyel tért vissza. Agatha Raisin sosem vált vidéki nővé. Armani kosztümjétől magas sarkú cipőjéig sokkal inkább illett volna a Bond Streetre, mint egy falusi lelkészlakba.

Miután Mrs. Bloxby bemutatta a vendégeit egymásnak, Helen félénken megszólalt:

– Megkérnéd őt, Sarah, hogy…

– Sarah? – húzta fel a szemöldökét Agatha. – Margaretnek hívják. Habár én az asszonynevén szólítom. Ezt a szokást még a megboldogult Hölgyegyletből őrizzük.

– Sarah-Margaretnek kereszteltek – szólt békítőleg Mrs. Bloxby. Bonyolult, tudom, de mindkettőre hallgatok. Képzelje, Mrs. Raisin, a püspökünk látogatást tesz Thirk Magnában, és nagyon szeretne magával találkozni.

– Hogyhogy? – csodálkozott Agatha. – Nem hiszem, hogy ráérek.

Mrs. Bloxby elmosolyodott.

– Még nem is mondtam, mikor van a fogadás. Egyébként a parókián rendezik, de nem szükséges részt vennie, mert úgysem tudna a tiszteletes közelébe férkőzni

a rajongó nők hadától.

Agatha apró maciszeme összeszűkült, úgy nézett a barátnőjére.

– Mikor van ez a parti?

– Mához két hétre – szólalt meg Helen. – Este hatkor.

Mrs. Bloxby sherryvel kínálta a hölgyeket, közben a szeme sarkából látta, hogy Agatha fejében szorgosan kattognak a fogaskerekek.

– Milyen a püspökné? – kérdezte Agatha.

– Nincs püspökné – ingatta a fejét Mrs. Bloxby.

– És miért rajongják körül a nők? Ó, tudom már. Meleg. A templomba járós nőknek a melegek a gyengéi. Nyugodtan álmodozhatnak anélkül, hogy csak egyszer is szembe kellene nézniük az izzadságszagú valósággal. Gondoljanak csak bele, hány férjezett nő él ebben az országban, aki szívesebben bújik ágyba esténként egy könyvvel, mintsem elviselje, ahogy ráhengeredik a férje. Ó, a franciaágyak zsarnoksága! Jó-jó, sajnálom, bocsánat. Elmegyek a fogadásra.

Agatha csak most vette észre, hogy Helen arcán egy kövér könnycsepp gördül végig.

– Helen, mi lenne, ha felhívná a férjét, és megmondaná neki, hogy velem ebédel a fogadóban?

– Követelni fogja, hogy azonnal menjek haza megcsinálni az ebédjét.

– Csak tegyen egy próbát.

Helen tárcsázott, majd reszkető hangon elmagyarázta, hogy Agatha meghívta ebédre.

– Akkor menj, az isten szerelmére! – reccsent rá a férje. – Csak vedd rá, hogy jöjjön el a fogadásra.

– Jöhetek – mosolyodott el Helen, miután letette a kagylót.

– Helyes. Van valakinek egy fotója erről a püspökről?

Helen kinyitotta nyeregtáskaszerű, méretes ridiküljét, és előhalászta az egyházközség újságját.

– Tessék. Itt van a címoldalon.

– Ez igen. Csillogó, színes magazin. Büszkék lehetnek magukra.

– Van a faluban egy kockafej, akinek a lapkészítés a mindene.

Agatha megnézte a püspök fotóját. Nevetős kép volt. Agatha egykor egy nyomornegyed kemény iskoláját járta ki, és megtanulta, hogy a fehér lovas hercegekről szőtt álmait tartsa meg magának. Mint Shallot kisasszonya, aki kiért is epedt? Aki ott tralla-lallázott a folyónál? Biztosan Sir Lancelot volt.[{2}] Ő pedig, Agatha, mennyit álmodozott, hogy egyszer csak odaléptet hozzá egy lovag, és felkapja hófehér paripájára!

Ó, istenem, mit műveltem… – nyugtalankodott Mrs. Bloxby, aki már sokszor látta csúfos végét Agatha romantikus hóbortjainak.

– Velünk jössz, Margaret? – kérdezte Helen.

– Nem, van egy bárányunk, akinek tanácsadásra van szüksége, és fél óra múlva itt lesz. Tudod, hogy megy ez, Helen. Sosem rendelkezünk az időnkkel.

– Hagyjon neki egy cetlit az ajtón, valami olyan

szöveggel, hogy „Kapd össze magad, te érzelgős tyúk. Gyere át hozzánk a kocsmába, vagy húzz haza” – szólalt meg Agatha.

– Mrs. Raisin! Indulás, és ne borzolja tovább Mrs. Toms idegeit!

– Sajnálom – mondta Agatha, miközben a falusi kocsma felé sétáltak. – A férje bántja magát?

– Nem akarok a férjemről beszélni – felelte Helen vékony hangon. – Igazság szerint köszönöm a kedves meghívást, de haza kell mennem. – Azzal sarkon fordult, és az autójához sietett.

Épp kiengedte a kéziféket, amikor dörömböltek az ablakon. Helen elszoruló szívvel látta, hogy Agatha az. Tétovázva lehúzta az ablakot.

– Igazán sajnálom – szabadkozott Agatha, aki a legkevésbé sem sajnált semmit, viszont égett a vágytól, hogy minél több részletet kiszedjen Helenből, ami a püspököt illeti. – Itt lakom az Orgona közben. Leülhetnénk a kertben beszélgetni. Csak mondja, hogy nem haragszik.

És szegény Helen, aki komolyan vette keresztényi kötelességeit, úgy érezte, nem utasíthatja vissza a meghívást.

Agathánál egy jó erős gin-tonik és a kényelmes kerti fotel ölelésében Helen kezdte elengedni magát.

Vendéglátója a Carselyben zajló életről fecsegett, meg

olyasmikről, hogy úgy tűnik, meleg nyaruk lesz. Már épp rátért volna, hogy a püspökről kérdezősködjön, amikor Sir Charles Fraith masírozott be a kertbe, és lehuppant melléjük egy nyugágyra.

– Azt hittem, már visszakértem a kulcsaimat – szúrta oda Agatha, miután bemutatta Charlest Helennek.

Charles hanyagul elmosolyodott.

– Csak megspóroltam neked, hogy itt kelljen hagynod ezt a szép kertet, amíg kijössz ajtót nyitni.

– Hol voltál?

– Törődj a magad dolgával, édesem. Új olvasnivaló? – Agatha magával hozta az egyházközség lapját, amikor eljöttek Mrs. Bloxbytól.

Egyre jobban bosszantotta Charles. Itt van ez az ember, akivel néha osztozik az ágyán, de ahelyett, hogy eltűnne szépen és hagyná, hogy ő dédelgesse új álmát, hanyagul elterül a kerti székben a kifogástalan megjelenésével. Agatha szomorúan állapította meg, hogy Charles még meztelenül is úgy fest, mintha egy tökéletesen szabott bőrt húztak volna rá.

– Mrs. Tomstól kaptam – mondta Agatha. – Helen fogadást szervez a püspökünknek.

– Amire bizonyára én is meghívást kapok – vigyorgott Charles Helenre.

– Meg kell kérdeznem a férjem – sietett Helen a válasszal, bocsánatkérő pillantást vetve Agathára.

– Most komolyan, Charles, egy úthenger vagy – dorgálta Agatha. – Helennel épp egy bensőséges beszélgetést

folytattunk, amikor berontottál, úgyhogy légy oly kedves és húzz el a francba.

– Nem, nem – pattant fel Helen. – Nekem úgyis mennem kell. – A Thirk Magna-i lelkészné kezdte Agathát meglehetősen riasztónak találni. – Viszlát! – És már el is rohant.

– Mit intéztél? – hangzott az első kérdés Helen férjétől.

– Eljön – felelte Helen. – És egy barátja, Sir Charles Fraith szintén meg akarta hívatni magát, de Agatha leállította.

Sznob ember lévén Peregrine Tomsra úgy hatott a lovagi cím, mint egy varázslat.

– Muszáj neki is eljönnie! Küldök a nevére meghívót.

– Azt megérteném, ha a kéjes természeteddel be akarnál nyúlni a lila reverenda alá, de te szerelembe akarsz esni, Aggie. Mindig ezt csinálod, és mindig rossz vége lesz.

– Engem legalább nem a bankszámlája érdekel. Érdekes arca van, ennyi az egész.

Charles elnyomott egy ásítást.

– Miért van baljós előérzetem?

Agatha hosszan tanulmányozta a fotót a címlapon. Milyen lenne püspöknének lenni?

Ahogy felnézett az újságból, látta, hogy Charles elaludt.

Mit vegyen fel? Valami klasszikusat… Ha kitart a jó idő, talán fehér selyemruhát. De a könnyű, lebegős ruhákhoz sudár termet kell, és Agatha mindössze százhatvannégy

centi volt magas sarkúban. Bement a házba, és egy köteg divatmagazinnal tért vissza. Nekilátott fellapozni őket, amikor megcsörrent a mobilja. Charles motyogott valamit, de nem ébredt fel. A vonal túlsó végén Mrs. Bloxby aggodalmasan figyelmeztette Agathát:

– Semmi esetre sem szabad elmennie arra a fogadásra. Kiderítettem valamit, ami egyáltalán nem tetszik nekem. Peter Salver-Hinkley Jennifer Toynbyval, egy helybéli fiatal nővel találkozgatott. Jennifer nagy vagyon várományosa volt. Néhány évvel ezelőtt eltűnt, és azóta sem látták. A püspök gyanúba keveredett, hogy van valami köze a dologhoz, de soha nem derült ki semmi. Szerintem veszélyes az az ember. Hagyja őt békén.

– Ó, most már még inkább úgy gondolom, oda kéne mennem – felelte Agatha. – Úgy értem, nyomozhatnék egy kicsit, és kideríthetném, mi történt ezzel a Jenniferrel.

– Kérem, ne.

– Nézze, maga ott lesz. A lábamra léphet, ha úgy látja, rosszul viselkedem. Viszlát.

– De…

Agatha letette. Az előtte heverő magazinra sötét árnyék vetült. Felnézett az égre. A nagy kékségben egy pici, kerek, fekete felhő takarta ki a napot.

– Bizony rossz ómen ez, naccsága – szólalt meg váratlanul Charles cigányasszonyos hangon.

Második fejezet

A nyomozóiroda csapata olyan elfoglalt volt a püspöki fogadás előtti hetekben, hogy Agatha szinte el is feledkezett az eseményről. Az irodában olykor csendesen folydogált az idő, máskor elárasztották őket a megbízások – elveszett kisállatok és csellengő tinik keresgélése, bizonyítékgyűjtés válásokhoz és az elmaradhatatlan boltitolvaj-vadászatok. Agatha szerencsésnek érezte magát, hogy ilyen lojális és szorgalmas munkatársak dolgoznak neki. Ott volt az ifjú és gyönyörű Toni Gilmour, a bohócos vonásokkal bíró Simon Black, az exrendőr Patrick Mulligan, az idősebb, disztingvált úriember, Phil Marshall és a titkárnő, Mrs. Freedman.

Helen egyszer telefonált, hogy elmondja, Charles nem válaszolt a meghívására, amiről Agathának beugrott, hogy nem vett új ruhát a partira. De a munka kiűzte a fejéből a kamaszálmokat. Unalmas, sherryzős-ropizós összejövetel lesz ez.

Agatha nem tudta, hogy a püspök látogatása egy ilyen eldugott kis helyen körülbelül olyan, mintha George Clooney önkénteskedne egy kézművesvásáron. A helybéliek véget nem érő, parázs vitákat rendeztek olyan lényeges kérdésekről, hogy fellobogózzák-e a falut vagy sem.

Agatha ugyancsak ideges lett volna, ha hallja, hogy a két vénlány, a Dupin ikrek hogyan ringatják magukat romantikus álmokba. A legjelentéktelenebb dolgokon is vitatkozni kezdtek. Millicent vulgárisnak nevezte a sekrestyés ötletét, mert az fényfüzért akart a harangterem bejáratára függeszteni, mire a sekrestyés – bebizonyítva, hogy csakugyan tud vulgáris lenni –, odavetette Millicentnek, hogy dugja fel magának a francos harangjait oda, ahová nem süt a nap.

Mivel Peregrine Toms megfázott, a látogatást megelőző vasárnapon a segédlelkész, Harry Mansfield celebrálta a misét. Harry kitűnő szónok volt, és mire véget ért a prédikáció, faluszerte elásták a csatabárdokat.

A templom a tizenkettedik században épült, és egy ilyen kis faluhoz képest jelentős épület rangjával bírt. Állt egykor egy kastély Thirk Magnában, Sir Randolph Quentin otthona, amelynek romjait még látni lehetett a település határában. A Quentin család minden vagyonát elvesztette a keresztes hadjáratokban, és a templom is a kastély sorsára jutott volna, ha a jómódú cotswoldsi gyapjúkereskedők nem adakoznak olyan bőkezűen a fenntartására.

A prédikációtól talán egyedül Julian Brody nem került békülékenyebb hangulatba. Helen miatt aggódott. A nőnek egy csúnya lila folt éktelenkedett az arca egyik felén, és Julian úgy sejtette, attól a gazember férjétől származik. Kiosont a templomból még a ceremónia vége előtt, és a szomszédos lelkészlakhoz sietett. Tudta, hogy nem zárják napközben az ajtót, így hát bátran bement, és követte a televízió hangját. Peregrine a dolgozószobájában ült, egy whiskyvel az egyik, cigarettával a másik kezében, és a cheltenhami versenyt nézte a képernyőn. Julian elővette a telefonját, és mielőtt Peregrine észrevehette volna, elkattintott egy fényképet. A lelkész összerezzent, odakapta a fejét, és rákiáltott Julianre.

– Mi a fenét csinál itt?

– Ha még egyszer megüti a feleségét – szólt Julian –, teleragasztom a falut ezzel a fotóval, és kiposztolom a Twitterre.

– Én egy beteg ember vagyok – nyöszörgött Peregrine.

– Tényleg az. Keressen egy jó pszichiátert, maga szörnyeteg.

Miután Julian elviharzott, Peregrine a gondolataiba merült. Helennek meg kell szereznie ezt a fotót. Neki pedig vigyáznia kell, ha legközelebb megüti, ne maradjon nyoma.

* * *

– Mi a csodáért mondtam, hogy ellátogatok ebbe a… mi is a neve? – kérdezte a püspök az érseket.

– Thirk Magna – segítette ki amaz. – Muszáj mennie. Már megjelent egy cikk a látogatásáról a helyi lapban. Azon kívül azt mondta, szeretne találkozni azzal a detektívvel.

– Meggondoltam magam. Lehet, hogy valami kemény nő.

Julian és Helen Toms egy gyertyafényes vacsora mellett ültek Mircesterben, az új francia étteremben. Helen hívta meg Juliant, akinek örömét beárnyékolta a gondolat, hogy az a szörnyű Peregrine talán megbízta a feleségét, szerezze meg valahogy Julian telefonját, és törölje róla a képet.

A férfi kedvesen fecsegett mindenféléről, majd a vacsora végén előrehajolt, átnyúlt az asztalon, kezébe vette Helen kezét, és így szólt:

– Ne menj haza ma este.

Helen elsápadt, aztán vékony hangon kinyögte:

– Jó.

– Az a szemétláda, ha hazamész és nem tudod meggyőzni, hogy törölted a fotót, talán megint megver. Maggie néném itt lakik Mircesterben, szívesen elszállásol éjszakára. Vettem neked hálóruhát a Marksban, amit átvehetsz. Peregrine addig nem tehet semmit, amíg a püspök el nem megy, utána pedig ott leszek, hogy ne is bánthasson.

Helen finoman elhúzta a kezét.

– Nem szerethetlek, Julian. Bárcsak tehetném.

– Még lehet rá esély. De ma maradj a nagynénémnél. Peregrine azt fogja hinni, hogy engem próbálsz elcsábítani. Majd ha kinyomtattam több példányban a képet, viszel valami bizonyítékot, hogy megszerezted a telefonom. Olyan boldog lesz, hogy nem fog ártani neked.

Az asztalokat szobapálmák és virágok választották el, így sem Helen, sem Julian nem láthatta, amint a Dupin ikrek fizetnek és sietősen távoznak.

– Kötelességünk szólni a lelkésznek! – jelentette ki Millicent. – Amikor kimentél a mosdóba, világosan hallottam, amint a nő beleegyezik, hogy töltsék együtt az éjszakát. Aztán újra megszólalt az az Édith Piaf-dal. De a lényeget hallottam.

– Holnapra kellene ezt hagynunk – felelte Mavis.

– Nem. Még ma. Aggódni fog, hogy a felesége nem ért haza, és még a rendőrséget is felhívhatja. Mint a közösség vezetőinek, kötelességünk cselekedni.

– Akkor csináld magad – vetette oda Mavis.

De Helen úgy döntött, mégsem marad Julian nagynénjénél. Millicent tehát nem ért el mást az árulkodásával, mint hogy szerzett egy Heleneéhez hasonló lila foltot az arcára, a feldühödött lelkész ugyanis képen vágta.

– Feljelentem magát! – kiáltotta Millicent. – Egy Dupint ütött meg!

Bill Wong őrmester az új nyomozóval, Larry Jensennel épp elhaladt az ügyeletes pultja előtt a mircesteri rendőrkapitányságon, amikor meghallotta, hogy az ikrek panaszt tesznek Thirk Magna lelkésze ellen.

– Hogy viselkedhetett ilyen gyalázatosan, amikor a mi drága püspökünk készül meglátogatni bennünket! – cirkuszolt Mavis. – Kezet emelt egy Dupinre!

Bill meglepetésére Larry odaszólt az ügyeletesnek:

– Ezt majd én intézem.

Bill jó éjszakát kívánt, azzal elindult, hogy találkozzon a menyasszonyával, Alice Peterson rendőrtiszttel, aki a kocsmában várt rá. A félig kínai, félig brit származású Bill jóképű férfi volt, de kevés volt az önbizalma, hogy ezt elhiggye magáról. Úgy érezte, Larry túl sármos ahhoz, hogy Alice közelében legyen. Remélte, hogy kollégája elfelejti, hogy korábban meghívta egy italra, de öt perccel azután, hogy Bill leült Alice-szel a kocsmában, betoppant Larry is.

Szabályos vonásai mellé sűrű, fekete haj, világítóan kék szem és napbarnított bőr társult – Larry nemrég érkezett vissza egy spanyolországi nyaralásból.

– Ez az ügy családon belüli erőszaknak tűnik – jegyezte meg Bill. – Nem olyasmi, amibe bele kéne folynod.

– Majd egyszer mesélek valamit – felelte Larry.

Agatha teljesen megfeledkezett a püspök látogatásáról, el is eresztett egy rémült sikkantást, amikor Mrs. Bloxby megállt a küszöbén, hogy együtt induljanak Thirk

Magnába.

– Nincs mit felvennem! – kiáltotta Agatha.

– Ugyan már. Tonnányi ruhája van.

– De olyan szép az idő, és ilyenkor valami könnyű, lebegős selyemruhában, nagy szalmakalapban kellene lennem.

– Ez nem akkora esemény – nyugtatta meg a lelkészné. – A püspök csak fél órát marad. Mit szólna ahhoz a halványzöld nadrágkosztümhöz, amit nemrég vett?

– Ha megtalálom.

– Mármint a szekrényében?

– Nem emlékszem, hogy kivettem-e a zacskóból – siránkozott Agatha. – Remélem, nem dobtam ki a szemétbe.

Hála a sugallatnak, hogy egy órával előbb csengessen be Agatháért – felkészülve a szokásos hajcihőre –, Mrs. Bloxbynak épp akkorra sikerült megérkeznie barátnőjével Thirk Magnába, amikor a püspök autója begördült a templom elé.

A harangok csengés-bongása betöltötte a falut. *Bim, bim, bim, bamm!* Agatha úgy érezte, a talaj is rázkódik a talpa alatt. A püspök sofőrje kiugrott a limuzinból, és kitárta az ajtaját. A hosszú, lila reverendába öltözött Peter Salver-Hinkley kiszállt a kocsiból. Kalap nélkül volt, a lágy szellő beleborzolt fényes fekete fürtjeibe. A limuzin másik oldalán Donald Whitby érsek kászálódott ki, egy zömök férfi fehér reverendában, nyakában sűrűn díszített stólával.

– Mrs. Raisin! Tátva maradt a szája! – kiabálta túl Mrs. Bloxby a harangzúgást a barátnőjéhez hajolva. Szerencsétlenségére épp akkor halt el az utolsó *bamm* is.

A Dupin ikrek sebesen robogtak a harangteremből a püspök felé. Millicent kitette a lábát, és elgáncsolta Mavist, aki dühödten jajveszékelt a földön. Agatha odalépett a püspökhöz, hogy üdvözölje, de a lelkész, Peregrine Toms megelőzte. Kezet nyújtott a méltóságnak, de Mavis, a keze alól felbukkanva elkiáltotta magát:

– Isten hozta! Isten hozta! Mavis Dupin vagyok.

A püspök elég magas volt, odamosolygott Mavis feje fölött Agathára, és megkérdezte:

– És ez a hölgy kicsoda?

– Körül vagyunk véve bámészkodókkal – szólalt meg Peregrine. – Jöjjenek a paplakba, biztosan jólesne egy ital.

– Nahát, Alf Bloxby? – nézett a másik irányba Peter Salver-Hinkley, nem törődve Peregrine invitálásával. – Ki ez a hölgy, Alf?

– Agatha Raisin, a falunkból. Ó, ismerd meg a feleségem.

– El kell jönnötök egyszer vacsorázni, de a híres detektívhölggyel együtt! Sokat hallottam már magáról, Mrs. Raisin.

– Agatha, kérem.

Agatha Raisin úgy érezte magát, mint egy megszédült tini.

– Igyunk meg valamit – fogta karon a püspök Agathát, miközben a lelkészlak felé sétáltak, meg sem hallva, amint Millicent azt kiáltja:

– Szajha!

„Ó, istenem – gondolta Mrs. Bloxby. – Mrs. Raisint egy újabb szerelmi téboly fenyegeti. Hol lehet Sir Charles? Ő talán eltántoríthatná.”

Agathát valószínűleg még sosem gyűlölte-e egyszerre ennyi nő és ilyen mértékben, ő pedig – maga is esendő emberi lényként – kiélvezte a féltékenységüket. De vajon meleg ez a gyönyörű püspök? Úgy tűnt, a reverenda ruganyos, izmos testet rejt. Agathának feltűnt, hogy az érsek, Donald Whitby Peter ruhaujját rángatja, hogy figyeljen rá.

– Mi az? – torpant meg olyan hirtelen Peter, hogy Agatha megbillent a tűsarkain.

– A Dupin nővérek ennek a falunak a királynői – sziszegte Donald –, és te gyakorlatilag fütyülsz rájuk! Az egyik már sír is.

– Sajnálom – mosolygott a püspök Agathára. – A kötelességek… Később beszélünk.

Agatha nézte, amint a püspök odalép az ikrekhez. Mavisnek potyogtak a könnyei. Peter odanyújtotta neki a zsebkendőjét, mire Mavis begyűrte a keblei közé.

– Már találkoztak korábban? – kérdezte Agatha Mrs. Bloxbyt.

– Úgy tudom, nem. Mintha egy Elvis Presley-rajongó először nézne szembe az imádottjával…

– Biztosan meghalni is kész érte. Ó, nézze csak, ki jön itt!

Charles közeledett.

– Még sosem láttam ennyi kábult nőt, téged is beleértve, Agatha. Mi ez a nagy látványosság?

– Szexi – bökött Agatha a fejével a püspök felé.

– Szerintem veszélyes. Utánanéztem annak a régi ügynek, Jennifer Toynby esetének. A nő egy komoly családi vagyon örököse. Valamelyik este eltűnt egy összejövetelről, amit a püspöki palotában rendeztek. Soha többé nem látták.

– Gyanúsították valamivel a püspököt?

– Nem. A legtöbben úgy gondolták, Peter el fogja venni Jennifert. Arról is pletykáltak, hogy már Jennifer ügyvédjéhez is elmentek, hogy megbeszéljék a házassági szerződés részleteit. Talán a püspök megsértődött, mert úgy érezhette, az ő rangja fölötte áll a mocskos pénzügyeknek. De lehet, hogy… Ó, nézd azt a két nőt, akik a püspök után nyargalnak, mintha egy középkori freskóról léptek volna le.

Agatha hirtelen megszánta a Dupin nővéreket. Ruhájukról lerítt, hogy újonnan vették, olyan darabok voltak, ami minden máshoz passzolt a szekrényükből. Mircesterben több „ladyshop” is működött, amelyek főleg kétrészes, drapp szetteket árultak. A meleg kora este ellenére Millicent a selyemblúza fölött gyapjúkardigánt viselt, hozzá ugyanolyan gyapjúszoknyát, amolyan iszapszínűt. Mavis merészebb volt bokáig érő lila ruhájában, de a túlságosan mély kivágás látni engedte lapos, szeplős mellét.

Agatha karon ragadta Charlest, mielőtt az megpróbált

volna elmenekülni, és fürgén bemutatta őt az ikerpárnak. A *Sir* mágikus hatására mindketten megtorpantak, és versengeni kezdtek Charles figyelméért.

– Valahányszor próbálok egy szót váltani magával, Agatha, valaki mindig félbeszakít – panaszkodott a püspök. – Mi az, Peregrine?

– Esetleg ha óhajt valami erősebbet, mint a pezsgő…

– Olyan ez a fogadás, mintha az *Alice Csodaországban* teapartiján lennénk. Nem iszom pezsgőt meg hasonlókat. Legyen oly kedves, és hozzon nekem egy whiskyt. És önnek, Mrs. Raisin?

– Agatha, ha kérhetem. Egy gin-tonikot kérek.

Peregrine dölyfösen elvonult, és nem sokkal később hallatszott, amint rákiabál a feleségére.

– Sok van ebből az egyházban? – fordult Agatha a püspökhöz.

– Miből? Alkoholból?

– Nem. A feleségbántalmazásra gondolok. Ez a lelkész veri a feleségét. Nem váltana vele pár szót?

– Egyszerűen letagadná, utána meg még többet ütne. Az asszonynak kell valamit tennie. Drága Agatha, nagyon tetszik a ruhája. Olyan vonzó benne, mint egy tál friss saláta. Holnap velem vacsorázik?

– Ha emlékeztethetem, holnap vasárnap.

– Az estém szabad. Az érsek minden feladatot ellát. Nyolckor? Adjon egy névjegykártyát, és holnap felveszem magát.

– Rendben – bólintott Agatha, és észrevette, hogy az

ikrek közelednek feléjük. – Ha megtenne a kedvemért valamit… Legyen kedves a Dupin testvérekkel.

A püspök nyilvánvaló érdeklődése a máskor nem épp irgalmas és jótékonykodó Agathában felkeltette a vágyat, hogy boldogságot hintsen szét maga körül.

Megkönnyebbült, amikor Peter elmosolyodott, az ikrek felé bólintott, és teljes figyelmét nekik szentelte. Charles elhúzta mellőlük Agathát.

– Lemaradsz minden csodás falatról, amit a szalonban tálaltak fel. Valami francia séf varázsolta elő.

– Mutasd az utat – felelte Agatha. – És mesélj nekem arról a házassági szerződésről.

– Na ne! Püspöknének készülsz?

– Nem. De érdekel az eltűnt menyasszony esete.

– Ne érdekeljen, amíg valaki nem fizet érte.

– Kimozdítana a szokásos unalmas rutinból. – Agatha hirtelen megtorpant a lelkészlak bejáratánál. – Valami bűzlik itt nekem – suttogta.

– Ahelyett hogy lecövekelsz a megérzéseiddel, miért nem mész be?

A szalonba nyíló erkélyajtó szélesre tárva hívogatta a vendégeket. Két pincérnő kerengett zsúrszendvicses tálcákkal és pezsgőspoharakkal.

Agatha gyorsan lokalizálta rossz előérzete forrását. Egy távoli sarokban egy jóvágású férfi halkan morgott valamit a lelkésznek. Mellettük Helen Toms állt. A könnyeivel küszködött. Agatha odavitorlázott.

– Helen! – kiáltotta. – Épp magát keresem.

Határozottan megfogta Helen karját, és odébb vonta a nőt. Kiterelgette a kerti gyepre, és így szólt:

– Mi folyik itt? Egészen sápadt és olyan szerencsétlenül állt ott! Ki az a jóképű fickó?

– Julian Brody.

– Aha! Aki beszervezte a vendéglátásra a barátját, máskülönben magának kellett volna megcsinálnia?

– Igen – suttogta Helen.

Helen világos, műselyem stólát viselt. Egy váratlan fuvallat meglibbentette a sálat, az félig lecsúszott a válláról, és mindkét felkarján lila foltok villantak elő. Mintha csak erővel lenyomták volna, és… megerőszakolták?

Agatha érezte, ahogy felgyülemlik benne az indulat.

– Hé, püspök úr! – kiáltotta el magát.

Peter sietve jött, a nyomában botladozó ikrekkel.

– Áldását adná egy férfira, aki megerőszakolja a feleségét? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Természetesen nem. Jelenteném a rendőrségnek.

– De mi van akkor, ha a feleség túlságosan meg van félemlítve ahhoz, hogy felvállalja a helyzetét?

– Maga mit tenne, Agatha? Kérem, mondja meg nekünk – felelte a püspök, mert valahogy nagyon nem akart beletúrni a lelkész családi szennyesébe.

– Megölném – jelentette ki Agatha. – Valakinek ki kéne nyírnia Peregrine Tomsot.

Döbbent csend állt be.

– A lelkészünk csupa jóság és kedvesség! – tiltakozott Mavis.

– Én meg beverném a pofáját bárkinek, aki védelmezi – harsogta Agatha, élvezve, hogy szabadjára engedheti megbotránkoztató énjét. Már ledöntött éhgyomorra két jó nagy gin-tonikot, és kezdett beütni a hatás. Észrevette a püspök szemében megcsillanó undort, látta Helen holtsápadt arcát, és úgy érezte egy pillanatra, elment a józan esze. De Peregrine-t akkor is meg kell állítani.

Ám hamar megbánta, hogy kiállt Helen mellett, a nő ugyanis azt motyogta, hogy Agatha mindent elrontott. A püspök – két oldalán egy-egy apró termetű Dupin lánnyal, mint két vontatóhajóval, amelyek egy lila óceánjárót navigálnak be a kikötőbe – rámosolygott Agathára, és így szólt:

– Bocsásson meg, kiment a fejemből, hogy van egy másik kötelezettségem vasárnapra. Felhívom majd, amikor ráérek – azzal elmasírozott.

– Most nézze meg, mit csinált! – mordult Agatha Helenre.

Helen sírva fakadt.

– Miért mindig az én hibám? – kiáltotta. – A pokolba magával, maga okvetetlenkedő tyúk!

– Menjünk – szólt Charles. – Elég borzalmasan viselkedtél, Agatha, de meg kell hagyni, ez a népség itt rosszabb, mint te bármelyik napodon. A te püspököd nek vaj van a fején. Nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél. Egyébként meg valószínűleg meleg, és veri az érseket.

– Csak vasárnaponként – hallatszott egy vidám hang Charles háta mögött. Charles megpördült, és az érsekkel találta szemben magát.

– Megbünteti a lelkészt, Sir Charles?

– Kiherélem – vágta rá Charles. – Gyerünk, Aggie.

– Ne hívj Aggie-nak!

A püspök összehúzott szemmel figyelte, amint távoznak. Észrevette Agatha hosszú lábait és feszes fenekét. Talán visszacsinálja a meghívást. Ez az egész összejövetel kész unalom. Úgy döntött, itt hagyja őket.

– Nem szeretném, ha még egyszer Tomsék közelébe mennél – szólalt meg Charles Agatha kanapéján elterülve. – Helen Toms az a fajta nő, aki tettre sarkallja a potenciális gyilkosokat. Szerintem az ügyvéd belebolondult.

– Belém meg senki nem bolondul – panaszolta Agatha. – Hallottad, hogy a püspök is lemondta a randinkat…

Megcsörrent Agatha vezetékes telefonja.

– Majd én felveszem – állt fel Charles. – Kinek nem vagy itthon?

– Senkinek.

Charles kibattyogott az előszobába, és sokadszor is elcsodálkozott azon, miért ott tartja Agatha a telefont. Ha már a konyhába és a hálószobába is felszerelt egy készüléket, miért épp a nappaliban nincsen? Felvette a kagylót.

– Beszélhetnénk Mrs. Raisinnel?

– Sajnos nincs idehaza.

– Peter Salver-Hinkley vagyok. Kivel beszélek?

– A vőlegényével, Charles Fraith-szel.

– Á, igen. Találkoztunk már. Kérem, mondja meg neki, hogy végül is szabad vagyok vasárnap este, és nyolckor fel tudom őt venni.

– Nem fogom neki megmondani. Jó estét.

Agatha felpillantott, ahogy Charles belépett a szobába.

– Ki volt az?

– Egy ügynök, speciális ablaküveget árult – felelte Charles.

Csakhogy Charles a maga nemtörődöm módján elfeledkezett a hazugságáról, és Agatha döbbenten hőkölt hátra, amikor vasárnap csengettek, és az ajtóban a püspök nézett vele szembe.

– Vacsora? – köszönt be Peter. – Nem mondta a vőlegénye?

– Nincs is vőlegényem!

– És Charles Fraith?

– Ő aztán végképp nem az!

– Annál jobb. Menjünk.

– De hát nem vagyok felöltözve! – tiltakozott Agatha, aki egy régi háziköntösben volt.

A püspök elvigyorodott.

– Akkor bújjon bele valami szűk ruciba, és induljunk.

Agatha rekordgyorsasággal jelent meg újra a lépcsőn fekete bársonynadrágban és fukszialila selyemblúzban,

jókora nyakfodorral. Korábban még nem viselte ezt a blúzt, ami egyszerre volt színében merész, fazonjában visszafogott.

Mintha izgatott bujaság csillant volna meg Peter szemében, de Agatha úgy döntött, csak a fény csalhatta meg.

– Nyílt egy új étterem Mircesterben – vetette fel Peter. – Görög. Állítólag nagyon jó.

– Remélem, elég meleg az étel. Tavaly Görögországban voltam, és minden langyos volt, amit elénk tettek.

– Ó, maguk ártatlanok külföldön[{3}] – ugratta Peter. – Folyton csak a többi turistával grasszálnak.

– Ne fölényeskedjen itt velem! – fortyant fel Agatha.

„Nem kellett volna randevúra hívni – gondolta Peter. – Kemény, mint a kőszikla. Na, mindegy. Majd gyorsan bekapunk valamit, aztán megkérem a sofőröm, hogy vigye haza, és hamar szabaduljon meg tőle.”

Az étterem háta mögött a parkolóban Peter kisegítette a kocsiból Agathát. A hangszórókból görög zene áradt. Egy, az elnöki gárdisták díszegyenruhájába öltözött fiatalember masírozott le-föl a bejáratnál egy játékpuskát szorongatva.

– Ezek folyton úgy néznek ki, mintha *A hattyúk tavá*ból léptek volna elő a fehér tütüikkel. Nagyon turistás hely – jegyezte meg Agatha fanyarul.

Peter ekkor már úgy volt vele, ez a nő csak időpocsékolás, és mielőbb be akarta fejezni az estét.

– Azt mondják, tényleg jó a konyhájuk.

Az étteremben egy nagy tükörrel szembe ültették le őket. Mivel kellemesen langyos este volt, Agatha nem vett felülre blézert vagy kabátot. Csak most vette észre, hogy új blúza átlátszó, és kivehető alatta fodros, fekete melltartója. Kis híján olyan színű lett az arca, mint a blúza.

– Adja kölcsön a zakóját! – sziszegte dühösen Peternek.

– Miért? – kérdezte az ártatlanságot színlelve.

– Egy kombiné is volt ehhez az átkozott felsőhöz, de elfelejtettem felvenni.

– Ó, értem már. – A püspök levette fehér szövetzakóját, és odanyújtotta Agathának. – Leadom a rendelést.

Agatha legszívesebben közölte volna, hogy maga szeretné kiválasztani, mit enne, de még mindig túlságosan zavarban volt, hogy tiltakozzon. Előételnek töltött szőlőleveleket, majd muszakát fogyasztottak, mindkettő langyos volt. Italnak Peter Retsina bort rendelt, ami Agathát leginkább a hígítóra emlékeztette. Inkább kért helyette hagyományos vörösbort.

– És van valamilyen érdekes esete mostanában? – érdeklődött a püspök. Szépséges arca a méla unalom tanulmányfeje volt. Agathából szinte magától buggyant ki:

– Mókás, de van egy, ami nem a saját ügyem. Egy eltűnt nő, bizonyos Jennifer Toynby.

– Mi a csoda köze van magának ehhez?

– Olyan *elragadó* rejtély! – mondta Agatha. – Egy püspök, egy örökösnő és ez az egész… Az a szóbeszéd

járja, hogy maga nősülni készült.

– Marhaság. A nő elég szépen támogatta az egyházat, és az érsek nyaggatott, hogy udvarolgassak neki egy kicsit. Volt egy barátja, Lawrence Crowther, egy gazda nagydarab, melák fia. Ők készültek összeházasodni, amikor a hölgy eltűnt. Elnézését kérem. – Előhúzta a telefonját, és kicsit odébb ment az asztaltól. Felemelte a hangját, hogy túlharsogja a *Zorba, a görög* bömbölő taktusait.

A pincér udvariasan levette a hangerőt, épp amikor Peter azt mondta:

– Igen, John, szeretném, ha hozná a limót, és visszavinné a vendégem Carselybe. – Itt halkabbra fogta, de Agatha azért értette, amit mond: – Halálra unom magam, öregfiú. Pont itt van a sarkon? Jaj, de jó.

Agathát már sokan és sokféleképp sértegették, de az életben senki nem találta unalmasnak. Habár benne járt a korban, hirtelen védtelen kislánynak érezte magát. A külsejét mindig lebecsülte, és most sem esett le neki a tantusz, hogy Petert a Jennifer Toynbyval kapcsolatos kérdése zaklatta fel.

– Az eltűnt örökösnőről beszéltünk – szólalt meg Agatha, amikor a püspök visszaült.

– Maga igen, én nem. Ó, itt is a sofőröm az autóval. Kérem, hagyja rám a számlát, és menjen csak, nekem haza kell rohannom egy fontos ügy miatt.

Agatha csak akkor vette észre, hogy rajta maradt a püspök zakója, amikor a sofőr kitette otthon.

Valahogy még hálás is volt Charlesnak. Ha előre tud erről a randiról, rózsaszín fantáziákba burkolózott volna. Így viszont szembenézhetett a ténnyel, hogy Peter egy jóképű, de arrogáns fafej, és messzemenően feledhető.

Harmadik fejezet

Az elkövetkező hetekben Agathának olykor-olykor eszébe jutott a püspök. Charles kíváncsiskodott a találkával kapcsolatban, de barátnője csak annyit mondott, hogy Peter ideges lett, amikor az eltűnt nőről kérdezte.

Az ügynökséghez még mindig áradtak a megbízások, így aztán Agathát hamarosan más gondolatok foglalták le. Például, hogy volt férje, James Lacey visszatért Carselybe. James útikönyvíróként gyakran volt távol, egyébként Agatha szomszédjában lakott. Két nappal a hazaérkezése után be is kopogtatott egykori feleségéhez.

Agatha hátrahőkölt, hogy exe még vonzóbb lett azóta, amióta nem látta. James magas termetét csak imponálóbbá tette a halántékánál őszülő sötét haj, napbarnított arcában világított kék szeme. Agatha, mint mindig, most is emlékeztette magát, hogy Jamest egykor a hímsoviniszta disznó címkéjével látta el.

– Ettél már? – kérdezte a férfi.

– Esélyem se volt – felelte Agatha. – Csak most értem

haza.

– Van egy ajándékkuponom Mircesterbe, a görög étterembe – mondta James. – Ki akarod próbálni? Vacsora két főre.

– Már jártam ott – húzta el a száját Agatha. – Hideg kaja, savanyú bor.

– Azt írják, „új vezetés”.

– Na jó, épp egy hamburgert akartam kiolvasztani. Te nyertél.

Agatha James kocsijába készült beülni, amikor Charles is befutott.

– Ti meg hova mentek?

– Egy görög étterembe – mondta James.

– Mehetek én is? – kérdezte Charles. – Engem senki nem szeret…

– Meg tudom érteni, ha folyton betolakszol mások találkájába – ugratta James. – Na, pattanj be!

Az első ember, akit Agatha az étterembe lépve észrevett, a püspök volt. A két Dupin ikret szórakoztatta egy asztalnál. Vajon miért? – töprengett Agatha. Nyilván a pénz miatt.

– Charles – szólalt meg jó hangosan –, tudjuk, hogy olyan nőkre hajtasz, akik dúskálnak a pénzben.

– Halkabban, te hárpia! – pisszegte le Charles.

– Ez most hogy jutott eszedbe? – kíváncsiskodott James.

– Amott ül Mircester püspöke.

– A görög istenre gondolsz a két madárijesztővel? – nézett oda James.

– Ez kegyetlen, de igaz – jegyezte meg Charles.

– Vajon miért visz el vacsorázni egy nőtlen püspök két ilyen teremtést? – töprengett Agatha.

– Nem tudom, és nem is érdekel – vágta rá James. – Rendelj valamit.

– Jaj, ott van az a merev képű detektívnő – fintorodott el Mavis Dupin.

Peter Salver-Hinkley odanézett. Agatha Raisin két férfi társaságát élvezte. A püspök felismerte Charlest a falusi fogadásról. De ki lehet a másik?

Mintha kitalálta volna a gondolatait, Mavis így szólt:

– Az a jóképű az exférje, James Lacey.

– Nem volt valami botrány a házasságuk körül? – suttogta jó erősen Millicent.

– De bizony – vágta rá Mavis mohón. – Amikor az első alkalommal összeházasodtak volna, felbukkant Agatha férje. A nő elfelejtette közölni, hogy férjnél van. Aztán megölték a pasast.

– Hát persze – bólogatott lassan a püspök. – Hiszen tele voltak a sztorival az újságok. Aztán mégis összeházasodtak, majd elváltak. Csinos nő.

– Ó, így gondolja? – Mavis egy játékosnak szánt ütést mért a püspök karjára, de kis híján kiütötte őt a székből. – Túl pici a szeme, nem gondolod, Millicent?

– A plüssmackómnak van ilyen szeme – állapította meg Millicent.

„Ennek a Raisinnek egy egész szekrénye van régi

csontvázakkal kitömve – gondolta a püspök. – Nem kellett volna ennyire sietnem, hogy lerázzam.”

– Nekem nem tetszik ez a hely – nézett körül Charles. – Van egy jó olasz a sarkon túl. Menjünk át oda.

– Jól van – egyezett bele Agatha.

– Várjatok egy kicsit – szólt James morcosan. – Én görög vacsorát akartam enni, és még most is azt akarok.

– Én már ettem itt – mondta Agatha. – Egy kalap szar.

– Meglep, hogy menni akarsz, tekintve, hogy azt a görög istent szemlátomást elbűvölted.

Agatha követte James pillantását. Peter mosolygott és bólintott. Agatha egy hűvös, apró biccentéssel viszonozta.

– Szóval, ki a pasas? – kérdezte James.

– Majdnem ő lett Agatha legutóbbi esete – szólt közbe Charles. – Elhozta a mi Aggie-nket pontosan ebbe az étterembe, de ő beleütötte az orrát a fickó bűnös múltjába, mire az lepattintotta.

– Nem vagyok meglepve – biggyesztette le az ajkát James. – De miért hívott el rögtön vacsorázni? Mi az? Valami rosszat mondtam?

– Ó, ne is törődj vele – válaszolt Agatha helyett Charles. – Mint elefánt a porcelánboltban, szokás szerint. A mi Aggie-nk elbűvöli a férfiakat, nem tudtad? Mind a lábához borul. Látod? A püspök már közeleg is.

– Jó estét, Agatha – nyájaskodott Peter. – A zakóm magánál maradt.

– Folyton vissza akarom küldeni – felelte a másik. – Ó, még nem ismeri Jamest. James, ez Peter Salver-Hinkley,

Mircester püspöke. Peter, ő itt James Lacey.

– Ön az a híres útikönyvíró, igaz? – Peter kihúzott egy széket, és leült.

– Felvehetem a rendelést? – kérdezte a szőrös, mokány pincér vaskos glasgow-i akcentussal.

– És én még azt hittem, hogy Edinburghot hívták egykor Észak Athénjának, nem Glasgow-t – jegyezte meg Charles.

– Ugyan már! Viccel velem? – húzta fel a pincér a szemöldökét.

– Nem, ő ilyen – szólt közbe James gyorsan. – Peter, bocsásson meg, de én tényleg nagyon éhes vagyok, és a hölgyek várnak magára. Agatha, mit ennél?

– Előételt nem kérek. Viszont van fish and chipsük. Ó, és Retsinát véletlenül sem kérek.

– Én ugyanazt – mondta Charles.

James megvonta a vállát, végül ő is beérte egy fogással, de muszakát rendelt. Rémületére viszont a Dupin ikrek is átjöttek az asztalukhoz, kihúztak egy-egy széket, és a püspökhöz préselődtek két oldalról.

– Hát nem meghitt? – gonoszkodott Charles csillogó szemmel.

– Drága hölgyeim – szólalt meg Peter –, éppen készültem visszatérni magukhoz.

Éles, hegyes Dupin-térdek nyomódtak a püspök lábához mindkét oldalról. Peter összeráncolta a homlokát. Az egyetlen ok, amiért meghívta ezt a két nőt vacsorázni, amiért ők arra célozgattak, hogy pénzt adományoznának az apátságnak. Hirtelen felállt.

– Csak most jutott eszembe! Egy fontos telefonhívást várok. Bocsássanak meg. – Azzal elszelelt a vendéglőből.

– Nahát! – kiáltott Millicent. – Biztosan valami udvariatlan dolgot mondott neki, Mrs. Raisin. Halottuk, hogy híres a faragatlanságáról.

– Semmi, amit valaha mondtam, nem versenyezhet két ilyen boszorkánnyal, mint maguk, úgyhogy kopjanak le! – közölte Agatha hanyagul.

Miközben a felháborodott nővérek átmasíroztak az asztalukhoz, James Agathához fordult:

– Azért ez övön aluli volt.

– Jaj, ne már James – intette le Charles. – Ők provokálták ki.

– Csakhogy Agatha sikeres a férfiaknál – mondta James –, ennek a kettőnek meg egy kis remény sem adatik meg. Lehettél volna jólelkűbb, Aggie.

Charles észrevette, hogy Agatha kedvesen pislog Jamesre a férfi megjegyzése miatt, és ettől hirtelen rosszkedve lett.

– Mi az ördög ez? – reccsent a pincérre, amikor az letett eléje egy halom olajos fish and chipset, palatáblán felszolgálva. – És miért palán? Azt várják, hogy majd ráírom a véleményem erről a halom zsíros izéről?

– Figyeljen ide, haver – mordult rá a pincér. – Nem én főztem a cuccot, úgyhogy egyen és hallgasson.

– Az enyém ugyanolyan – jelentette ki Agatha. – Vigye ezt innen, és ossza szét a huszonöt gyereke között.

A pincér rámeredt. James keze ökölbe szorult. Aztán

valami hihetetlen történt. A pincérből kitört a nevetés. Amikor befejezte, így szólt:

– Maga nem Glasgow-ból jött, mi?

– Nem, és azok nem mernének így felszolgálni valamit.

A pincér odahúzott Agatha mellé egy széket, és leült. Töltött magának egy pohár bort, majd felemelte:

– A házra!

Charles már nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de Agatha bokán rúgta az asztal alatt. Régi-jó megérzéseivel így szólt a pincérhez:

– Maga tudja, hogy én ki vagyok, és szerintem van valami mondandója számomra a mi püspökünkről…

Amikor a pincér beszélni kezdett, Agatha próbálta magában lefordítani sztenderd angolra a szavait. A történet lényege az volt, hogy a püspök egyszer elhozta az eltűnt hölgyet, Jennifer Toybyt ide, az étterembe. A pincér hallotta, hogy veszekednek. Bár nem ő szolgálta ki őket aznap este, drámai átéléssel adta elő, hogy amikor a nő kiment a mosdóba, a püspök gyilkos tekintettel nézett utána.

– Miért hord ide mindenkit? – kérdezte Agatha.

– Részvényei vannak az étteremben, érti? – nézett rá jelentőségteljesen a pincér. – Itt jön a főnök.

A főnök alacsony homlokú, tetovált fickó volt, akár a pincér. Kurtán odabiccentett feléjük.

– Azt mondja, ha átmennek a Napoliba a sarkon, a ház vendégei – tolmácsolta a pincér.

Agatha odacsúsztatott némi borravalót a pincérnek,

mert szerette volna még kérdezgetni.

James haza akart menni, de Charles kijelentette, hogy a Napoli jó hírű hely, és az ingyen vacsora az ingyen vacsora.

A Napoli inkább egy pizzafutárcégnek tűnt, mindössze két asztal állt egy sarokban.

Az étlapon egy sor pizza, bolognai spagetti és lasagne szerepelt. Szeszes italt nem árultak.

– Nem csodálom, hogy ingyen adják a kaját – morogta James.

– Nagyon kíváncsi lennék – morfondírozott Agatha –, miért van üzleti érdekeltsége a püspöknek egy görög étteremben.

– Talán pénzmosás – vélte Charles. – A befogadó családja gazdag, acélból csinálták a vagyonukat, amikor még ért valamit az acél. Egyébként kétlem, hogy lennének erkölcsei.

– De miért lépett be az egyház kötelékébe?

– A hatalomért. És még öltözködhet is. Szép palástok…

– Úgy tűnik, a pultnál kell rendelni. Hagyjuk a fenébe.

– Sosem hagynék ki egy ingyen kaját – tiltakozott Charles. – Gyerünk. Rendeljetek.

– Van egy ötletem – mondta James. – Hoztam egy jófajta bort Olaszországból. Kérjük elvitelre a kaját, és együnk nálam.

* * *

Amikor Agatha is végzett a vacsorával, és James leszedte az asztalt, Charles megszólalt:

– Ne is álmodozz arról, hogy leleplezheted a püspököt mint gyilkost, Aggie.

– Ne hívj Aggie-nak. Miért?

– Nem fizet senki, hogy nyomozz.

– Te viszont légy jó velem, és mesélj nekem arról az örökösnőről. Elvileg ismerned kellett, amilyen nagy hozományvadász vagy.

– Magas lány. Nagy orr, kis száj, nagy kéz és láb, szőkített haj, és az a nevetés, huhhh… Bármelyik férfi kész lenne megfojtani. Olyan hangosan nevetett – hváh, hváh, hváh! –, hogy gyakorlatilag egész Mircester hallotta. Nem viccelek. Már mindent előkészítettek az esküvőhöz, amikor a lány eltűnt. A szülők magukon kívül voltak. Peter a tévében nemes nagyvonalúsággal ötvenezer font jutalmat ajánlott a nyomravezetőnek.

– Hát, ez érdekes – mondta Agatha, és maciszeme csillogott.

– Micsoda? – kérdezte James, miközben behozott egy tálcát kávéval.

– Az, hogy Peter ekkora jutalmat ajánlott fel – felelte Agatha. – Szerintem sötét egy fickó, és nagyon is jól tudhatta, hogy senki nem fogja megtalálni a menyasszonyát.

– Nem volt a menyasszonya. Igazából valami farmergyerekhez készült hozzámenni – vetette közbe James.

– Ezt el is felejtettem – mondta Agatha. – Valami Lawrence vagy ilyesmi.

– Eluntam magam – nyújtózkodott Charles. – Ágyba bújás, Agatha?

– Amennyiben nem az enyémbe – válaszolta a másik.

– Felejtsd el ezt az ügyet – legyintett James. – Senki nem finanszírozza a nyomozást.

– Igazad van – bólintott Agatha. – Ez a püspök csak időpocsékolás.

Akkor még nem tudta, hogy egy sértésnek köszönhetően meggondolja magát.

A sok munka a következő hetekben elvonta Agatha gondolatait a püspöktől. Egy napfényes vasárnap délelőtt Mrs. Bloxby ugrott be hozzá.

– Aggódom a Dupin ikrek miatt – kezdte a lelkészné. – Peter Salver-Hinkley keveri a kását. Ha ráér, meglátogathatnánk Helen Tomsot, hátha többet megtudunk.

– Miféle kását?

– Szerintem pénzt kap a nővérektől. Állítólag nagyon gazdagok. Úgy tudom, egy családi alapból származik a bevételük, csakhogy, ami szépen hozott a konyhára, amíg fiatalok voltak, ma már nem sokat ér.

– És én mit tehetek? – kérdezte Agatha.

– Figyelmeztethetné őket.

– Ehhez nekem nincs közöm.

– Ó, kérem, segítsen.

Helen Toms ragyogó mosollyal köszöntötte őket. Mint mondta, a férje lepihent, így azt javasolta, hogy a kertben fogyasszák el a teát. Árad belőle a győzelmi mámor – gondolta Agatha. Érdekes…

– Először a toalettre mennék – mondta Agatha.

– Én is – csatlakozott Mrs. Bloxby, aki úgy érezte, Agatha támogatására lesz szüksége, amikor megkéri Helent, hogy *ő* pedig a Dupin lányokkal való beszélgetésben segítse őket.

Nem szeretem ezt a falut – gondolta Mrs. Bloxby, miközben a folyosón a fürdőszobához közeledtek.

– Segítség! – hallatszott egy tompa kiáltás egy ajtó mögül. Agatha lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt.

Mrs. Bloxby egy jókora kulcsra mutatott, ami az ajtó előtti kisasztalon hevert. Agatha beillesztette a zárba, és kinyitotta az ajtót. Peregrine Toms, a lelkész egy székhez kötözve ült egy asztal mellett. A tarkóján rászáradt vér.

Agatha a mobilja után kapott.

– Ne! – kiáltotta Peregrine. – Olyan szégyen ez nekem.

Agatha nem törődött vele, tárcsázta a segélyhívót, rendőröket és mentőt kért.

– A felesége csinálta? – kérdezte.

– Mavis Dupin volt. Belopózott és leütött – nyögte a lelkész. – Ezt sosem élem túl. Mi a csodának hívta a rendőröket, maga kotnyeles vén tyúk?

Agatha már épp kioldozta volna a kötelékeit, de most összefonta a karját, és így szólt:

– Jobb, ha a rendőrség így látja.

– Alattomos tehén. Ezt még megbánja.

Agatha lassan megfordult. Esküdni mert volna, hogy a szoba levegője hirtelen lehűlt. Mavis Dupin állt az ajtóban.

– Hívtam a rendőrséget és a mentőket – közölte Agatha. – Némi magyarázattal tartozik.

– Csak játszottunk – nyöszörgött Mavis. – Kötözősnek hívják. Nem igaz, Peregrine?

– És hogy magyarázza meg azt a sebet a fején?

– Baleset volt – mondta a lelkész. – Elestem, és bevertem a fejem az asztalba.

– Na, kérem. Mi ez az egész? – Larry Jensen közrendőr állt meg az ajtóban. – Azt látom, hogy a tiszteletes urat megkötözték, és egy csúnya seb van a fején. Kinek a műve ez?

A lelkész és Mavis kórusban adták elő, hogy csak játszottak, és Agatha dramatizálta túl a helyzetet.

Mrs. Bloxby csendesen megszólalt:

– Amikor Mrs. Raisinnel megérkeztünk, azt hallottuk, hogy valaki segítségért kiált ebből a szobából. Az ajtó be volt zárva, de észrevettem egy kulcsot azon az asztalon, és kinyitottuk. Ebben az állapotban találtunk rá a lelkész úrra.

– Én egy Dupin lány vagyok! – jelentette ki Mavis, és úgy hátravetette a fejét, hogy mindenki hosszan felláthatott a híres Dupin-orrban. – Én sosem hazudok. Peregrine-nel a kötözős nevű játékot játszottuk. Ez egy teljesen helyénvaló szórakozás, a püspöknél rendszeresen

játsszák a partikon.

Larrynek felcsillant a szeme. Volt egy kis mellékese abból, hogy sztorikat szivárogtatott a sajtónak. Ez aranybánya lesz! Amikor meglátta Agatha szemében a ráismerést, sietve kijelentette:

– Mivel ez rendőrségi nyomozás, megkérem, Mrs. Raisin, hogy odakint várjanak a barátnőjével.

– Szüksége lesz a vallomásunkra – vetette ellen Agatha.

– Igen. Igen, majd… később.

De Larryt megzavarta a mentők érkezése. Hirtelen tele lett a szoba emberekkel: Helen a férje fölé hajolt, Peter Salver-Hinkley hevesen magyarázott valamit a Dupin nővéreknek és a többi harangozónak.

Agatha és Mrs. Bloxby kimentek a kertbe, ahol csatlakozott hozzájuk az ügyvéd, Julian Brody.

– A püspök bátorította Mavist, hogy bántsa a lelkészt? – kérdezte Agatha.

Julian sóhajtott. Lenézett a napsütötte pázsitra, aztán a távolba emelte a tekintetét, a birkákkal pettyezett zöld dombokra.

– Az biztos, hogy én nem – felelte végül. – De ez a püspök valami bukott angyalként jön-megy itt köztünk.

– Helen, úgy láttam, jókedvű – jegyezte meg Agatha.

– Az lehetetlen! – vágta rá határozottan Julian, aztán újra sóhajtott. – Tudják, különféle szerződéseket gyártok, ennyit tartottam meg az ügyvédi praxisból – mondta. – Örököltem egy komolyabb összeget egy nagybácsimtól, és

otthagytam Londont. A cotswoldsi álom… Aztán jött ez a püspök, lement a show, és én itt maradtam a színpadon egy csomó típuskarakterrel. A gonosz püspök, a bántalmazott feleség, akiből egy ócska lábtörlő lesz, a vénlány ikrek, a többi harangozó… Ezeket mind meg lehet találni Londonban is.

– A helyváltoztatás nem menekvés – jegyezte meg Mrs. Bloxby. – Maga olyan, mint aki elmegy a thaiföldi tengerpartra, és azon mélázik, bárcsak egész évben ilyen lenne az élet. A férfi örököl egy kis pénzt, otthagyja a családot, aztán eltelik egy hónap, a kamasz gyerekei már drogoznak, a feleség odébbáll valakivel, aztán a férfi kap egy trópusi betegséget. A szerencsétlenség bárhol utolérheti az embert, Mr. Brody.

Julian tétova nevetést hallatott.

– Micsoda pickwickiánus[4] összefoglalása a nyomorúságnak! Megjöttek a mentők. Itt lakom a szomszédban. Jöjjenek velem. Egy kis gin kellene, úgy érzem. Ez ma egy ilyen gines nap.

Agatha ragyogott, csak most vette észre, milyen fess az ügyvéd göndör, sötét hajával, barna arcbőrével. „És ha elmennél vele vacsorázni? – jött a gonosz kis gondolat. – Charles biztosan utálná…”

Mrs. Bloxby boldogan fogadta, hogy átmennek Julianhez. Jó megfigyelőként kikövetkeztette, hogy a férfi nem az a típus, aki újabb tébolyra sarkallná Agathát.

Lustán nyúltak el Julian kertjében a nyugágyakon, a fejük felett gyapjas felhők úsztak.

– Íme, Mrs. Bloxby – mutatott Julian az égre –, ez történik a bárányokkal haláluk után.

Válasz nem érkezett, mivel Mrs. Bloxby elszundított.

– Érdekelne, mi folyik itt – szólalt meg Agatha halkan, hogy ne ébressze fel barátnőjét.

– Kezdetben ment minden a maga útján – felelte Julian törődötten. – Bimm, bamm, bimm, bamm, harangoztunk. Néha civakodtunk, én hajtottam Helenre, Gloria hajtott rám. Úgy éreztem, kiszabadítottam az én hercegnőmet. Csináltam egy fotót a lelkészről, ahogy szivarozik meg iszik az íróasztalánál, miközben elvileg beteg volt, és megfenyegettem, hogy kiteszem a képet a templom hirdetőtáblájára, ha még egyszer megüti a feleségét. Szerintem ugyanúgy bántotta, csak vigyázott, ne maradjon nyoma, Helen meg nem mondott nekem semmit. Ekkor lendülhetett akcióba a püspök. Nem tudom, csak sejtem, hogy rávette Helent, mondja meg neki az igazat. Aztán felhergelte a Dupin ikreket, hogy játsszanak a lelkésszel kötözőst. Még azt is sugallhatta, hogy egy jó veréssel kiegyenlíthetik a számlát. Látták, hogy többször beszél Helennel, aki onnantól szinte ragyogott.

– Hát persze, hogy ragyogott – bólintott Agatha. – Ezek a gyenge nők, akik már-már esengenek a következő adag verésért, a legmanipulatívabbak.

– Mondta már magának valaki, milyen szörnyű nőszemély? – kérdezte Julian.

– Gyakran mondják. Kérhetek még egy gin-tonikot? Ne

nézzen olyan haragosan. Elmondom magának, hogyan fogjuk távol tartani a püspököt Helentől.

– Szaván fogom. Tessék, a gin-tonik. Jeget? Nos, hogy csináljuk?

– Van ez a fiatal nő, aki eltűnt. Maga nem kíváncsi, vajon nem a püspökünk akart-e tőle megszabadulni?

– Dehogynem. De hogyan deríthetnénk ki? Nyilván a rendőrség próbált utánajárni, csak nem túl hatékonyan.

– Miután nekem senki nem fizet a nyomozásért, magának el kell hintenie egy mesét valami titokzatos adakozóról, aki finanszírozza a rejtély megoldását.

– A fenébe is, én fizetek magának.

– Köszönöm. Ugorjon be az irodába hétfő reggel, írja alá a szerződést, aztán majd megbeszéljük a részleteket.

Agatha felébresztette Mrs. Bloxbyt, és javasolta, hogy induljanak. Julian búcsút intett nekik, aztán homlokráncolva figyelte, amint a harangozók közelednek a házához. Az élen a sekrestyés vonult, majd a hentes és a tanár, végül az elvált nő, Gloria.

– Segítenie kell, hogy ez az átkozott püspök ne jöjjön többé ide – szólalt meg a sekrestyés, Harry Bury. – Csak bajt kever maga körül. A Dupin lányok egészen elvesztették az eszüket. A püspök rendszeresen látogatja őket, a nővérek meg elmulasztják a próbákat, míg együtt édelegnek. – A sekrestyés magas, nyávogó hangon utánozta az ikreket: – „Ó, vegyen még a magos sütinkből, püspök úr!” Én fognám a magos sütijüket, és feldugnám a seggükbe.

– Váltsunk témát, emberek – szólt közbe Gloria. – A mi drága püspökünk már mindenhol ott van.

Agatha visszafordult a kert végéből. Feltámadt a szél, felhők árnyéka suhant át a gyepen és a Julian köré gyűlt emberek dühös arcán. A szomszédban, a lelkészlak ajtajában ott állt Peter, aki nagyon is érzékelte az irigységet és az indulatot. Valami baljós sejtelemtől megérintve Agatha hirtelen azt kívánta, bárcsak ne vállalta volna el a munkát Juliannek. Lépteket hallott maga mögött, visszafordult a kapu felé. Charles ért oda éppen.

– Jöttök? – kérdezte.

– Csak váltok egy szót Peterrel – felelte Agatha, mire Mrs. Bloxby elnyomott egy morgást. De Agatha bosszúságára Charles jelét sem adta, hogy utána akarna menni, vagy hogy féltékeny lenne. A püspök észrevette, hogy Agatha közeleg, lefejtette magáról a sóvár Dupin lányokat, és elindult Agatha elé. A nap csillogott lila selyempalástján.

– Tartozom magának egy igazán jó vacsorával – szólalt meg. – Biztos elcsodálkozott a szörnyű ízlésemen, ami az éttermeket illeti. Az az igazság, hogy befektettem némi pénzt abba az ócska helybe. De megtérül majd, ha megtalálom a megfelelő konyhafőnököt. Mit szólna a Harry’shez?

– Rendben – egyezett bele Agatha. – Mikor?

– Ma este?

– Peter! – hangzott fel a sértett nyávogás a hátuk mögül.

– Ma este nálunk vacsorázik.

Peter minden sármjával az ikrek felé fordult, akik fűzős cipőjükben, úgy látszik, zajtalanul sompolyogtak mellé a gyepen, hogy hallják, miről beszél Agathával.

– Jaj, hogy milyen rövid az eszem! Meg tud nekem bocsátani, Agatha? Felhívom majd, ha megfelel.

– Legyen így – morogta Agatha dühösen, mert közben látta, hogy Gloria Charles karjába csimpaszkodik.

– Jössz, Charles? – szólt oda a barátjának, azzal elindult Mrs. Bloxbyval együtt, biztos tudatában annak, hogy Charles majd követi őket. Ám ahogy a kocsijához ért és megfordult, Charles épp elvonult a másik irányba Gloriával, és még csak vissza sem nézett.

Másnap Agatha látogatást tett Mrs. Bloxbynál a lelkészlakban, aztán szép lassan hazavezetett. Éhes volt, de mostanában felugrott pár centi a derekára.

– Hogy miként történhetett? – kérdezte magától hangosan, amikor kiszállt a ház előtt a kocsiból. Meglepve látta, hogy Bill Wong őrmester és Alice Peterson nyomozó várnak rá.

– Mi történt? – kérdezte Agatha. – Charles jól van?

Szóval kedveli Charlest, gondolta Bill. Ha felbukkan a rendőrség, az a személy a legkedvesebb a szívünknek, akire először rákérdezünk.

– Bemehetünk? – kérdezte Bill.

– Menjetek a kertbe. Ismered az utat. Csinálok friss limonádét. Innátok?

– Talán majd később. Saját készítésű limonádé? Lassan igazi falusi háziasszony lesz belőled.

Ezt azért lehetett volna vitatni, tekintve, hogy Agatha aznap reggel a vegyesboltban vett egy üveg limonádét, több más helybélivel együtt, akik kétségtelenül ugyanúgy a sajátjukként szervírozták azt. A füllentések valahogy szárba szökkentek a szép idő beköszöntével, mintha télen a virágokhoz hasonlóan a hazugság is a föld alatt szunnyadt volna.

Agatha nyugtalankodott, miért jöhettek Billék. Mrs. Bloxbyt most tette ki, Charlesszal nem történt baj, szóval…

– James! – kiáltott fel. – Csak azt ne mondjátok, hogy Jamesszel történt valami.

– Jól van, nem kell tovább sorolnod azt a néhány embert, akivel tényleg törődsz – szólt rá Bill. – Erről a furcsa jelenetről van szó, amikor a lelkészt, Peregrine Tomst megtaláltátok a fejsebével.

– Igen, úgy tűnt, valami erotikus játékot játszottak.

– A kiküldött rendőr Larry Jensen volt.

– Az a jóképű? Nagyon le akart rázni. Vajon miért?

– Kaptam egy telefonhívást a *Mircesteri Hírmondó*tól – mondta Bill. – Az után érdeklődtek, mi is ez, hogy szexjátékok zajlanak egy falusi lelkészlakban egy püspök részvételével. Rákérdeztem, honnan szedik ezt, mire az újságíró annyit mondott: „Szóljon Larrynek, hogy hívjon fel. Bert Finnegan, hírszerkesztő”. Úgyhogy elindultam megkeresni Larryt, hogy jól letoljam, amiért szivárogtat a

sajtónak. Nem volt otthon, ma pedig szolgálatban kellene lennie.

– Ő érkezett elsőnek a helyszínre, amikor segítségért telefonáltam.

– És mi volt még?

– Semmi, Julian, az ügyvéd meghívott a kertjébe egy italra. A szomszédban lakik, úgyhogy átmentünk vele. Az egyik iker – meg nem mondom, melyik a kettő közül – valami kikötözős játékról hablatyolt. Ha Larry tényleg a sajtóval üzletel, akkor jó eséllyel gondolta, hogy megütötte a főnyereményt. Lehet, hogy ott szaglászik most is a helyszínen újabb szennyes után.

Agatha cicái, Hodge és Boswell felmásztak Bill ölébe.

– A macskáim jobban szeretnek, mint engem bármikor – morgott Agatha, aztán a kertkapu felé nézett. – Na, most meg mi járatban? – Charles toppant be.

– Mi újság? – üdvözölte őket a férfi. – Láttam a rendőrautót. Azt hittem, nektek zsaruknak jelöletlen kocsikkal kell közlekedni.

– Néha igen, néha nem – felelte Bill, ellustulva az este fülledt, nehéz melegétől.

Megcsörrent a telefon, és mielőtt Agatha mozdulhatott volna, Charles már talpra is szökkent, hogy felvegye.

– Megfeledkezett a konyhai készülékről – somolygott Agatha. Beszáguldott a konyhába, felkapta a kagylót, és még épp hallotta, amint Charles kimérten közli:

– Sajnos Mrs. Raisin nincs itthon.

– Ó, dehogy nincs! – kiáltott fel Agatha. Bill hallotta,

amint hozzáteszi: – Nahát, kedves püspök úr, ez csodálatos lenne. Ott leszek nyolckor.

– Hiba – vetette oda Charles, amikor Agatha és ő visszamentek a kertbe.

– Féltékeny vagy?

– Nem, de meggyőződésem, hogy ő volt a kiagyalója azoknak a szexjátékoknak, és abban is biztos vagyok, hogy ő bátorította Helent, ami a férje megbüntetését illeti.

– Akkor most figyelj: *fizetnek nekem,* ha nyomozok az eltűnt nő ügyében.

– Julian…

– Hogy találtad ki?

– Ki más lehetne? Peter nem válik meg pénztől. Ó, csengetnek. Megyek, nyitom.

– Nem, nem mész – állította le Agatha. – Az én házam, az én csengőm.

De amikor ott találta a küszöbön Mavist és Millicentet, a felháborodás két élő szobrát, már megbánta, hogy nem hagyta Charlesra a dolgot.

– Maga egy megátalkodott perszóna! – üvöltötte Millicent.

– Azt hittem, ilyen kifejezéseket utoljára a viktoriánus színjátékokban használtak – fintorgott Agatha. – Na, mondják, mit akarnak, aztán tűnjenek el. Még hogy megátalkodott perszóna… Hát maguk, két punci, akik kikötőzőst játszanak, tényleg azok. *Segítség!* – Mielőtt Agatha hátraugorhatott volna, Millicent belevájta körmeit az arcába, és végigszántott rajta.

Agathát Bill Wong húzta odébb. Odáig jutott a mondandójában, hogy „Millicent Dupin, letartóztatom a következő váddal…”, amikor Agatha közbeszólt:

– Nem teszek feljelentést.

– Miért nem? – kérdezte Bill.

Millicent zokogni kezdett.

– Sajnálom őket – mondta Agatha. – Nem a megbocsátás keresztényi értelmében, hanem Oscar Wilde bölcs szavait követve: „Bocsáss meg ellenségeidnek. Semmi sem bosszantja őket jobban.”

Ez alapján úgy tűnt, múlóban van Agatha kisebbrendűségi komplexusa, ami nemrég még azt súgta volna neki, hogy az ilyen Dupin-féle alakok mindig kiszimatolják az ő közönséges múltját. A régi Agatha bosszúra szomjazott volna.

– Fussanak! – intett nekik közönyösen. – Huss!

Miközben az ikrek bemásztak az öreg Daimlerjükbe, Bill így szólt:

– Lehet, hogy tetanusz injekciót kellene kapnod.

– Nem lesz baj – méregette a sebet Agatha az előszobatükörben. – Micsoda ócska ügy… Fel kellett volna jelentenem a nőt. Én mondom neked, Bill, kezdheted keresni annak a Larry nevű zsarunak a holttestét.

Agatha kiment a kertbe, Bill utánasietett. Alice és Charles döbbenten kiáltottak fel az arcát látva.

– Majd később mondd el nekik. Most azt áruld el, miért gondolod, hogy Larry holttestét kellene keresnem – sürgette Bill.

– Á, csak ízetlen tréfa volt, bár kezdem azt hinni, ha ezek bedühödnek, tényleg elveszítik az eszüket. De amikor a kettő közül az egyik a kötözős játékról kezdett hadoválni Peregrine felett, Larry szeme nagyon gonoszul csillogott.

– Azzal gyanúsítjuk, hogy pénzért ad el sztorikat az újságoknak – szólalt meg Alice. – Biztos, hogy elő fog kerülni. Folyton körülöttem lebzsel.

– Folyton körülötted lebzsel? – kérdezett vissza panaszosan Bill.

Alice felnevetett.

– Esélye sincs!

Agathába beleszúrt a féltékenység. Bill volt a legelső barátja Cotswoldsben, s bár legalább harminc évvel fiatalabb volt nála, ő azért minden férfibarátja életében az egyetlen nő kívánt lenni.

– Ha van egy elsősegélydoboza, ellátnám a sebet – ajánlkozott Alice. – Feltételezem, a borzalmas ikerpár valamelyik tagjának a műve. Miért csinálták?

– A két tompa agyú tehén a püspökkel vacsorázott volna, de az lemondta, és ezek nyilván rájöttek, hogy én vagyok az oka. A mosogató alatt van az elsősegélydoboz.

Amikor a nők felmentek az emeleti fürdőszobába, Bill nevetve jegyezte meg:

– Ez a mi Aggie-nk. Azt hiszi, Larry holttestét kellene keresnünk.

– Talán tényleg így van – felelte komolyan Charles.

A harangozók befejezték az esti gyakorlást. Harry Bury és Gloria a melegre panaszkodtak, és azt javasolták, menjenek ki a sírkertbe. Miután kivonultak, összegyűltek egy sírkőből készített kerek asztallap körül, hogy végigkóstolgassák az ajándékkosár tartalmát, amelyet a püspök küldött a Dupin testvéreknek.

– Csakugyan különös ez a nyár – sóhajtott Harry. – Egyre nagyobb a hőség.

– Nem tudom elhinni, hogy a mi drága püspökünk lemondta a vacsorát, hogy ezzel a szutykával lehessen – panaszkodott Mavis. – De azért ez az ajándékkosár kedves volt tőle.

– Szexi nő – jegyezte meg Colin Docherty az ökleit ropogtatva.

– A mi püspökünknek nem ilyesmiken jár az esze – felelte Millicent.

– De maguknak nagyon is – kacsintott Harry.

A nővérek felemelkedtek, hogy gőgösen elvonuljanak, de a párás hőségtől visszazöttyentek a helyükre. A harangozók most az egyszer nem kezdtek veszekedni. Túl meleg volt hozzá, és hiába ment le a nap, még ez sem hozott enyhülést.

A televízió máskor megbízható időjárás-jelentése ezúttal tévedett. Estére vihart jósoltak, ami majd hűvösebb levegőt hoz, így hát Agatha félretette a könnyű, vékony selyemruhát, amelyet a vacsorához készített elő, és egy hosszú, királykék bársonyszoknya mellett döntött, hozzá

illő blézerrel és egy fehér szaténblúzzal.

Az autója légkondicionált volt, de a steakvendéglő nem. Egy idő után úgy érezte, lecsorog a smink az arcán. A püspök megnyerően festett égszínkék vászoningjében és a hozzá passzoló nadrágjában. Agatha meglepődött. Azt hitte, a férfi minden alkalomra a jellegzetes püspöklila ingjét vagy reverendáját hordja. Bár a különféle vallási ünnepségekre megannyi gyönyörű palást kínálkozott, úgy tűnt, Peter Salver-Hinkley kimondottan rajong a liláért. És illett is klasszikus vonásaihoz.

Barátságosan társalogtak az időjárásról. Megrendelték a steaket – Agatha jól átsütve kérte, a püspök extrém nyersen. Agatha meglepve hallotta, amikor Peter elújságolta, épp most hallgatta ki a rendőrség.

– Ó, csak nem az eltűnt szíve hölgye? – nézett rá Agatha. – Újra előkerült az ügy?

Peter csendbe burkolózott és a szemében nemtetszés villant, de mindez csak egy múló pillanat volt, aztán könnyedén megszólalt:

– Valami eltűnt rendőrt keresnek.

– Engem is kérdeztek ma róla – bólintott Agatha. – Úgy tűnik, a pasasnak volt egy rossz szokása: sztorikat adott el lapoknak. És ha szexuális játékokat űznek egy lelkészlakban, az bizonyára szaftos olvasmánnyal kecsegtet.

– Megvetem az ilyen embereket – húzta el a száját Peter. – Valójában nem is értem, maga hogy bírja a munkáját.

Agatha megragadta az alkalmat, hogy henceghessen

kicsit az eseteiről és saját képességeiről, s csak miután befejezett egy hosszú anekdotát, vette észre, hogy a püspök megitta az üveg Merlot nagy részét, amit rendelt, és egyáltalán nem is figyel rá.

– Kedves magától, hogy meghívott vacsorázni – mondta Agatha. – Kérhetek egy kis bort? Köszönöm. Látja a karomnyomokat az arcomon? Már eléggé leolvadt a sminkem ebben a melegben. A drágalátos Dupinjeinek a műve. Elborult az agyuk, mert maga lemondta a vacsorát.

– Ó, istenem. Túlságosan elbájoltam őket. Az a helyzet, hogy amikor pénzgyűjtésről van szó az Időseket Segítő Alapítvány javára, hajlamos vagyok elvetni a sulykot. Szeretnénk létre hozni egy idősgondozó házat. – Ekkor Agatha szemébe nézett, hirtelen elmosolyodott, de olyan intenzív erotikus kisugárzással, hogy a másik ténylegesen belepirult.

– És persze – folytatta fátyolos hangon Peter, miközben átnyúlt az asztalon, és végigfuttatta hüvelykujját Agatha kézfején –, ha magának is módjában áll…

Agatha elhúzta a kezét, és hűvösen azt felelte:

– Majd holnap beszélek a könyvelőmmel, és meglátom, mit tehetek.

– Jól van – vágta rá a püspök fürgén, és úgy zárta el pézsmaillatú csáberejét, akár egy vízcsapot. „Szegény Dupin lányok – gondolta Agatha. – Biztosan mintha egy pöröllyel csaptak volna nekik oda.”

Előételt egyikőjük sem kért, rögtön a steakkel kezdték. Agathát enyhe émelygés kerülgette. A hússzelet óriásinak

látszott. Szemközt vele Peter ügyesen szelte a maga steakjét, aminél véresebb darabot Agatha még az életben nem látott. A mögötte lévő asztalnál gügyögő párocskának valami flambírozott fogást szolgáltak fel, és a lángok keltette hőség megcsapta Agatha tarkóját.

Julian azonban fizetett neki, hogy tudjon meg többet az eltűnt hölgyről, így hát Peterhez fordult:

– Nem foglalkoztatja, mi történt Jennifer Toynbyval? Elvégre a menyasszonya volt.

A püspök szép lassan levágott egy újabb falatot a húsból, hagyta, hogy egy kis vérpatakocska átcsörgedezzen a tányérján, majd a peremen meggyűlve apró vértócsát képezzen a zöldségek között.

Lassan, megfontoltan rágott, majd kimért hangon megszólalt:

– Az eljegyzésünk rég felbontatott. Úgy tudom, az a lány a drogok rabja lett. Egy nap majd biztos felbukkan egy rehabilitációs intézetben vagy egy kommunában. És most, ha kérhetem, beszéljünk valami másról. Tudta, hogy kibontották a kriptát Thirk Magnában?

– Hogyhogy?

– Találtunk néhány régi dokumentumot, melyek szerint Sir Randolph Quentin, a templomos lovagok egyike oda van eltemetve. Elvitték az egyik sírból DNS-vizsgálatra a csontokat. Ha végeztek, a maradványok visszakerülnek, és én celebrálok egy keresztény temetést a néhai Sir Quentinnek.

Agathának azon járt az esze, vajon nem a hőségallergia

támadta-e meg, amiről eddig csak trópusokon játszódó könyvekben olvasott. Észveszejtően viszketett a hónalja. Hirtelen felpattant.

– Hova megy? – nézett rá csodálkozva Peter.

– Mit gondol? – vetette oda mogorván Agatha.

A mosdóban nem volt senki. Agatha megmosta az arcát és a hónalját, majd gondosan újra kisminkelte magát. Legszívesebben kisétált volna az étteremből, és hazament volna.

Egy nő lépett be az ajtón. Fekete, tapadós nadrágját mintha rákenték volna hosszú, botszerű lábára. Áttetsző, piros selyemblúza alatt két megereszkedett mell lógott. Haja sűrű, sötétbarna, de fakó, arca elkínzott volt.

– A lovagja igazi álompasi – jegyezte meg a nő Agatha felé fordulva.

– Nem a lovagom – felelte amaz. Hirtelen minden vágya volt, hogy itt hagyja a püspököt a véres steakjével és ezzel a fojtogató erotikus kisugárzásával, amit kedve szerint kapcsolgatott ki-be.

– Megkérhetem egy szívességre? – fordult a nőhöz. – Ha lenne kedves és megmondaná neki, hogy nem éreztem jól magam és hazamentem.

– Boldogan – ragyogott fel a másik. – Égből pottyant esély, hogy beszéljek vele.

Agatha kilépett a súlyos, párás estébe. Szerencséje volt, épp arra gördült egy taxi, amit le is intett.

Már a kertjében ült egy jó hideg gin-tonikkal a kezében,

amikor elgondolkodott, mi is ütött bele. Azért fizetik, hogy nyomozzon. Nem azért, hogy elfusson a nehéz helyzetek elől. Kissé vonakodva ismerte be magának, hogy Peter Salver-Hinkley megrémítette.

Negyedik fejezet

Másnap, miután Julian aláírta a szerződést, Agatha úgy döntött, fiatal asszisztensére, Toni Gilmourra és Simon Blackre bízza, hogy kezdjék el a nyomozást az eltűnt nő ügyében. Még mindig fojtogató volt a hőség. Az égen fekete felhők tornyosultak, mindenki a frissítő vihar után sóvárgott, de az csak nem akart jönni. Aztán a nap, akár egy kifényesített réztányér, újra tűzni kezdett Cotswolds tikkadozó népére. Az emberek lengébbnél is lengébb ruhákban járkáltak, még azok a férfiak is, akiknek nagyon nem kellett volna csupasz mellkasukat mutogatni, félmeztelenül villogtatták hófehér bőrüket.

Mrs. Bloxby telefonon újságolta el Agathának, hogy a keresztes lovag csontjait másnap délután ötkor szállítják vissza a Thirk Magna-i kriptába. Érdeklődött, hogy barátnője szeretne-e részt venni a ceremónián. Agatha nemet mondott, de miután letette a kagylót, javasolta Toninak és Simonnak, hogy menjenek oda, és a helyszínen kezdjék el a püspök megfigyelését.

Másnap délután egy gyáva nyúlnak érezte magát. Csak a hőség tette abban a steakvendéglőben, hogy mindenféle rosszról képzelődött, ennyi az egész. Felhívta Mrs. Bloxbyt, hogy felveszi őt a lelkészlaknál, és együtt elmehetnek a szertartásra.

Agatha az általa csak „slafroknak” titulált öltözékben indult az eseményre. Ez egy laza, kék pamut háziruhát jelentett, csupaszon hagyott lábat és lapos talpú szandált. Mrs. Bloxby, ahogy beült barátnője kocsijába, megjegyezte:

– Úgy látom, sem Sir Charles, sem Mr. Lacey nem csatlakozik ma hozzánk.

– Úgy *látja?* – meredt rá Agatha. – Sajátos. Netán látja valamelyikőjüket, amint feltart egy táblát, hogy „nem megyünk”?

„Nem, de maga feltarthatna egy táblát, miszerint Ide nem éri meg felöltözni sem – gondolta Mrs. Bloxby. – Miközben én a legszebb nyári pamutruhámat vettem fel – mert egy szent vagyok.” Ahogy elindultak, Mrs. Bloxby kuncogott egyet.

– Min mulat? – kérdezte Agatha.

– Csak az agyamra ment a hőség – legyintett a lelkészné, aki nem akarta elmagyarázni, hogy saját szentéletűségét tartotta nevetségesnek. Hát, igen, gondolta nehéz szívvel, nekünk, lelkészfeleségeknek nem sok okunk van felsőbbrendűnek érezni magunkat.

– Nem lelkesedem érte, hogy újra találkozzam Helen Tomsszal – szólalt meg Agatha. – Az a fajta nő, akit a

Scotland Yardnál gyilkosságmágnesnek hívnak. Tudja, az örök áldozat.

– Azért ez egy kicsit erős – ingatta a fejét Mrs. Bloxby. – A mi kedves püspökünk okozott itt-ott némi felfordulást. Alf tegnap este azt mondta, Peregrine Toms megtalálta istent.

– Ez úgy hangzik, mintha isten valami poggyász lenne. Miért, elvesztette?

– Nyilvánvalóan. A feleségbántalmazás és a jézusi szelídlelkűség nem férnek éppen össze. Peregrine azelőtt fog igét hirdetni ma a templomban, hogy a püspök megérkezik az újratemetési szertartásra.

– Ezt mondhatta volna korábban is – jegyezte meg Agatha durcásan. – Azt hittem, öt perc alatt végzünk, és én ott állhatok a parókia pázsitján egy cigivel és egy itallal. Erre most megtudom, hogy bezárnak egy pokolian meleg templomba, ahol hallgathatom a hót unalmas papolást.

– Mrs. Raisin, muszáj elmagyaráznom, hogy…

– Ó, az isten szerelmére – taposott a fékre Agatha a Thirk Magna-i parókia előtt. – A nevem Agatha, oké? Ez az egész magázódás kezd olyan… izés lenni.

Mrs. Bloxby kiszállt a kocsiból, körül sem nézett, csak elindult a templom felé. Agatha morcosan bámult kifelé a szélvédőn, aztán rágyújtott egy cigarettára. Azzal sem törődik, ha a legjobb barátját bántja meg… Mindenkibe belegázol.

Járni hagyta az autó motorját, hogy a klíma működjön.

Hirtelen meglátta, amint a holtsápadt Mrs. Bloxbyt a sekrestyés, Harry Bury támogatja kifelé a templomból.

Agatha leállította a motort, és kiugrott az autóból.

– Sajnálom! – kiáltotta.

– Szerezzen egy csésze teát neki – mondta Harry –, és vigyázzon rá. Nekem mennem kell. Kongatunk a püspöknek.

Agatha átkarolta barátnőjét, és odavezette egy lapos sírkőhöz.

– Mi történt?

– Alighogy beléptem a templomba – felelte Mrs. Bloxby –, egy hatalmas légy rászállt az arcomra. Önkéntelenül odacsaptam, és amikor lenéztem a kezemre, tiszta vér volt. Az a légy valami elhullott állat tetemből lakmározhatott előtte. Hirtelen teljesen bizonyos lettem abban, hogy egy holttest van a templomban.

– Csak csontok – nyugtatta meg Agatha. – Ó, a fene essen belé. Rákezdték a harangok.

Mindketten felnéztek a négyszögletű, román kori toronyra. Fölötte szürke felhők gyülekeztek. Agatha a sírkövön ülve még mindig átkarolta barátnője vállát.

– Nem kellett volna olyan durván beszélnem magával – szólalt meg. – A hőség teszi, meg ez a hely. Ó, helló, Toni!

– Azt hittem, nem jön – csodálkozott Toni. – Itt van Simon is. Mrs. Bloxby! Mi lelte? Olyan fehér az arca! Hozok egy pohár vizet.

Toni átszaladt a templomkerten. Égszínkék sortot viselt és világoskék selyemblúzt. Gyorsan vissza is ért, és Mrs.

Bloxby kezébe nyomott egy pohár vizet.

– Egy légy repült az arcomra – nézett fel rá Mrs. Bloxby. – Agyoncsaptam, és tiszta vér lett a kezem.

A tenor harang a templomba szólította őket. A középkori épület belseje nem volt épp lenyűgöző. Cromwell emberei több száz éve szétzúzták az összes festett üveget, ami helyett egyszerű üveg került az ablakokba. A szentek hiányoztak a lábazatokról. Az egyetlen valamirevaló szép tárgy az aranyra és zöldre festett faoltár volt, igazi remekmű. A gyülekezet bevonult. A halk zsongásból kihallatszott az egyik Dupin lány magas hangja – Agatha nem volt benne biztos melyiké, olyan egyformán nyávogtak –, amint így méltatlankodik:

– Jó lenne, ha egyesek felismernék a meleg vizes tisztálkodás fontosságát.

A templomban mindenfelé legyek döngtek. És az az émelyítő, édeskés szag!

Megérkezett a püspök és az érsek, Peter lecserélte kedvenc liláját egy levélzöld reverendára.

Mindenki feszengett a kemény padokon, ahogy Peregrine hozzáfogott a szónoklathoz. Kijelentette, hogy a keresztes lovag kiásása blaszfémia volt, és hogy isten ezért mindannyiukat megbünteti.

Agatha épp azon tűnődött, vajon befogja-e a lelkész valaha, amikor Peter püspök felemelkedett, és a könyökével egyszerűen odébb tolta Peregrine-t. Indulatosan odasúgta neki:

– Menjen, és dugja a fejét egy vödör hideg vízbe.

Peter végignézett a gyülekezeten. A Dupin nővérek lelkesen összeütögették a tenyerüket, és magukban hálát éreztek a püspök férfias szépségéért.

– Azért gyűltünk össze – kezdte Peter, de mindössze eddig jutott.

– Halál! – kiáltotta egy gazda valamelyik hátsó padból. – Ez az a szag, ami terjeng, és a kriptából jön, a halál szaga!

– Igaza van! – csatlakozott Agatha jó hangosan. – Szagoltam már elég halált.

Peter körbehordozta a szemét a nyájon, majd megállapodott a sekrestyésen. Agatha tudta, Peternek igen jó az emlékezete.

– Mr. Bury, ugye? Nos, úgy gondolom, Mr. Bury, ha az orgonista esetleg játszana valamit, amíg ön utánanéz a dolgoknak, talán mindenki megnyugodhatna.

Peggy Comfort a *Mircesteri Hírmondó* riportereként jött ide. Huszonegy évesen minden vágya volt, hogy kemény öklű újságíró legyen. Biztos volt benne, hogy a szerkesztője, Charlie Soames kiszúrta a benne rejlő potenciált. Nem sejtette, hogy dús keble és szőke haja valami egészen más potenciál gondolatát ültette el a szerkesztője fejében. Csendesen kicsusszant a padból, és elindult a kriptába vezető lépcsőn. Harry Bury a keresztes lovag kiásott sírja mellett feküdt. A plafonról érkező sárgás fényben arca baljós, kék színben játszott.

Peggy már látta is magát a tévében, amint elmagyarázza, hogyan mentette meg a sekrestyés életét.

Föléhajolt, és ugyanezzel a mozdulattal lenézett a sírgödörbe, ahol a legyek émelyítő tömege nyüzsgött egy holttesten. Peggy sikolyába beleremegett a templom. A sírkert fáin üldögélő madarak rakétaként röppentek fel a viharos égre. Ilyen sikolyt hallatott Fay Wray az eredeti *King Kong*ban. A hat mérföldre fekvő Moreton-in-Marshban másnap megesküdtek a helybéliek, hogy ők is hallották a velőt rázó visítást.

Ahogy a gyülekezet megindult, hogy lezúduljanak a kriptába, Peter sztentori hangon elkiáltotta magát:

– Majd én megyek! Az érsek velem tart. Ha segítségre lesz szükségünk, szólunk.

Szerencsére sem ő, sem az érsek nem nézett körül, máskülönben észrevették volna Agathát és két nyomozóját, valamint Mrs. Bloxbyt, amint szorosan a sarkukban igyekeznek lefelé a lépcsőn.

Peggy már elhallgatott, és egy sarokban hányt. A főtiszteletű érsek a legyek borította hulla fölé hajolt.

– Hívom a mentőket, de azt hiszem, halott. Ki tudod venni, mi van a legyek alatt, Peter?

– Megvárjuk a rendőrséget. Jaj, gyerünk kifelé innen, és telefonáljunk. Ez a borzalmas szag!

Toni kinyitotta a táskáját, elővett egy Fly Off nevű spray-t, és telefújta a sírgödröt, ahonnan dagadt legyek felhője csapott fel. Agatha sikoltott egyet, amint a hajába telepedett néhány. Hirtelen szédülni kezdett, ájulás környékezte, és legszívesebben kirohant volna erről a rettenetes helyről, de nem akart gyengének látszani két

nyomozója előtt.

Toni és Simon elcipelték Harry Buryt a gödörtől.

– Ez az eltűnt rendőr – nyögte Agatha egy utolsó, gyomorpróbáló pillantást vetve a halott arcára, ami Toni Fly Off spray-jének köszönhetően láthatóvá vált. – Larry Jensen.

– Nem hagyhatjuk itt a sekrestyést – mondta Toni. – Simon, van egy defibrillátorom a kocsimban. Itt a kulcs. Rohanj, hozd le, addig megpróbálom a mesterséges lélegeztetést.

Agatha még sosem csodálta jobban Tonit, mint amikor a sekrestyés kék ajkára illesztette a száját. De a csodálat csak addig tartott, amíg meg nem hallotta Mrs. Bloxby motyogását: „Ez a lány egy szent” – mert ekkor Agathába beleszúrt a féltékenység.

Peggy megtörölte a száját a szoknyájába, és elővette a fényképezőgépét.

Kint villámlott, a kripta végében lévő hosszú, keskeny ablakon áthasított a fénye, és megvilágította az élőképet, amint Toni szőke haja Harry Bury arcába hullik. Ebből lett az a fotó, ami hamarosan bejárta a világot, és Peggynek állást biztosított egy nemzetközi lapnál. Igaz, később Szalmaláng Peggyként emlegették, mivel a további riportjai nagyon amatőrök voltak.

Toni felkiáltott:

– Van pulzusa!

Izgalmában megfeledkezve a féltékenységről, Agatha odakiáltott Simonnak, aki sietve érkezett a lépcsőn:

– Siess! Még nem halt meg.

Mire a mentők kiérkeztek, Harryt visszarángatták az életbe.

Agatha, Toni, Simon és Mrs. Bloxby egymás mellett ültek egy padban a templom bejárata mellett, míg odakint süvöltött a vihar. Zuhatag verte a földet, mennydörgések csattantak, végül egy hatalmas villám kettéhasított egy ódon sírkövet. Ez a felirat állt rajta: „Itt nyugszik John Sommer, / érjen nyomába, ki mer, / a gonosz már nem fog rajta, / ő sem volt egy istenadta.” Mindannyian megtették helyszíni vallomásukat. Agatha sóvárgott egy cigaretta után, de a kocsiban hagyta a dobozt. Hallotta, amint Mrs. Bloxby halkan odaszól Toninak:

– Nagyon jól csinálta, Miss Gilmour.

Végül ő is kinyögte:

– Nagyon bátor tett volt, Toni.

– Lassan eláll az eső – kukucskált ki Toni. – Kicsit émelygek. Nyitva a kocsma, jólesne egy ital.

– Menjünk mind – állt fel Agatha. – Simon, szólj valamelyik rendőrnek, hol találnak meg minket. Tudja valaki, mi a kocsma neve?

– Harangláb – felelte Simon. – Kicsi hely.

– Mutasd az utat – indult el Agatha.

– Biztos benne? – kérdezte Mrs. Bloxby. – A sajtó és a tévé mindjárt itt lesz.

– Én olyan vagyok, mint bármely más kisvállalkozás, amelyik fizet, hogy hirdesse magát – jelentette ki

öntudatosan Agatha.

* * *

De mielőtt a kocsmába indultak volna, a püspök feltartóztatta őket. Agathára mosolygott, és így szólt:

– Nem mutat be a lányának?

Agatha fagyos pillantásából Peter rögtön felmérte, hogy hibázott. Azzal próbálta menteni a helyzetet, hogy kijelentette: ilyen szépség csak szép anyától származhat, és ki lehetne gyönyörűbb Agatha Raisinnél?

Toni melegen rámosolygott, és azt mondta:

– Na jó, ne fokozza, így is nyakig van a pácban. Gyerünk, Agatha. – Ahogy elindultak, Toni magas, tisztán csengő hangja még elért a püspökhöz, amint azt mondja: – Ez biztos akar valamit. De a mocskos vénemberek már csak ilyenek.

– Ez azért túl erős volt – jegyezte meg Agatha.

– A fickó megijeszt, és nem tudom miért – töprengett Toni.

Mrs. Bloxby megállt a kocsma előtt.

– Én inkább hazamennék. Esetleg Toni vagy Simon hazavihetne.

– Persze – bólintott Toni.

– Inkább én viszem el – ajánlkozott Simon. – Az újságírók majd ki akarják faggatni Tonit, én még nem szóltam a rendőröknek, hol vagyunk.

A kocsmában levest és szendvicset is lehetett kapni, úgy

döntöttek hát, hogy megebédelnek. Agatha a helyi lapnak nyilatkozott. Később azt bizonygatta Simonnak, hogy épp ki akart térni Toni bátorságára, amikor besétált két riporter egy-egy országos laptól, és az egyik hangosan megkérdezte:

– Hol az a gyönyörű, életmentő szőkeség?

Agatháról megfeledkeztek. Peggy elküldte e-mailben a lapjának később híressé lett fotóját, amint Toni megmenti Harry életét, akik aztán eladták az egész világnak. Simon is visszaérkezett, részletesen leírta a riportereknek a kriptabeli jelenetet, aztán a fotósok is befutottak, és hamarosan szorgos kattintgatásba kezdtek.

Agatha éppen szerette volna javasolni, hogy induljanak, amikor nyílt a kocsmaajtó, és egy magas férfi sétált be. Hallani lehetett, amint egy másik újságíró így üdvözli az ajtóban: „Mi újság a *Sun*nál?” Ebből kiderült, hol dolgozik. A riporter elmondta a kollégájának, hogy egy sztori után járt Cheltenhamben, amikor hallotta a rádióban, mi történt. Az ajtóból egyenesen Agathára nézett. Neki csak ennyi kellett. Egy átható pillantás abból a smaragdzöld szempárból, és Agatha ott azonnal mélységes szerelembe esett – életében először. A többi csak mánia volt. Ez igazi szerelem.

Sosem hitt az „első látásra” mítoszában. Ahogy sosem hitte volna, hogy egy Buster Keatonre emlékeztető magas, vékony riporter hosszú pillantása lesz a végzete. A hangok hol felerősödtek, hol elnémultak körülötte. Toni egyik interjút adta a másik után, mindig gondosan

megemlítve Agathát és a nyomozóirodát. A főnöke eközben a szerelem aranybuborékában lebegett.

Simon a szeme sarkából figyelte. A fiú kedvelte Charlest, és mindig úgy képzelte, egy nap majd Agatha és Charles összeházasodnak. Vajon régebbről ismeri ezt a fickót a *Sun*tól? Gondolatait megzavarta Toni hangos tiltakozása, aki kijelentette, hogy nem pózol több fotóhoz. Megérkeztek a Sky News és a Közép-Angliai Televízió riporterei is. Toni segítségért esdeklő pillantást vetett Agathára, de ő csak álmatag arckifejezéssel bámult a levegőbe.

A jelenetet a Dupin testvérek zavarták meg, akik egy-egy perselyt zörgetve köröztek a kocsmában:

– Adományok az apátság idősotthonának!

Agatha felállt, Simon megkönnyebbült. A főnöke soha nem sétálna ki ilyen nyugodtan, ha csak kicsit is felkeltette volna az érdeklődését az a fickó.

– Akarja, hogy maradjak? – kérdezte Simon.

– Toni még biztos nem szabadul egy ideig, úgyhogy magadnak kell nyomozni, de azért próbáld kideríteni, mikor látták utoljára Larryt a környéken. Nyilván megpróbált újabb mocskos részleteket megtudni a kötözős játékokról, hogy ébren tartsa a sajtót. Valószínűleg tegnap ölték meg.

– Miből gondolja?

– A legyek – válaszolta Agatha. – Mióta eltűnt, dögletes meleg van. Mostanra már a kukacoknak kellett volna birtokba venniük a holttestet.

– Tévedés – ingatta a fejét Simon. – A kukacokból úgy négy-hat nap alatt lesznek legyek.

– Hát akkor úgy. – Agatha utálta, ha kijavítják. – De nem, te tévedsz. A légy petét rak a holttestre. Oké? Aztán a petéből lárva lesz, néha kevesebb, mint huszonnégy óra alatt. Úgy öt napig táplálkoznak, aztán bebábozódnak, végül húznak a levegőbe, zzz! Ahogy most én is elhúzok.

– És mit fog csinálni?

Ha Agatha az igazat mondta volna, ezt kellett volna felelnie: Hazamegyek álmodozni és várni. De csak ennyit mondott:

– Meglátogatom Mrs. Bloxbyt. Azt hiszem, ez az egész zűr Mrs. Tomsszal kezdődött.

Csak akkor kezdett reszketni az átélt sokk kései hatásaként, amikor Carsely határába ért. Szomorúan állapította meg, hogy a szerelem csodás érintése csak valami védekezésféle lehetett a borzalmakkal szemben. Úgy döntött, megnézi, jól van-e Mrs. Bloxby.

Amikor a lelkészné ajtót nyitott, nagyon izgatottnak tűnt.

– Olyan önző vagyok – ingatta a fejét. – Mrs. Toms azt szerette volna, ha odamegyek és megnyugtatom, de képtelen voltam rá. A rendőrség kiderítette, hogy valószínűleg ő volt az utolsó személy, aki élve látta azt a rendőrt. Ó, jöjjön már be. Sherryt?

– Igen, kérek.

Agatha a puha díszpárnák közé süppedt, és a

kandallóban lobogó lángok közé bámult. Vajon miért gyújt Mrs. Bloxby tüzet egy nyári napon? A nap betűzött az ablakon, és kifehérítette a lángokat. A sokk, gondolta Agatha. Mindannyiunkat megrázott, ami történt.

Mrs. Bloxby visszatért két pohár sherryvel, és leült Agatha mellé.

– Tudja, vannak pillanatok, amikor önzőnek kell lennünk. Ha tényleg úgy éreztem volna, hogy Mrs. Tomsnak őszintén segítségre van szüksége, természetesen odamegyek. De volt valami a hangjában, amiből azt szűrtem le, hogy élvezi a drámát. Hogy van Miss Gilmour? Lehet, hogy nem kellett volna ott hagynunk.

– Simon vele van. Jaj, istenem… Az kevés. Felhívom Patrick Mulligant, hogy menjen oda őrködni.

Mrs. Bloxby megvárta, míg Agatha leteszi a telefont, majd így szólt:

– Azt hittem, Sir Charles maga mellett lesz.

Agatha megvonta a vállát.

– Tudja, milyen. Jön és megy. Charlesnál minden a pénzről szól. Amikor eltűnik, általában valami gazdag papa kislányának a fejét csavarja el. Van egy olyan érzésem, hogy Roy Silver hamarosan betoppan.

Roy PR-ügynökként dolgozott, korábban Agatha alkalmazottja volt, amikor az még saját reklámügynökséget vitt. Bár munkája lényegét tekintve Roy a klienseinek intézte a hírverést, imádta, ha *rá* vetül a reflektorfény, és Agatha ügyeinek köszönhetően olykor kamerák elé állhat.

Agatha megbillentette a poharát, és figyelte, ahogy a sherry körbeszalad az oldalán.

– Mondja csak, hisz maga olyasmiben, hogy szerelem első látásra? Egy zsúfolt helyiségben, a zsivaj közepette?

„Biztos akkor történt, amikor én már elmentem” – futott át Mrs. Bloxby agyán. Majd hangosan megjegyezte:

– Hát persze. Alf és én a szalagavató bálomon találkoztunk Oxfordban, és már abban a pillanatban eldőlt minden.

– Aztán csupa boldogság?

– Az csak a tündérmesékben van így. Az igazi szerelem sok év után érik meg. Tudja, a kedvesség, a tolerancia, a törődés…

Atyaég, gondolta Agatha, ez elég unalmasnak hangzik. Hol itt a pezsgés?

– A kocsmában látta?

– Kit? – kérdezte Agatha.

– A férfit, akinek hatására az első látásra fellobbanó szerelemről kezdett gondolkodni.

Agatha maciszemével a fakó tapétát fürkészte, aztán a tűzbe bámult, és megvonta a vállát.

– Mennem kell. Folyton elfelejtem, hogy Julian fizet azért, hogy találjam meg Jennifert. Lehet, hogy megkeresem a lány szüleit.

„Szóval, van valaki – gondolta szomorúan Mrs. Bloxby. – Szegény Charles. Bár valószínűleg nem izgatja. Agatha gazdag nő, de nem eléggé gazdag a pénzsóvár Charlesnak.”

Agatha nagymamája még a skót felföldről érkezett délre, hogy a birminghami gyárak egyikében munkát találjon. Unokája talán tőle örökölte híres intuícióit. Hirtelen teljes bizonyossággal érezte, hogy a férfi az Orgona közben, a háza előtt várja. Az érzés intenzitása megrémítette. Ha az ember átadja magát egy ilyen szerelemnek, azt jelenti, elveszíti minden önfegyelmét.

Ahogy beült a kocsiba a lelkészlak előtt, utánanézett, hol laknak a Toynby szülők. Egy Bükkös elnevezésű házban éltek Moreton-in-Marshtól néhány mérföldre, a híres római út, a Fosse Way közelében.

Épp feljött az első csillag az esti égboltra, amikor Agatha befordult a Bükkös kertjének nagy, kétszárnyú kapuján, és végiggördült a kocsifelhajtón.

Charles kiszállt az autójából Agatha háza előtt. Egy magas, vékony férfi támasztotta a kerítést.

– Maga mit csinál itt? – kérdezte Charles.

– Riporter, *Sun,* Terry Fletcher – felelte a másik szűkszavúan. – És maga?

– Charles Fraith. Mire vár?

– Hogy a ház gazdája nyilatkozzon a történtekkel kapcsolatban.

– Miféle történtek?

– Maga hol él? Találtak egy hullát a Thirk Magna-i templom kriptájában.

– Most hallom először – biggyesztette le az ajkát

Charles, majd a bejárathoz lépett, bedugta a kulcsát a zárba, és bement.

Terry nézte, ahogy a férfi eltűnik az ajtó mögött. Aztán beült a kocsijába, és elhajtott.

A Bükköst vörös téglából építették, így inkább Warwickshire udvarházaira emlékeztetett, mint Cotswolds meleg-aranyszínű kövekből rakott épületeire.

Agatha a langyos este ellenére is fázott, már bánta, hogy nem hozott egy kardigánt vagy blézert. Csakis a sokk okozhatta a szédületet, amit az a riporter kiváltott benne – állapította meg ismét.

Becsöngetett.

Egy magas nő nyitott ajtót, farmer kezeslábasban.

– Igen, mit szeretne? – mérte végig a vendéget. Magas arccsontja és közép-európai akcentusa alapján Agatha úgy tippelt, a szobalány lehet.

– Mr. vagy Mrs. Toynby itthon van?

– Melyiküket keresi?

– Bármelyiküket.

A szobalány nekitámaszkodott az ajtófélfának, előhúzott a zsebéből egy cigarettásdobozt, kivett egy szálat, rágyújtott, leszívta a füstöt, és Agathára mosolygott. Ő a szobalány szabad kezébe nyomta a névjegykártyáját.

– Mondja meg a Toynby házaspárnak, hogy szeretnék beszélni velük. És szedje a lábát!

– Gerda! – hangzott egy éles kiáltás. – Ki az?

A szobalány kipöckölte a cigarettáját a kocsifelhajtóra, megfordult, és átadta Agatha névjegykártyáját egy nőnek, aki vélhetően Mrs. Toynby volt.

– Nem látom – hunyorgott a házigazda a kártyára. – Gyerünk a szalonba.

Bevezette a vendégét egy lélektelen helyiségbe – az ilyesmi rendszerint egy lakberendező munkájának az eredménye. Az enteriőrt a zöld és barna színek uralták.

– Á, maga egy *olyan!* – kiáltott fel Mrs. Toynby, amikor kibogarászta a névjegykártyát. – Arthur, itt van egy, tudod…

Az egyik zöld selyemhuzatú fotel háttámlája mögül kibukkant egy fej.

– Prosti?

– Jaj, ne hülyéskedj már. A hölgy nyomozó.

– Nem hülyéskedek. Gerda mostanában mindenkit beenged. Emlékszel, amikor…

A felesége éles hangon félbeszakította.

– Nincs időm magára – közölte Agathával. – Felbéreltünk több nyomozót is, amikor a mi kicsi tündérünk eltűnt. Kár volt.

Az alacsony nő satnya barna haját lila csíkokkal dobta fel. Kerek arcát vastag smink fedte, keskeny ajkát élénk narancssárga rúzzsal hangsúlyozta. Összességében úgy nézett ki, mint valami félresikerült naplemente-festmény.

„Vajon honnan szerezték a vagyonukat? – morfondírozott Agatha. – Nem flancosak. Inkább olyan mű itt minden. Ennek kellett volna utánanéznem, nem az

első látásra fellobbanó szerelemről ábrándozni. A feminizmus szégyene vagyok. Nem érdekel. Akkor is egy férfi karjában szeretném bevégezni.”

– Valaki megbízott, hogy járjak utána a lányuk eltűnésének – mondta Mrs. Toynbynak.

– Vagyis tőlünk nem vár fizetséget?

– Egy pennyt sem.

– Ó, foglaljon helyet. Arthur, fordítsd ide a foteled. Valaki fizet a hölgynek, hogy megtalálja a mi kis tündérünket.

Arthur, aki eleddig az ablakon bámult kifelé, megfordította a görgős karosszéket. Nyakkendőt és sportzakót viselt, ez utóbbi olyan harsány tweedszövetből készült, hogy párját ritkította.

Mrs. Toynby lehuppant egy másik fotelbe, amivel még azelőtt szembe fordított egy támlás széket, ezt kínálta Agathának.

– Gerda! – kiáltott ki a cselédnek, aki lomhán becsoszogott. – Kávét kérünk.

– Este kifogyott, hölgyem.

– Ó, tűnjön el! Akkor iszunk helyette valamit. Maga nem kap, mert láttam, hogy autóval jött – vetette oda Agathának. – Arthur, tölts nekem egy nagy Scotch-ot.

– Tölts magadnak, te lusta ribanc.

– Hogy mersz velem így beszélni? *Hogy merészelsz?* Ezért még helyre teszlek, meglátod!

Mrs. Toynby odament a fal mellett álló zsúrkocsihoz, amelyen italok sorakoztak. Teletöltött egy poharat

whiskyvel, majd a férjéhez lépett, és a fejére borította az italt. A férfi köpködni kezdett, felugrott, törölgette a szemét, majd orrba vágta a feleségét.

Az asszony felordított fájdalmában, mire Agatha felpattant, kisietett az előszobába, ahol tárcsázta a rendőrséget, és bejelentette, hogy családon belüli erőszak esete forog fenn. Aztán beült a kocsijába, és cigarettára gyújtott.

Jó fél óra múlva érkeztek ki a rendőrök.

– Nem az én hibám lesz, ha a pasas megölte a feleségét – szólt ki az egyenruhásoknak Agatha. – Mi tartott ennyi ideig?

– Egy igazi gyilkosság – válaszolta az egyik rendőr. – Egy falu kriptájában találtak egy hullát.

– Ja, az? Ott voltam – bólintott Agatha. – Már vallomást is tettem, úgyhogy menjenek csak be, és fojtsák el ezt a háborút.

Agatha elcsigázva ért haza. A Toynby házaspár egyik tagja sem kívánt feljelentést tenni a másik ellen, és mivel vér nem folyt, a rendőrség rájuk hagyta az ügyet.

Charles a kanapén aludt, a macskák rajta terpeszkedtek.

Agatha töltött magának egy gin-tonikot, és bekapcsolta a laptopját, hogy utánanézzen Toynbyéknak. Lehet, hogy vécéülőkékből vagy valami hasonló agyrémből szerezték a vagyonukat.

Kiderült, hogy a nagyszülők nemcsak földbirtokosok voltak, de komoly vagyonra tettek szert falusi házak

felvásárlásával. Előre látták, hogy egy nap a legtöbb embernek lesz autója, amivel aztán kirándulgatnak Cotswolds-szerte, s végül itt akarnak majd visszavonulni. Az egyik kis „ékszerdoboz” házukat a múlt héten adták el félmillió fontért.

Azért nehéz Jenniferről bármit is kideríteni, gondolta Agatha, mert kétséges, hogy ilyen fura szülőkből akár egyetlen értelmes szót ki tudna húzni. De a püspöknek tudnia kell valamit…

A lánynak nyilván nem volt fényes élete otthon, ha a mama és a papa egymás bántalmazásával töltötték a napjaikat. De a püspök esetleg elkotyoghat ezt-azt, mondjuk, Charlesnak. Agatha felkeltette. A macskák lecsusszantak a padlóra, és morcosan néztek rá.

– Hol voltál? – kérdezte Charles.

Agatha lelökte a férfi lábát, és odaült mellé a kanapéra. Elmesélte az élményeit Toynbyéknál, aztán előállt vele, hogy Charles kifaggathatná a püspököt Jennifer családi életéről. Utóbb Charles magát hibáztatta, hogy visszautasította.

– Ne használj engem ingyendetektívnek – jelentette ki.

Agatha fáradt volt és csalódott. Nem szökkent szárba a szerelem első látásra. Az újságírók többsége tudta, hol lakik, és a zöld szemű riporter nem várt rá a ház előtt. Csupán Charles volt az életében, aki úgy jött és ment, ahogy kedve szottyant. De csak eddig!

– Charles, kérem vissza a kulcsaim. Más szóval a magánéletem. Nem akarom, hogy ki-be mászkálj itt,

amikor úgy tartja kedved.

Agatha már nemegyszer kérte vissza a kulcsokat, Charles pedig rendszerint megtalálta a módját, hogy másolatot készítsen róluk.

– Majd visszajövök, ha jobb hangulatban leszel. – Agatha hallotta, amint csapódik a bejárati ajtó, és életében először átérezte, mit jelent teljesen egyedül lenni. Azelőtt is megtapasztalta már, de az mindig valami múló érzés volt. Most viszont mintha az eljövendő magányos évek beették volna magukat a testébe és az elméjébe, és nem is akarnának távozni onnan.

A cicák megpróbáltak az ölébe mászni, de Agatha ellökte őket.

– Mindig valaki más kell nektek! – kiáltott rájuk. – Tűnjetek el, vagy holnapra szőrpapucs lesz belőletek.

Átölelte magát és reszketett. „Be fogok dilizni – gondolta –, és mindez valami képzelgés miatt egy zöld szemű fickóról. Szegény cicák. Van egy darabka birkamáj itthon. Megfőzöm nekik.”

Épp a konyhába tartott, amikor megszólalt a csengő: élesen, türelmetlenül, parancsolón. Agatha lassan nyitotta ki az ajtót.

Egy pár zöld szem meredt rá.

– Terry Fletcher vagyok, a *Sun* riportere. Maga pedig Agatha Raisin. Vacakolunk vagy ágyba bújunk?

Charles visszahajtott Agathához. Csak most jött rá, hogy barátnője milyen szokatlanul bánatos volt. Úgy döntött,

felajánlja, hogy beszél a püspökkel. Ahogy kiszállt a kocsiból, észrevette, hogy egy másik autó is áll a ház előtt, sajtós matricával a szélvédőjén. A nappali függönye nem volt teljesen behúzva. Valami arra késztette Charlest, lépjen csendesen az ablakhoz, és nézzen be. A látványtól lassan hátrálni kezdett.

Átment James Lacey-hez, és becsengetett.

– Mi történt? – bámult rá James, miután ajtót nyitott. – Épp feküdni készültem.

– Agatha.

– Á, gyere be. Most épp mit művelt ez a hibbant nőszemély?

– Szerelmes lett.

– Hát, belém is szerelmes volt valamikor – felelte James –, most mégis közönyösen reagál a vonzerőmre. Charles, már milliószor szeretett ki-be férfiakba.

Charles követte Jamest, és a nappaliban lerogyott a kanapéra.

– Benéztem kintről a függöny résén át. Nem *azt* csinálták. Csak álltak ott, és megrészegülten bámultak egymás szemébe. Mint Trisztán és Izolda. Agatha sugárzott.

– Töltök neked egy brandyt. Nem fog soká tartani. Agatha ösztönösen a defektes férfiakra hajt.

– Mint te?

– Igen, gondolom, mint én is. Miután összeházasodtunk, azt akartam, hogy egy kis háziasszony legyen belőle. Te magad is elvehetted volna, Charles. Itt a brandyd.

– Egyszer beszéltünk erről. Nem működne a dolog. El tudod képzelni Agathát, amint kerti ünnepségeken megnyitóbeszédet tart és hasonlók?

– A nagynénéd továbbra is megoldaná ezeket.

– Az inasom, Gustav ki nem állhatja.

– Ha igazán szeretnéd, fütyülnél rá, mit gondol Gustav.

– Azt akarja, hogy tudjak meg többet a püspökről és az eltűnt nőről – váltott témát Charles. – Majd megoldom valahogy.

– Ki ez az új szerető?

– Valami riporter. Sajtós matrica van a kocsiján.

– Fiatal?

– Nem, Agatha korú.

– Akkor biztos nős. Mindig azok, tudod, hogy van ez. Az asszony elsuvasztva valahol Alsófalván, míg ők Londonban kamatyolnak valami nőcskével. Csak tartsd nyitva a füled meg a szemed, és majd kiderül valami.

Mintha egy üveg pezsgőben lebegnék – gondolta Agatha az elkövetkező napokban, amikor úgy érezte, mindene bizsereg és szikrázik. Terry elment, hogy valami megírni való anyag után nézzen, Agatha pedig otthon várta őt. Az iroda vezetésével Tonit bízta meg, azt mondta, nincs jól. Terry ausztrál volt, azt ígérte Agathának, pár hét múlva magával viszi bemutatni a családjának. Agatha úgy érezte, ők ketten egy személy lettek. Nincs többé egyedüllét. Nem értékeli le magát többé.

Terry azzal búcsúzott, Londonba kell mennie pár órára,

de estére itthon lesz. Agatha kósza késztetést érzett, hogy egy kicsit nyomoznia kellene addig, amíg a férfi visszaér. De gyorsan elvetette az ötletet, és átadta magát a várakozás gyönyörűségének, míg a kedvese betoppan.

Négykor csengettek. Agatha összevonta a szemöldökét. Szeretett volna egyedül maradni az édes fantáziákkal. De újra felberregett a csengő, ellentmondást nem tűrő hangon.

Agathát most a színtiszta boldogság érintette meg. Bizonyára Terry lesz az, előbb hazaért, mint gondolta.

Kinyitotta az ajtót. Egy alacsony, szőke nő állt előtte.

– Bejöhetek? – kérdezte a nő.

– Ki maga?

– Terry felesége.

– Jöjjön be – lépett hátrébb Agatha, miközben emésztette a hírt, hogy Terry nős. De már biztosan beadta a válókeresetet.

Bementek a nappaliba. Mrs. Fletcher levette a kabátját. Agatha pislogott egyet, és úgy érezte magát, mintha egy liftaknába dobták volna. Az asszonyka úgy hét hónapos terhes lehetett. Hideg és zsibbadt ajkai között Agatha kipréselte a kérdést:

– Maga gyereket vár?

– Igen, az ötödiket.

– És miért van itt?

– Az egyik újságíró, aki ezen a kriptás sztorin dolgozik, felhívott, és elmondta, mi folyik itt.

Agatha hirtelen lerogyott egy székre. Sírni akart. A

torkát egy hatalmas, kemény gombóc zárta el. Aztán fojtott hangon kinyögte:

– Máskor is történt már ilyen?

– Ó, minden alkalommal, amikor várandós leszek.

– És maga mindig megbocsát neki, és felkeresi a másik nőt?

– Rendszerint ő maga beszél a nőkkel. Ezúttal viszont nem volt hajlandó. Azt mondta, elviszi magát Ausztráliába, aztán beadja a válókeresetet. Sosem láttam még ennyire rossz állapotban.

Agatha csendesen ült, keze az ölében, és lelki szemeivel a romhalmazt bámulta, amivé vált a benne zajló legcsodásabb dolog. Terry hazudott neki azzal, hogy elhallgatta a házasságát. Ha megmondta volna, hogy nős, Agatha sosem kezdett volna viszonyt vele.

– Inna valamit? – kérdezte a nőt. – Ne aggódjon. Nem találkozom vele többet.

– Megkérhetném, hogy hívjon egy taxit nekem?

– Kiviszem az állomásra.

– Ne, Mrs. Raisin, gondolom, megérti, hogy nem szeretném többet látni magát.

Agatha telefonált, majd mindketten némán várták a taxit. Mintha egy hónap is eltelt volna már – valójában csak tíz perc.

Miután Mrs. Feltcher távozott, Agatha hideg, merev ujjakkal bepakolt egy bőröndöt. A cicákat beadta a takarítónőjéhez, Doris Simpsonhoz, aztán elhajtott Mircesterbe, és bejelentkezett a George Hotelbe.

Miközben kicsomagolt, azon gondolkodott, miként derülhet ki ilyen fényes csodáról, hogy csak bolondok aranya. Egy nap majd sírni is fog. Most még nem.

* * *

Este elfogyasztotta magányos vacsoráját. Úgy döntött, soha többé nem megy annak az átkozott Thirk Magnának a közelébe sem. Valami gonosz kísérthet ott. Ideje volt visszatérni a munkába. Azért fizetik, hogy megtalálja az eltűnt lányt. A szülőknél tett látogatással csak az időt pocsékolta. Meg kellett volna várnia, amíg azok kióbégatják magukat, aztán rákérdezni Jennifer barátaira.

Agatha megérezte, hogy valaki nézi. Megfordult. Peter Salver-Hinkley püspök néhány idős hölgyet szórakoztatott. Biztos gazdagok, gondolta Agatha, ha megengedhetik maguknak a George-ot.

Peter mondott valamit a hölgyeknek, majd felállt, és elindult felé.

A pasasnak rinocéroszbőre lehet, töprengett Agatha. Mostanra nyilván rájött, hogy nem kedvelem. De olyan elszántan gyűjti a pénzt az idősotthon javára, mégsem lehet annyira rossz ember.

– Gyönyörű, mint mindig – bókolt Peter, miközben kihúzott egy széket, és leült Agatha mellé. – De sebzett is! Látom a szemében.

– Ne beszéljen zagyvaságokat – csattant fel Agatha. –

Azért fizetnek, hogy kiderítsem, mi történt Jenniferrel. Van valami ötlete?

– Van. – A püspök felpattant. – Törődjön a maga dolgával! Egyébként még rossz vége lehet.

– Fenyeget? – kérdezte jó hangosan Agatha.

A vendégek mind odafordították a fejüket. Peter elvörösödött, és Agathához hajolt.

– Egyszer az életben használja az eszét, drága hölgy.

Hát ez érdekes, gondolta Agatha. Nem fenyegetett volna meg, ha nincs vaj a füle mögött. Elég lett volna, ha annyit mond, halvány ötlete sincs.

De ahogy Terryre gondolt, újra elhatalmasodott rajta a csalódás. Meg kellett volna mondania, hogy nős. Ó, istenem, olyan szép volt. Minden, amit költők valaha leírtak, amiről popslágerek valaha szóltak… Hirtelen eszébe jutott Charles. Nem kellett volna elküldenie. Ő legalább adhatna némi vigasztalást.

Ebben a pillanatban Charles is vigaszra vágyott. Inasa és mindenese, Gustav éppen a számlakönyveket rendezte.

– Ezeket nem a számítógépen tárolod? – kérdezte Charles.

– Ott is – felelte Gustav. – Papíron is és a komputerben is. Veszteséges, uram, és nagyon az. Attól tartok, el kellene vennie Penelope Worth-t.

– Miből gondolod, hogy kellenék neki?

– Bárki kellene neki. Ronda, mint a bűn, uram. A képe, mint egy tehénlepény.

Miután Gustav magára hagyta, Charles elhatározta, megbeszéli ezt a dolgot Agathával. Elhajtott Carselybe, ahol Doristól megtudta, hogy Agathát a George Hotelben találja.

Agatha épp a feketekávéja fölött borongott. Némán Charlesra bámult. Ó, istenem, gondolta amaz, ahogy barátnője apró maciszemébe nézett. „Megölöm azt a szemétládát. Kérdezzem róla? Á, nem. Nem jó ötlet.”

– A segítségedre van szükségem, Aggie – huppant le mellé az asztalhoz. Pénzre van szükségem. Nem, nem tőled kérek. Valami ötlet kellene.

– Add el a földet, és vegyél épületet. Egy vagyont kereshetsz vele.

– Nem adhatok el mezőgazdasági területet. Gustav azt mondja, a házasság az egyetlen megoldás. Hogy vegyek el valami szörnyet.

– Ezt ne! – rezzent össze Agatha.

– Mit ne?

– Ne beszélj így egy nőről a külseje miatt. Istenem, hányok a férfiaktól.

Agatha intett a pincérnek.

– Egy dupla brandyt!

– Egyet nekem is, és egy kávét – tette hozzá Charles.

– Melyiket fogod fizetni?

– Mindent állok, drágaságom, ha ki tudsz nekem találni valamit, hogy elkerüljem a csődöt.

– Mi van a szellemkastéllyal? Miért álltál le vele?

– Valami helyi firkász leleplezte a trükköket.

– Látom, nálad a laptopod. Lássuk, milyen téren állsz a legrosszabbul.

Kortyolták a brandyt és a kávét. Agatha gépiesen rendelt még.

– Á, látom, valami vacak részvényekkel machinálsz. Eddig jó fiú voltál. Mi történt?

– Egy cimbora a klubban azt mondta, a Forsyth & Williams fényesen hozott neki a konyhára.

– Szóval korlátozás nélküli felhatalmazást adtál nekik.

– Jól van, nem kell az orrom alá dörgölnöd.

– Van, aki azt hiszi, még mindig a dotkom-üzlet az Eldorádóba vezető út. Holnap bemegyünk a városba, és átadjuk a pénzügyeket az én tanácsadómnak. Aztán szerzünk neked valami rövid lejáratú kölcsönt, amíg újra keresni kezdesz. De egy kicsit dolgoznod kell nekem. Nem találok közös nyelvet Jennifer szüleivel. Az az érzésem, te ki tudnál szedni belőlük valamit. Megdumáltuk?

– Meg. Ó-ó! Itt közelg a végzet…

Agatha meg sem fordult, de tudta, hogy Terry az.

– Beszélnem kell veled – szólalt meg türelmetlenül a férfi.

– Tűnj el – szűrte a foga között Agatha. – Menj haza és gondoskodj a feleségedről. Ne szólj hozzám többet, és ne gyere a közelembe.

– Velem ne is törődjetek – tartotta fel a kezét Charles.

– Agatha, elválok.

– Ó, menj már! – sóhajtott Agatha törődötten. – A te

dolgod, hogy a gyerekeid mellett légy. Tűnj el!

– Segíthetek valamiben? – Mindhárman döbbenten bámultak a püspökre, aki atyáskodó mosollyal nézett le rájuk, bár a szeme mohó kíváncsiságtól csillogott. Ez a Raisin tüzes nőszemély lehet az ágyban.

Charles végigmérte.

– Peter, maga nem szimplán kellemetlen, de határtalanul idegesítő tud lenni. Mindenbe beleüti az orrát?

– Csak amikor azt látom, hogy pásztori szolgálataimra lehet szükség.

Agatha rámeredt.

– Szerintem maga komplett elmebeteg. Megyek aludni. Mind elmebetegek.

Ahogy Agatha felállt, Terry megragadta a karját. Felbőszülve a sérelmeitől, Agatha teljes erőből orrba vágta, aztán kitört belőle a sírás.

Charles kiterelgette az étteremből, és betuszkolta a liftbe.

– Ne mondj semmit – szólalt meg. – Itt egy zsebkendő. Nem akarom tudni.

– Arra mérget vehetsz, hogy nem alszol velem.

– Pedig pontosan ezt tervezem. Mármint az alvást. Aztán holnap reggel elmehetünk Londonba.

Agatha rögtön a fürdőszobába ment, levetkőzött, és beállt a zuhany alá. Sós könnyei elegyedtek a vízzel, miközben azon tűnődött, hogyan csalhatta meg egy ilyen tökéletes

és aranyló szerelem.

Charles bebújt mellé az ágyba, de csak elmotyogott egy „jó éjt”-et, és már aludt is.

* * *

Egy nagyobb cikkhez már túl későn történt előző nap az eset, de egy rövid hír azért megjelent a *Mircesteri Hírmondó*ban, miszerint letartóztattak egy Terry Fletcher nevű újságírót a mircesteri püspök fizikai bántalmazásáért.

Szürke, nyirkos nap volt, jól illett Agatha borús kedvéhez. Olykor eszébe jutott, ki ölhette meg azt a rendőrt. Érdekes, hogy úgy igazán senkit nem foglalkoztatott a kérdés. A férfi fejét egy kalapáccsal vagy valami hasonló tárggyal zúzták be. De ez már legyen a rendőrség gondja. Őt senki nem fizeti, hogy Larry halála ügyében nyomozzon.

Miután megvitatták Charles pénzügyi problémáit, Agatha emlékeztette barátját az ígéretére, hogy kifaggatja a Toynby szülőket. Ő maga úgy gondolta, ha távol tartja magát Thirk Magnától és az eltűnt lányra koncentrál, talán begyógyulhatnak a sebei és túljuthat a veszteségen.

Azt nem sejtette, hogy Thirk Magnában egyre feszültebb a hangulat, és a haragjuk Millicent Dupinre irányul.

Ötödik fejezet

A nyárnyitó ünnepséget szokás szerint június 5-én tartották Thirk Magnában. Az alkalomra a harangjátékosok különleges muzsikával készültek. Az ütésváltások sorrendjét Colin Docherty, a tanár komponálta meg matematikai alapon. Mivel nem maratoni harangjátékot tervezett, csupán egy órás kongatást, a többiek lelkesen egyetértettek. A barátságos hangulatot Gloria zúzta szét azzal, hogy elmondta, egy „úriember barátja”, aki ott volt valamelyik próbájukon, silánynak nevezte a harangozásukat.

A borús, párás, súlyos hőség továbbra is tartotta magát. A Dupin testvérek kezdtek kifogásokat találni Colin kompozíciója ellen. Ilyen alkalommal mindig a Thirk Magna-i hármashangzatot harangozták, és a hagyomány fontos. Helen Toms viszont úgy vélte, szép volna új harangjátékkal előrukkolni, és ebben Julian is egyetértett vele. A többiek lassacskán visszatáncoltak a hagyományhoz. Colin épp ordítozott velük, amikor a

püspök váratlanul megjelent.

Hatszemközt szeretett volna az ikrekkel beszélni.

Mindenki kivonult a szalonból. Az időközben felépült sekrestyés, Harry Bury Colin ellen fordult:

– Nem tudtad volna annyiban hagyni?

A hentes, Joseph Merrydown Colin mellé állt.

Idővel visszajött a püspök a két testvérrel. A béke és a nyugalom kedvéért, magyarázta Millicent, a juniálison visszatérnek a hagyományos harangszóhoz, Colin harangjátékát pedig a következő vasárnap adják elő. Colin dühösen elvágtatott. Julian utánafutott.

A Dupin ikrek ragyogtak, és büszkén jelentették be, hogy *teljes páncélzatban* fognak harangozni, amiről tudósít majd a Közép-Angliai Televízió is a helyi lapokkal együtt.

A püspökség lovagi páncélgyűjteménye híres volt. Peter mindannyiukat meghívta másnap a püspöki palotába, hogy felszerelkezzenek.

– Nagyon meleg lesz benne – panaszkodott Helen Toms.

– Én kigondoltam, hogy legyen – mondta a hentes. – Felvesszük a páncélt a fotózáshoz, de magához a harangozáshoz nem.

A beöltözés és a fotózkodás gondolatától végül mindegyikük megjuhászodott.

Másnap Mrs. Bloxby igyekezett rábeszélni Agathát, hogy menjen vele a Thirk Magna-i ünnepségre.

– A sajtósok már rég felszedték a sátorfájukat,

leszámítva a helyi lapokat – győzködte a lelkészné. – Mrs. Tomsnak is megígértem, hogy ott leszek. Ráadásul szombaton van, és maga már nem dolgozik szombatonként. Borzasztóan sajnálom ezt az affért, de az életnek mennie kell tovább.

Agatha nagyot sóhajtott. Egyre inkább bánta, hogy elmesélte barátnőjének a Terry-ügyet. Nem akarta bevallani, hogy azt fontolgatja, felkeresi a férfit, és megmondja neki, hogy elmegy vele Ausztráliába. Onnan aztán küldhetnének pénzt, hogy a gyerekeknek meglegyen mindenük.

De Terry most nem lesz ott Thirk Magnában, és Julian már kezdett bizonyos eredmények után érdeklődni a nyomozást illetően. Charles megint eltűnt, így Agatha nem tudta, sikerült-e valamit kiderítenie. Hirtelen elfogta a vágy, hogy beüljön a kocsijába, aztán csak hajtson és hajtson, minél távolabb az aranyló szerelem emlékeitől, a munkától és kötelességtől, hajtson a végkimerülésig, míg üres lesz a feje.

Mrs. Bloxby némán imádkozott: „Ó, istenem, küldj neki egy másik férfit!” – aztán elpirult a gondolatra, hogy ennél bárgyúbb ima még nem hagyta el a száját.

– Na, jó. Magával megyek – állt fel Agatha. – De nem engedheti Helen Tomsnak, hogy annyi idejét elrabolja. Az a nő egy hivatásos mártír.

„És lehet, hogy ebben egyformák vagyunk – gondolta Agatha szomorúan. – Miért sóvárgok még mindig egy csaló hazudozó után?”

Az időjárás bizonyosan nem kedvezett annak, hogy a harangjátékosok teljes páncélzatban kongassanak. Ám mivel a helyi sajtó és televízió szorgosan fotózta és filmezte a vasba öltözött nyolc harangozó groteszk látványát, a dicsvágy mindent legyőzött bennük. Igaz, a látványosság csupán tíz percig tartott, mivel Helen Toms elájult, és nagy robajjal végigvágódott a harangterem padlóján. Mavis felemelte a sisakrostélyát, arca eltorzult a dühtől, amit csak tovább fokozott a Helen fölé hajló püspök és Julian Brody látványa.

Csak amikor a többiekkel együtt észrevette, hogy a televíziókamerák minden mozdulatukat veszik, kezdtek kulturáltan viselkedni. Agatha, azon kevesek egyike, akiknek sikerült a harangteremben helyet találnia, halálra kuncogta magát, már-már megtisztulva Terry emlékétől.

Talán Colin volt a legdühösebb, mert épp az ő szólama következett volna. Helent kitámogatta a férje, akiért a nő ájulásakor elszalasztottak valakit. Mavis kijelentette, hogy mindkét harangot tudja kezelni, azzal megragadta Helen magányosan maradt kötelét. Odakint a falusi hallgatóság körében nevetésfoszlányok fakadtak, ahogy a zajos muzsika – avatatlanok fülének kakofónia, kampanológusoknak[5] isten zenéje – újra felcsendült.

A harangjátékosok néma egyetértésben magukon tartották a páncélt, elcsábíttatva a televíziós szereplés gondolatától.

Agatha és Mrs. Bloxby körbejártak a juniálison. A

szokásos standok, cserebere, tombola. Használt könyvek, egy könyvkupac, amit egy helyi szerző dedikált, de a legtöbben teljes érdektelenséget mutattak iránta. Kugli, hamburgerstand, körhinták, a szokásos vásári mulatságok.

Peter püspök és az érsek, Donald Whitsby szórólapokat osztogattak az idősek otthona szolgáltatásairól. Agathának kikerekedett a szeme az árakon. Egyhavi ott-tartózkodás közel hétezer font. És ez csak az alapellátás. Vajon hány rokon vizionál lépcsőn leesést vagy hasonló balesetet *drága* hozzátartozójának, hogy ne csorogjon el még több örökségként remélt pénz?

– Drogos volt.

Agatha megfordult. Charles állt mögötte.

– Mármint a lány? Hogy derítetted ki?

– Elszórakoztattam a személyzetet, Gerdát a kimenős estéjén. A számlát majd megkapod. Jennifernek volt valami dílere Mircesterben.

– Majd ráállítom Patricket. Amikor Jennifer eltűnt, még találkozgatott a püspökkel?

– Nem. Gerda szerint a püspök egy pénzhajhász fajankó.

– Valami jónak azért kell lennie benne. Elszántan gyűjt az idősotthonnak.

A távolban megdördült az ég.

– Vajon… – Mrs. Bloxby bizonytalanul nézett körül.

– Vajon mi? – kérdezte Charles.

– Az a halott rendőr… Akit meggyilkoltak. Mintha

mindenki megfeledkezett volna róla, és senki nem firtatja, miért ölték meg.

– Dolgozom rajta – füllentette Agatha, aki detektívmunkájának egyetlen hiányosságát sem ismerte volna be.

– És mit talált a mi nagyszerű nyomozónk? – kérdezte Charles.

– Egy illető nyilván nem akarta Larry legutóbbi felfedezését viszontlátni a helyi lapban.

– És ki ez az illető, Sherlock?

– Nem tudom – vágta rá dühösen Agatha. – De nem lepne meg, ha valakit eltennének ma láb alól. Páncélban harangozni! Még mindig húzzák. Visszamegyek, megnézem az előadást.

A harangjátékosok lassan a produkció végére értek. Mavis, a groteszk kis figura csillogó páncéljában könnyedén kezelte a két harangkötelet. Vasból lehet a karizma, gondolta Agatha. A rostélyt mind felhajtották, izzadtság csorgott végig az arcukon. Erősen koncentráltak a játékra. Millicent valóságos elragadtatottságtól sugárzott.

A mennydörgés közelebb ért, súlyos, meleg szél süvített be a harangterem nyitott ajtaján. Az utolsó harang is elhallgatott. Az érsek lépett be, nyomában egy begyes nővel, aki egy jókora tálcát cipelt söröskriglikkel.

– Kiváló! – gratulált az érsek. – Gordon Fraser, aki az apátsági múzeum gondnoka, segíteni fog maguknak a páncélzat levételében. Biztos vagyok benne, hogy

boldogan szabadulnak meg tőle. A szakácsnőnk pedig, Mrs. Rudge egy kis sört kínál, hogy lehűtsék magukat.

– Meglep, hogy odaadták a páncélokat – szólalt meg Agatha. – Biztosan értékesek.

– Ó, ezek csak másolatok. Az eredetiekre nagyon gondosan vigyázunk. Gondoljon csak bele, csupán ezek a másolatok úgy kettő–ötezer fontot érnek egyenként. De bérbe adjuk őket számos alkalommal, úgyhogy behozzák az árukat. És ez a fém sokkal könnyebb, mint az eredeti lenne.

– Ki készítette őket?

– Egy helyi illető, a nevére nem emlékszem. Már meghalt.

– Miben?

– Mit miben?

– Miben halt meg? – kérdezte Agatha.

– Botulizmus. Ételmérgezés.

– Hogyan szedte össze?

– Az apátsági konyháról, ha ennyire tudni akarja.

– Más is megkapta a betegséget?

– Nem. De most nem érek rá, Mrs. Raisin.

Egy széllökés halkan, remegősen megkondította a tenor harangot.

Agatha ismét kiment, és felhívta Patricket, aki megígérte, hogy felhajt néhány drogdílert. Azt is elmondta, hogy eddig senkit nem tudtak kapcsolatba hozni a rendőr halálával. Sajnos Larry olyan népszerűtlen volt, hogy a legtöbben, akik ismerték,

boldogok, hogy eltűnt a föld színéről. Agatha megbeszélte Patrickkel, hogy este találkoznak a George bárjában.

A harangteremben az igencsak erős sör mellé jókora tálcán szendvicseket is kínálgattak. A harangjátékosok eufóriája lassan kimerültségbe fordult, majd morcosak lettek és panaszkodni kezdtek.

– Az én kompozíciómat kellett volna játszanunk – morgolódott Colin. – De nem, ti nem. Meghunyászkodtok a püspöknek, mint mindig.

– Az a hülye Helen kavarta a bajt azzal, hogy elájult – jelentette ki Gloria.

– Na de kérem – szólalt meg az érsek. – A kismadarak is békében élnek együtt a fészkükben.

– És mi a fene köze van ennek bármihez is, maga vén bolond? – horkant fel Harry Bury.

– Egy szóra, Mr. Bury – mondta Gordon, a páncélmester, majd egy sarokba vonta a sekrestyést, és valamit suttogott neki. Harry arca iszapszínűvé változott, bólintott, majd alázatosan visszament a többiekhez.

Akár a maffia, cikázott át Agatha agyán. A püspök a *consigliere*-jével meg a többi pribékkel maga körül.

– Nekem köszönhetitek, hogy megmentettem a műsort! – jelentette ki Mavis. – Két harangkötél! Láttátok, hogy bántam velük?

– Csodálatosan, drága hölgy – felelte a püspök. – Gordon, még egy kis sört a mi hősnőnknek!

Akár egy óriási sóhaj, úgy söpört végig a szél a harangtermen. Az égzengés egyre közelebbről hallatszott.

Agatha kiment a szabadba, ahol az árusok fürgén pakolták össze a standokat.

– Menjünk hozzánk a parókiára – sürgette Mrs. Bloxby, akinek az volt az érzése, ha barátnője most hazamegy, az a mihaszna riporter ott fog rá várni a ház előtt. Ó, milyen jellemző is az Agatha-félékre, akik alig tartják magukat valamire, hogy az első fellobbanásra azt hiszik, az az örök szerelem! És ott van Charles. Biztos, hogy érez valamit Agatha iránt. A barátság szilárdabb alap a házassághoz. Mrs. Raisin úgy gondolta, Charlest is meghívja a lelkészlakba, aztán rájött, hogy nem szükséges, mert Charles hívás nélkül is megy.

Miután kényelmesen elhelyezkedtek a szalonban, Agatha megszólalt:

– Soha többé nem akarok arról a faluról hallani. Nem értem, Helen Toms miért nem válik el.

– Mert nem maradna semmi, amiért mártírkodhatna – felelte Charles. – Ráadásul szabadon hozzámehetne Julianhez, ami azt jelentené, hogy szexelni kellene, és ez már nem tetszik neki.

– Honnan tudod? – bámult rá Agatha. – Próbáltad vele?

– Tapasztalat – vonta meg a vállát Charles.

– Hacsak nem akarja befejezni a nyomozást – szólt közbe Mrs. Bloxby –, azt hiszem, mégiscsak el kellene mennie Thirk Magnába.

– Mi mondatja ezt magával? – Agatha gondolatai Terryhez kalandoztak.

– Túl sok feszültség és érzelem kavarog ott. Furcsa, mert a harangjátékosok rendszerint nagyon is józan emberek.

– Biztos benne? – kérdezte Charles. – Ha nekem memorizálnom kellene azokat a kombinációkat, biztos bediliznék. Megfontolandó továbbá, hogy normális emberek nem szoktak páncélba öltözni a legnagyobb hőségben azért, hogy harangköteleket rángassanak. Jut eszembe, híreim vannak számodra, Aggie.

– Ne szólíts…

– Fogd be és figyelj. Idefele hívott útközben Gerda, a szobalány. Körbeszaglászott Jennifer régi szobájában, és észrevette, hogy az ágy mögött a tapétára van firkálva egy telefonszám. Úgyhogy fel is hívtam rögtön.

– És?

– És, drága szívem, találkozom a szám tulajdonosával ötkor a George-ban. Kiderült, hogy Jennifer egy régi barátnője.

– Én is megyek.

– Nem, legfeljebb egy sarokban ülhetsz majd és figyelsz.

– Hogy hívják?

– Ducksy Devenham. Csak becenév. Mármint a Ducksy. Szerintem Sophy a rendes neve. Ismerem a családot. Nagyon gazdagok.

„Jaj, Charles gondolta Mrs. Bloxby –, ne kacérkodj a házassággal, legalábbis amíg Agatha nem teszi túl magát ezen az újságírón.”

Aznap délután Agatha a bár egyik sarkában üldögélt, míg

Charles egy hosszú lábú szőkeséggel társalgott. Az ablakon át nézte, ahogy a szakadó esőben mindenki valami védett helyre siet. Különös, hogy elrohant az év első fele. Sorban jöttek az országos események: a csónakverseny, a derbi, majd a zászlós díszszemle, és már azt veszi észre az ember, hogy rövidülnek a nappalok.

„Miért nem adok fel egyszerűen mindent, és megyek el Ausztráliába Terryvel? Az emberek mindig is váltak. Csak a gyerekek… Nem tehetem meg a gyerekekkel.” Egy kövér könnycsepp gördült végig Agatha arcán és pottyant bele a gin-tonikjába.

Charles felsegítette Ducksyra a kabátját.

– Szóval akkor randevú – hallotta Agatha a nő szájából. – Vacsika holnap este itt.

Charles kikísérte Ducksyt, majd visszatért, és leült Agatha mellé.

– Frissen vált – újságolta –, de csak morzsákat potyogtatott el Jenniferről, mert újra férjhez akar menni. Biztos vagyok benne, hogy végtelenül hálás vagy a nyomozói munkámért – folytatta Charles –, viszont megfeledkezel róla, hogy Toni és Simon személyében van két fiatal, lelkes és okos detektíved.

– Nem, természetesen nem feledkezem meg róla – felelte Agatha, aki gyakorlatilag mindenről megfeledkezett nagy nyomorúságában. – Egy kis terepmunkát szánok nekik. Patrick majd informálja őket a dílerről. Még ha Ducksy nem is árulja el Jennifer ellátójának nevét, te azért kideríthetnéd, hova járt

átvenni a lány a drogot. Toni és Simon akkor tovább szaglászhatnának és megismerkedhetnének Jennifer egyéb barátaival.

– Gondolj csak bele – sandított Charles oldalról Agathára –, ha csakugyan elvenném a kedves Ducksyt, véget érnének a pénzügyi problémáim.

– Miért ne? – vont vállat Agatha. – Kösz, Charles. Fáradt vagyok. Hazamegyek.

Agatha elvonult, Charles pedig hosszan nézett utána. Hirtelen azt kívánta, történjen már egy újabb gyilkosság, de legalábbis térítse el valami barátnője gondolatait ettől az átkozott riporterről. Az időjárás továbbra is csúf, esős arcát mutatta. Charles tudta, hogy ha Agatha – barátja erőfeszítései ellenére – nem jut tovább a Jennifer-ügyben, halálra unja majd az eltűnt kedvencek és tinik keresgélését az egyéb sivár napi robot közepette.

Ez a baj ezzel a szerelemnek nevezett dologgal. Bármiféle vegyi anyagokat szabadít is fel az agyban, egy szentet is dühöngő őrültté tud változtatni. Remélem, velem sosem történik ilyesmi, gondolta Charles. Túlságosan is fontos számomra, hogy ura legyek önmagamnak. És mégis… csak belekóstolni, milyen lehet ez a mámor. Csak belekóstolni.

Hazaérve Agatha egy üzenetet talált Doris Simpsontól az előszoba-asztalkán. „Ez a virágcsokor ma délután érkezett. Levél mellékelve.”

Tizenkét szál sárga rózsa. Agatha kinyitotta a

kísérőlevelet.

„Drágám – olvasta –, holnap visszautazom a családdal Ausztráliába. Kérlek, lássuk egymást még egyszer. Találkozhatunk egy búcsúra holnap reggel az El Vinóban a Fleet Streeten? Szeretlek. Terry.”

Agathának a gyomra is összeugrott az izgalomtól. Elmegy a találkára. Nem talált benne kivetnivalót, mivel ez egy utolsó alkalom lesz.

De hogy mégis megnyugtassa a lelkiismeretét a londoni kimenő miatt, felhívta Tonit, hogy derítse ki, Jennifer hol vehette át a drogot és kik voltak a barátai.

Mivel nem volt kedve a mikrózott vacsorához, megetette a cicáit, és autóval átugrott a közeli kocsmába. Lasagnét rendelt, letelepedett egy sarokasztalhoz, majd elővett egy krimit, és olvasni kezdte.

– Mindent tudok magáról – sziszegte egy hang fölötte. A következő pillanatban Agatha a dühtől eltorzult arcú Millicent Dupinnel nézett szembe. – Az ilyen nők, mint maga, az ilyen szutykák azok, akik tönkreteszik a házasságokat. Szegény Mrs. Fletcher, és még terhes is… Hála istennek, hogy a mi drága barátunktól, a püspöktől kért segítséget, és az meg tudta győzni, hogy települjenek vissza Ausztráliába.

– Na, húzd innen a beled! – rivallt rá Agatha. A kocsma elnémult. – Mássz ki a képemből, vagy megöllek, te fontoskodó ribanc! Istenem, hogy nyúvadnál ki mielőbb!

Mavis sietett be.

– Hagyd – húzta el a testvérét. – Mi, Dupinek szajhákkal

nem érintkezünk.

– Idefigyeljetek, ti aszott ikertehenek, tűnjetek el, és a jövőben törődjetek a magatok dolgával, különben saját kezűleg végzek veletek!

A Dupin lányok elporzottak. Akkor is elmegyek, fogadkozott Agatha. Egy utolsó alkalom. Megérdemlem.

Másnap reggel azonban, miközben eső csöpögött-csorgott a szalmatetőről, Bill Wong és Alice Peterson állítottak be Agathához.

– Mrs. Agatha Raisin – kezdte Bill hivatalos hangon –, velünk kell jönnie a kapitányságra, hogy megtegye vallomását Millicent Dupin halálának ügyében.

– Mi? – bámult rájuk Agatha, és magában azt mormogta: „Én most a szerelmemhez megyek.”

– Jöjjön velünk, és mindenre magyarázatot kap.

A rendőrségen Agatha megtudta, mi történt. Millicent Dupin este szólt a testvérének, hogy úgy hallja, valaki járkál a harangteremben. Mavis már átöltözött, épp lefeküdni készült. Millicent fogott egy elemlámpát, a harangterem kulcsát, és maga indult a toronyhoz. Mavis bevette a szokásos altatóját, és reggel hatig fel sem ébredt. A testvérek egy dupla ágyban aludtak, így reggel Mavis észrevette, hogy Millicent hálóinge érintetlenül hever a párnáján, és nyoma sincs, hogy belefeküdt volna az ágyba. Mavis saját elmondása szerint felkapta a köntösét, átsietett a házon, és Millicentet szólongatta. A ház hátsó ajtaja tárva-nyitva állt, bevert az eső. Mavis a

harangtoronyhoz futott, amelynek a padlóján összezúzott fejjel találta a testvérét.

Mavis elalélt a látványtól, aztán amikor összeszedte magát, visszasietett a házba, és hívta a rendőrséget. Amikor a rendőrök kiérkeztek, Mavis elmondta nekik, mivel fenyegetőzött Agatha. De még rosszabb is jött. Mavis a sajtónak is kitálalt. Rég elmúltak azok a napok, amikor az újságírók megvédték a közülük valót. Terry és Agatha afférja bekerült a lapokba. És milyen olcsó, vacak kis liezonnak látszott így fekete-fehérben!

Agatha el akarta hagyni az országot, de a rendőrség lefoglalta az útlevelét. Bejelentkezett egy nagy hotelbe Falmouth-ban, és azon tűnődött, bele lehet-e halni a szégyenbe.

Meghagyta a hotel címét Dorisnál, abban a reményben, hogy Charles csatlakozik hozzá, de az még csak fel sem hívta, és amikor Agatha megpróbált kapcsolatba lépni vele, Gustavnál elakadt. Az inas közölte, hogy a ház ura külföldre utazott.

Két nappal azután, hogy beköltözött a hotelbe, egy szürke szombaton, míg eső pöttyözte a tenger víztükrét, beállított hozzá Toni, Simon és Patrick Mulligan.

Agatha kiterelte őket a tengerre néző üvegezett teraszra, és kávét rendelt mindenkinek.

– Nézze csak! – kiáltott fel Toni. – Egy darabka kék ég!

És csakugyan, a horizonton egy égszínkék foltocska kezdett növekedni.

Agatha úgy érezte, lassan elhagyja a szégyen és a

nyomorúság.

– Először is – kezdte Toni –, végre nem maga az első számú gyanúsított. Úgy tűnik, Millicent belehabarodott a püspökbe, és új szokást vett fel: körbejárta és fenyegette az egyházközségbeli nőket. Többnyire olyasféle válaszokat kapott, hogy „Húzz el, vagy levágom a fejed és megetetem a disznókkal”, meg hasonlók. Ezt épp Mrs. Weld-Pilkingon mondta az apátságban a kongregáció előtt. És ez csak egy példa a sok közül. Ezek fényében a maga fenyegetőzése jelentőségét vesztette. Úgyhogy visszahoztam az útlevelét.

– Olyan hülyének éreztem magam – motyogta Agatha.

– Akkor hagyja a kávét, kérjen egy gint, és elő a cigivel. Gondolom, most vezekel…

Agatha arcán erőtlen mosoly terült szét. Még régebben kötött egy üzletet istennel, akiben csak félig hitt, hogy ha megóvja minden további szégyentől, nincs több alkohol és cigaretta. Most hagyta, hogy Toni rendeljen neki egy gin-tonikot, és hálásan rágyújtott a cigire, mivel a teraszon lehetett dohányozni.

Az egyik idősebb vendég szúrósan Agathára nézett, és az orra alatt motyogva valamit kinyitott egy ablakot. Fürge, langyos szellő szökött be a hullámok zenéjével.

– Charlesszal mi van? – kérdezte Agatha.

– Kiderítette, hogy Jennifer belezúgott valami amerikai prédikátorba, mielőtt eltűnt. A barátnője, Ducksy azt mondta, Jennifer teljesen meg volt őrülve tőle, és úgy gondolta, a püspök egy szélhámos, a prédikátor viszont

őszintén hisz istenben.

– Charles akkor ezt a szálat követi most?

Kínos csend állt be, majd Simon szólalt meg:

– Gondoltuk, úgyis megtudná… Benne van a ma reggeli újságokban.

– Csak azt ne mondjátok, hogy elvette azt a Ducksyt!

– Hát, aggódott a vagyon miatt. Ezek a birtokok zabálják a pénzt, és a Brexittel nem tudhatja, kap-e még támogatást a földre. Mindannyiunkat meghívott az esküvőre.

– Ez azért elég gyors. Én meg az adósságaival bajlódtam. *Segítettem neki!* – Agatha ezt már szinte kiáltotta. Aztán elpirult, és visszafogott hangon hozzátette: – Mondhatta volna nekem is.

Végül megrázta magát, és úgy döntött, ideje visszaváltozni Agatha Raisinné, a sikeres üzletasszonnyá. Valami átok ez, amit a nők a DNS-ükben hordoznak, hogy örökké vágyakoznak egy gondoskodó férfi után?

– Azt hiszem, kijelentkezem, és visszamegyek veletek együtt Mircesterbe. Mit mondanak Millicent haláláról? Még azt sem tudom, hogyan ölték meg.

– Egyszerűen fejbe vágták egy tompa tárgygyal. Úgy gondolják, kalapács lehetett – mondta Patrick. – Olyasféle, ami Larryvel is végzett. A rendőr nehéz ügy, nem bírt nyugton maradni, és az egyenruhásoknál bőven akadtak, akik szívesen látták volna holtan.

– Nem dolgozom elég szorgalmasan – szólalt meg Agatha. – Az utóbbi időben nem a munkán járt az eszem.

Egyébként hogy van James? Ne mondjátok, hogy ő is nősül.

– Nem – felelte Patrick, és szeme figyelmeztetőleg Simonra villant. Philtől hallotta, aki Carselyben lakott, hogy James randizgat egy frissen a faluba költözött hölggyel, de Patrick úgy érezte, erre a délelőttre Agathának épp elég volt a hírekből.

– Én Simonnal és Patrickkel jöttem – váltott témát gyorsan Toni –, de visszamehetnék magával, és otthon együtt átvehetnénk a jegyzeteit. Akár észre is vehetünk valamit. De meglátogathatjuk Mrs. Bloxbyt is. Az emberek sok mindent elfecsegnek neki.

Agatha sokkal józanabbnak érezte magát, mint az előző napokban. A mámor, amelyben a Terry-affér miatt úszott, most csak múló őrületnek tűnt.

Átvette a macskákat Doris férjétől, aztán Tonival hazament, boldogan, hogy otthon lehet, és – mint hitte – gyógyultan.

Csináljon Charles, amit akar. Már így is túl sok gondolatot pazarolt erre a gyarló emberre.

Mosolygott és nyújtózott egyet.

– Kiengedem a cicákat a kertbe! – kiáltotta Toni a konyhából.

– Iszom egy gin-tonikot – kiáltott vissza neki Agatha az előszobából. – Neked mit töltsek?

– Vodkát és narancslevet, ha van.

– Máris csinálom!

Egy kis csendet követően Toni csörömpölést hallott, aztán valaki azt suttogta újra és újra: *nem, nem, nem*.

Berohant a nappaliba. Agatha az ajtóban állt, nyüszítve reszketett.

Toni benyomult mellette, és döbbenten bámult a szeme elé táruló látványra.

Felismerte Terry Fletchert, bár vérben úszott az arca. Egy ujja Toni felé mutatott. A kezében még egy csokor sárga rózsát szorongatott, egyik zöld szeme üresen a semmibe meredt, a másikat elborította egy kis vérpatak, amely a fején tátongó csúnya sebből szivárgott.

Hatodik fejezet

Charles Fraith nem volt boldog. A Barfield House-beli dolgozószobája jelentette kedvenc menedékét, de most elfoglalta a jövendőbelije. Tekintélyes ügyvédeik bármelyik pillanatban megérkezhettek, hogy megvitassák a házassági szerződés feltételeit.

– Unatkozom. Bekapcsolom a tévét – nyöszörgött Ducksy. – Van egy ausztrál sorozat, megnézem az új részt. Láttál már belőle valamennyit? Az a címe, hogy Éld az életet. Van benne az a szívdöglesztő szörfös. Istenkém… Az a mellizom! Hol a távirányító?

– Nem tudom – mormogta Charles az újságjával zörögve. – Gustav eldugta.

– Ja, igen, ez a másik dolog, drágám. Beszélnünk kell, mi legyen Gustavval.

– Itt a távirányító – mondta Charles, és előhalászta az eszközt egy párna alól, ahova legutóbb rejtette.

– Köszike! Jaj, még előtte a tízperces híradó. Bosszantó. Leveszem a hangot. Várjunk csak! Én láttam ezt a nőt a

George bárjában, amikor először találkoztam veled. Hé!

Az utóbbi kiáltás Charlesnak szólt, aki kikapta Ducksy kezéből a távirányítót, és felhangosította a tévét. Agathát egy riporter, Terry Fletcher halála ügyében faggatták. Charles döbbenten bámulta Agatha sápadt arcát, majd így szólt:

– Mennem kell.

– De az ügyvédek!

– Szólj Gustavnak, hogy mondjon le mindent mára.

– Charles! Beperelhetlek az ígéreted megszegéséért!

De válaszul már csak az ajtócsapódás hangja érkezett.

Wilkes kapitány egyre csalódottabb volt, amikor egyik bizonyíték a másik után támasztotta alá, hogy Agatha nem ölhette meg Terry Fletchert. Megvolt a hotelszámlája, valamint a tankolások és az autós bisztrók blokkjai a Falmouth-ba és a haza vezető útról.

Agatha mégis úgy érezte, amit átél, legalább olyan szörnyű, mintha bűnösnek találták volna. Az ügyvédje, akit gyorsan az őrsre kéretett, elmondta neki, hogy Mrs. Fletcher felbukkant a televízióban, és Agathát vádolja a házasságuk felbomlásáért. Agatha felmérte, hogy valószínűleg el kell hagynia Cotswoldsöt. Megtépázott hírneve az üzletre sem lesz jó hatással. És egy életen át házasságok szétrombolójaként fogják emlegetni.

S hogy miként jutott be Terry Agatha házába? Kiderült, hogy Doris férje engedte be, de nem szólt Agathának, mert úgy tűnt, Terry romantikus meglepetésnek szánja az

érkezését. Mr. Simpson mit sem tudott Agatha botrányos afférjáról.

Késő este jöhetett el Tonival a rendőrségről. Charlest találta odakint, aki rá várt.

A férfi nem szólt semmit, csak átölelte.

– Hazaviszlek – mondta. – Toni reggel érted tud menni. A rendőrök nem ajánlották fel?

– Ők ne vigyenek, nem bírnám – rázta a fejét Agatha. – De a George-ba kell mennünk. Képtelen lennék most hazamenni, ott mászkálnak mindenhol a helyszínelők, és egyfolytában hallgathatnám, hogy „készüljön fel a kérdésekre, Mrs. Raisin”. Kösz, Toni. Csak dobd be a bőröndöt a csomagtartóba. Hál’ istennek, hogy itt van velem a poggyászom.

Agatha az egyik legfelső emeleti lakosztályt foglalta le, mert úgy érezte, ha egy időre itt rendezkedik be, szüksége lesz a térre. Doris elvitte magához a cicákat, de Agathának valahogy hiányzott szőrös társaságuk, így abban reménykedett, hogy a hotel szabályzatának ellenére majd valahogy be tudja csempészni őket.

– Nyugodtan elmehetsz, Charles – mondta. – Különös módon úgy érzem, fogok tudni aludni.

– De csak egy darabig – felelte Charles, és le-föl kezdett járkálni. – Fletcher feleségének biztos alibije van?

– Nyilván. A gyilkosság idején Cotswolds közelében sem járt. El sem hagyta Londont. Másnap indultak volna Ausztráliába.

– Agatha, az az érzésem, ha ott lettél volna, veled végeznek. Mintha valami hisztérikus gyűlölet tombolna ezek mögött a gyilkosságok mögött. És valahogy mindig a püspökünkhöz kanyarodunk vissza. Bolondít különféle tyúkokat, hogy pénzt szedjen ki belőlük az öregotthonnak, azok meg megőrülnek érte, és benned látják a riválist. Aztán egyszer csak elhatározzák, hogy megszabadulnak tőled, de Terryt találják ott, és vele végeznek.

– Charles! – Agatha megragadta a férfi zakója ujját, és suttogni kezdett: – Valaki áll az ajtó előtt! – Remegő ujjal mutatott előre.

A folyosón a fény erősebb volt, mint a halványan megvilágított lakosztályban. Az ajtó alatti résen át Charles nadrágos lábak árnyékát látta.

Fürgén odaugrott, és feltépte az ajtót.

– Jó estét, Sir – üdvözölte Gustav.

– Mi az ördögöt csinálsz itt?

– Feltételeztem, Sir, hogy Mrs. Raisinnél találom, mivel a menyasszonya elmesélte, hogy híradót néztek, amikor távozott. Tudva, hogy Mrs. Raisin még nem térhetett haza, gondoltam, hogy a George-ban száll meg.

– Jól van, húzd el a csíkot.

– Úgy tudom, a lakosztály kétszobás, összecsomagoltam önnek egy bőröndöt. Vagy haza is tudom vinni.

– Ó, üljön már le, Gustav – szólt közbe Agatha, aki rájött, hogy Charles eljegyzése körül zűrzavar támadhatott. Egyébként is bármiről szívesebben társalgott volna, mint

a halott Terryről. – De mielőtt leül, töltsön nekem egy brandyt a minibárból, és nyissa ki az ablakot, legyen szíves. Dohányozni szeretnék. És szolgálja csak ki magát.

– Köszönöm, hölgyem. De nem szükséges ablakot nyitni. Az évszakhoz képest szokatlanul csípős lett az este, én pedig szakértője vagyok a füstjelzők hatástalanításának.

– Hadd lássam, hogy csinálja.

Gustav magas volt, csak felnyúlt hosszú karjával, és egyszerűen megrántotta a plafonra szerelt füstjelzőt, ami így most két vezetéken himbálózott.

– Ez vandalizmus, ki fogják számlázni nekem – méltatlankodott Agatha.

– Én mindig azt mondom, hogy kiesett – vonta meg a vállát Gustav. – Még soha senki nem vonta kétségbe a szavaimat.

Agatha kezdte úgy érezni, mintha bolondok közé csöppent volna. De azért hálásan gyújtott rá, és közben arra gondolt, hogy amilyen elképesztően drága lett a dohányáru, akár aranyozott is lehetne a cigaretta. Charles és Gustav brandyztek, kiszolgálták magukat Agatha bagójából, és letelepedtek a fotelekbe.

– Érezzétek csak otthon magatokat – jegyezte meg szarkasztikusan Agatha –, ne is gondoljatok holmi gyilkosságra.

– Most csakugyan nem ez jár a fejemben – jegyezte meg Gustav ünnepélyesen. – Vannak sürgetőbb és komolyabb aggodalmak.

– Mint például? – nézett rá Charles.

– Miss Devenham azt tervezi, hogy felmond nekem. Mondtam neki, hogy ön nem fogja megengedni. A hölgy azt kérdezte, miért.

Hosszú csend következett, Gustav előredőlt, bütykös ujjai között himbálva a brandyspoharat, és a padlót bámulta.

– Ki vele, ember. Mit mondtál neki?

– Azt, hogy ön sosem válna meg tőlem.

– Jó, de mi okból?

– Azt mondtam, hogy szeretők vagyunk, uram. Miss Devenham a szőnyegre hányt, Sir. Aztán elrohant. A kocsifelhajtó aljában beleszaladt az autójával a kőrisfába, de ő maga megúszta néhány karcolással. A stratfordi kórházban nagyon kedvesek voltak az orvosok és a nővérek, különösen egy bizonyos dr. Clearly, aki azzal vigasztalta, ő maga is meleg, és Miss Devenhamnek megértőbbnek kellene lenni.

– Gustav! Te megőrültél? Természetesen most azonnal ki vagy rúgva. Az eljegyzés akkor felbontva?

– Biztos vagyok benne, Sir, ha ön elmagyarázza, hogy csak félelemből és a stressz miatt találtam ki ezt a hazugságot, a hölgy meg fogja érteni. Valóban nagyon szeretne egy férjet, de nem megy neki könnyen. Azt mondják, az ifjú hölgy az… eksztázis pillanatában rendkívül erős, szúrós szagot áraszt, a romlott heringéhez hasonlót. Lady Sutcombe gondozója is ezt állította. Mint meséli, Tommy Gresham nem akarta elhinni, azt gondolta, a macska hagyott az ágy alatt valami romlott

halat. De később beszélt Jimmy Talbottal, aki megerősítette, hogy bizony, a hölgyből származik a szag, és mást ő sem tehetett, mint hogy megtartóztatta magát a *lövöldözéstől,* ami egy amerikai kifejezés, lévén Mr. Talbot Nantucket szigetéről származik.

– Ha belegondolok, hogy velem milyen szűziesen viselkedett… – morfondírozott Charles. – Nem érdekel, milyen szaga van. Nekem kell az a pénz. Tudom, hogy segítettél, Agatha, de ez nem fair.

– Na, ide figyeljetek, ti drága párocska – szólalt meg Agatha. – Nemrég találtam egy holttestet a nappalimban, és ti nem tudtok másról beszélni, mint egy szűzkurváról, akinek heringszaga van, de téged, Charles, nem érdekel, mert kell a pénze?

Charles Agatha sápadt, nyúzott arcára nézett.

– Elmehetsz, Gustav – mondta csendesen. – Na jó. Küldj egy közleményt a lapoknak. Eljegyzés felbontva. Egyáltalán ki szokták az ilyesmit manapság hirdetni?

– Nem hiszem, Sir. Köszönöm a brandyt, Mrs. Raisin. Csak azt szeretném mondani…

– Menj – szólt közbe Charles.

Miután Gustav távozott, Charles felállt.

– Gyere, Aggie. Ideje lefeküdnöd.

Charles segítségével Agatha nagy nehezen felállt, de abban a pillanatban elájult. Charles egy fotelbe segítette, aztán orvost hívott. A doktor erős nyugtatót adott be neki. Amikor az orvos elment, Charles becipelte az ágyba Agathát, gondosan levetkőztette, és feladta rá a hálóingjét.

– Sosem ájultam még el – motyogta Agatha. – Azt hittem, ahhoz fűzőt kell viselni.

Azon az éjszakán mást már nem mondott.

Charles másnap reggel felhívta Tonit és megkérte, vigyázzon Agathára. Ő maga elment, hogy megkeresse Ducksyt. Volt egy olyan érzése, ha továbbra is Agatha kezébe teszi a pénzügyeit, és ő maga nem vesz el másik nőt, a végén Agatha mellett köt ki. Márpedig ez, Charles szilárdan hitte, egy barátság végét jelentené.

Épp a hotel előtt állt, amikor a püspöki palota limuzinja elhúzott előtte. Az érsek vezette, hátul a püspök és Ducksy ültek.

Charles, miután eszébe jutott, hova parkolta le a kocsiját, üldözőbe vette őket, és csak ekkor gondolkodott el, mégis, mi az ördögöt fog mondani.

A palota egykor szép nagy középkori épület volt, részleteiben még ma is őrizte grandiozitását. A hatalmas előcsarnokot olcsó térhatároló falakkal kisebb helyiségekre osztották, ahol különféle közjóléti szervezetek irodái kaptak helyet – az Anyaegylet, a Nők Egyeteme, az Olvasókör és így tovább. Az épületet neo-Tudor-stílusban újították fel – a stílus olyan hamis volt, akár a vidéki Anglia „régi” teaboltjai.

A palotához tartozott Peter Salver-Hinkley püspök nagy büszkesége és öröme, a St. Mary kápolna, amelyet az apátsági épülettel ellentétben inkább használtak egyházi szolgálatra. Két gyönyörű, tizennegyedik századi festett

üvegablak ékesítette, és egy lenyűgöző, Viktória-korabeli fapulpitus, a híres faragóművész, Grinling Gibbons keze által díszítve.

Charles látta, hogy a püspök Bentley-je parkol a palota előtt. A kápolna bejáratához sietett, de ott útját állta az érsek.

– Nem erre – szólalt meg Whitby. – Erre.

Charles még sosem járt az apátságnak ebben a szárnyában, és hirtelen azon kapta magát, hogy betuszkolták valami középkori cellába. Egy tölgyfa ajtó rácsapódott, és az érsek hangja az ajtón lévő rácsos ablakocskán át szűrődött be hozzá.

– Kiengedem magát, amint eloszlik a veszélye, hogy beleavatkozzon az eseményekbe. Csak üljön nyugodtan ebben a szép cellában. A börtönt eredetileg a bűnös papoknak építették.

– Beperelem magát erőszakos fogvatartásért! – kiáltotta Charles.

– Ó, csakugyan? Akkor én azt fogom mondani, hogy a püspök úrral csupán megvédtük Miss Devenhamet egy homoszexuálistól, aki a pénzéért akarta elvenni.

– Nem vagyok homoszexuális! – dühöngött Charles.

– Manapság ezt nehéz bizonyítani, nem igaz? – Azzal az érsek kacagva elsétált.

Charles átgondolta a helyzetét. Vajon az érsek a zárban hagyta a kulcsot? Gyerekkora olvasmányaiban a főhősök úgy menekültek meg, hogy átdugtak egy zsebkendőt az ajtórés alatt, kilökték a kulcsot a zárból, az rápottyant,

majd a zsebkendővel behúzták. A zárba kukkantva megállapította, hogy csakugyan benne a kulcs, de akárhogy piszkálta, böködte, nem sikerült kituszkolni.

Aztán, mint utolsó szalmaszálat, megpróbálta lenyomni a kilincset, és kiderült, hogy az érsek elfelejtette bezárni az ajtót.

Ahogy kisurrant a cellából, észrevette, hogy a fal mellett régi újságok állnak felhalmozva. Lehajolt, megtapintotta őket, teljesen szárazak voltak. Meggyújtotta a kupacokat, és rohant, mielőtt a lángok útját állhatták volna. A füstből az érsek alakja rajzolódott ki, miközben azt üvöltötte:

– Mit művelt?

Charles teljes erejéből behúzott neki egyet, aztán megkerülte, és sikerült kiutat találnia az udvarra.

Az udvar közepén a püspök tartotta karjaiban Ducksyt. A nő szemébe nézett, és ezt búgta neki:

– Érzed a szellem mámorát?

– Ó, igen, drágám – nyögte Ducksy, és Peter elfordította a fejét, mielőtt megcsapta az orrát a rothadthering-szag.

Charles ekkor adta fel. Nevetségesnek érezte magát, hogy egyáltalán felmerült benne a házasság gondolata. Hazamegy, és szól Gustavnak, hogy ne engedjen be egyetlen látogatót sem.

Egy héttel később nem is lehetett volna jobban meglepve. Először dugta ki az orrát otthonról, Agathát látogatta meg, aki végre visszatérhetett az otthonába. Ekkor hívta Gustav telefonon. Mint az inas elújságolta, kihirdették

Peter Salver-Hinkley püspök és Miss Sophy Devenham eljegyzését.

– Tényleg piszkosul gazdag lehet a nő – kommentálta Agatha.

– Gustav most derítette ki. A papa a műanyagkirály.

– Az meg mi?

– Lebomló műanyagot gyárt. A rengeteg plasztikszemét, ami szennyezi az óceánt, egyszerűen eltűnik. Ez a család milliókat ér, Aggie.

– Ne hívj A…

– Ó, istenem, és én ezt mind elszalasztottam a kedvedért. Mindjárt sírva fakadok. Na jó, beszéljünk a gyilkosságokról.

– Átjöhetek? – hangzott egy kiáltás a kerítés mögül.

– Csak gyere, James – szólt vissza Agatha.

James Lacey fürgén mászott át a kerítésen, ami elválasztotta a kertjét Agatháétól, aztán csatlakozott a többiekhez a kerti asztalnál.

– Alacsonyabbra kellene venned ezt a kerítést, Agatha – mondta James. – Elfogja a napot a fél kertemtől. Charles, olvasom, az exmenyasszonyod hozzámegy a püspökhöz. Azt beszélik, Peter Salver-Hinkley az egész palotát fel akarja újíttatni eredeti fényében.

– Várnia kellene vele, míg ténylegesen összeházasodnak. Ugyan nem láttam a házassági szerződést, de feltételezem, hogy igen szigorú. Nem hiszem, hogy a püspök rá tudná tenni a kezét a nő vagyonára – jegyezte meg Charles.

– És ha ezzel tisztában vagy, akkor te miért igyekeztél annyira elvenni, hogy kirántson a hiteleidből? – bámult rá Agatha.

– Tudom is én. Azt gondoltam, én lehetek majd az, aki kicsalogatja a vagyon egy részét a családi kofferekből. Az apja egy igazi zsarnok. Minden dicsőséget besöpör a lebomló műanyagért, és unalmas beszédeket tart arról, hogyan fedezte fel, holott valami Wayne akárki találmánya, egy buzgómócsingé a laborból.

Agatha elnézte Charlest. Szokás szerint kifogástalan öltözékben és frizurával üldögélt nála. Volt valami keleties a kizökkenthetetlen nyugalmában. Agatha a férfi valós érzésein tűnődött.

Mintha megérezné a pillantását, Charles felé fordult, egy hosszú percig nézte Agathát, mintha próbálna magában eldönteni valamit, aztán megszólalt:

– Most már ihatunk is. Elmúlt tizenegy, és szombat van. Nem, ne állj fel, Agatha. James, segíts egy kicsit, kigurítjuk a zsúrkocsit.

Agathának a kerti asztalon heverő cigarettásdobozra tévedt a tekintete. Egyre többen hagynak fel a dohányzással. Ő miért nem képes rá? Ma délelőtt ellen fog állni, és új életet kezd.

Charles, miután töltött magának egy whiskyt szódával, kinyitotta a cigarettásdobozt, kihúzott egy szálat, rágyújtott, és füstkarikája lustán tekergőzött a rózsák felett. Agathának csak ennyi kellett, már követte is a példáját.

Csengettek. James ment ajtót nyitni, és hamarosan Bill Wonggal és Alice Petersonnal tért vissza. Agatha elnyomott egy sóhajt. Jól emlékezett, amikor – habár sokkal idősebb volt Billnél – ő volt az egyetlen nőnemű lény az életében. Igaz, nem romantikus értelemben, köszönhetően Bill szüleinek – ők mindenkit elijesztettek, aki megpróbált a fiuk közelébe férkőzni. Bill viszont nemrég olyan szerelmes lett Alice-be, hogy végül kiköltözött a családi otthonból, és életében először a sarkára állt a szüleivel szemben.

– Mi szél hozott? – kérdezte Agatha.

– Nem tudtuk, tudsz-e róla – felelte Bill.

– Miről?

– Mrs. Fletcherről.

– Ó, az isten szerelmére, mit akar még az a szerencsétlen nő? Öltözzek zsákba és szórjak hamut a fejemre?

– Természetesen nem. Szilárd alibije van arra a napra, amikor a férjét meggyilkolták.

– És mi volna az?

– Megkérte egy barátnőjét, hogy hozza el a gyerekeket az óvodából, míg ő Terry legjobb barátjával, Jerry Milnenel hancúrozott az ágyban. Aztán együtt elutaztak Melbourne-be. Holnap készülnek összeházasodni.

– És micsoda bűntudatot okozott nekem ez a nő! Várjunk csak! El ne higgyétek ezt az alibit. Ilyen előrehaladott terhességgel nem lehet hemperegni valakivel.

– Agatha ártatlansága néha megható – mosolyodott el Charles.

– Hát, akár csak becézgetés volt, akár hempergés – szólalt meg Alice –, ezek *azt* csinálták.

– Úgy értsem, a nő eskü alatt vallotta?

– Nem, a szomszédja, Mrs. Josie Burns. Mint mondja, a párocska nem húzta be a függönyt, és elég látványosan ficánkoltak.

– Ez azért gyanús – tűnődött James. – Arra gondolok, igencsak bebiztosították, hogy legyen alibijük, és talán még azelőtt, hogy Terry Agatha szőnyegére zuhant volna holtan. Mikor halt meg pontosan?

– A gyomortartalom alapján két órával azután, hogy megemésztett egy hamburgert, amit a Vörös Oroszlánban vett. És az alatt a két óra alatt látta őket Mrs. Burns, vagy ahogy ő fogalmazott, „azt a gusztustalan viselkedést – mintha Róma bukását látnám”.

– Á, a *Róma bukása* egy tévéműsor! – szólalt meg az ajtóból Roy Silver, Agatha volt beosztottja. – Egy tógaletépkedős show.

– Gyere be, Roy. Ki hagyta nyitva az ajtót?

– Csak én lehettem – felelte Bill.

– Nem lehet túl szexi tógákat tépkedni – jegyezte meg Agatha. – Csak férfiak viselnek tógát.

– De ez egy meleg műsor – magyarázta Roy. – Hol van a sok újságíró?

– Pont te nem olvasol újságokat? Máshol most jobb sztorikat találsz.

– De ez a hely sosem marad ki a vezető hírekből – jelentette ki Roy. – Már Halálfalunak nevezik. Hallottam, hogy ide zúdult az egész világsajtó a japán lapoktól a *Paris Match*-ig.

– Az a helyzet – magyarázta James –, hogy szörnyűségekkel lett tele a világ. Minden idők leghalálosabb iskolai lövöldözése Texasban, túszejtés egy szupermarketben Marseille-ben, felgyújtottak egy hívekkel teli mecsetet Belgiumban. Szóval, az újságírók szedték a sátorfájukat. Itt mindig ugyanarról írnak.

Agatha bensőjében különös nyugalom áradt szét. Mrs. Fletcherrel most már minden rendben lesz. Próbálta felidézni a Terry iránt érzett szerelem lobogását és ragyogását, de nem tudta újra átélni.

A férfi halála új perspektívába helyezett mindent. Most már biztos volt benne, hogy nem csak Terry, de valószínűleg a felesége is erkölcstelenül viselkedett. Az is lehet, hogy Terry elcsábította egy kollégája feleségét.

– Bill, nem lehetséges, hogy Mrs. Fletcher fizetett Terry meggyilkolásáért? – vetette fel Agatha.

– Gondoltunk rá. De úgy tűnik, nem voltak ilyen kapcsolatai.

– Na jó, hagyjuk. Kíváncsi vagyok, meghívnak-e a püspök esküvőjére.

– Láttam a fényképét – csillant fel Roy szeme. – Muszáj bemutatnod neki, Agatha! Szívdöglesztő.

Agatha felsóhajtott.

– Így, hogy nem bélyegeznek többé

házasságrombolónak, vagy legalábbis holnaptól nem, amikor az újságok leközlik Mrs. Fletcher esküvőjének hírét, nem szükséges eladnom a házam. Azt hiszem, tudom, hol találhatjuk meg ma este a püspököt, Roy.

– Csak óvatosan – intette Charles. – Az érsek egy gengszter. Azt hiszem, eltörhetett egy ujjpercem, amikor orrba vágtam. Veletek megyek.

– A legjobb, ha a görög étteremben kezdjük – jelentette ki Agatha.

* * *

Aznap este Agatha szemügyre vette Roy szerelését, amikor az lefelé jött a lépcsőn. Halványkék, háromnegyedes ujjú zakót viselt, rózsaszín inget és a térdénél kiszaggatott farmert.

– Nagyon retró vagy, Roy. Ha normál öltönyt viselnél, és kimosnád a zselét a hajadból, sokkal fiatalabbnak látszanál.

– Tudtam, hogy bekövetkezik! – méltatlankodott Roy. – Hát csak vidéki lettél végül. Legközelebb tweedbugyit veszel? Na, menjünk. Éhes vagyok. Milyen ott a kaja?

– Szörnyű.

– Akkor miért megyünk oda?

– Mert te belezúgtál a püspökbe, én meg nyomozok.

A szép, nyári nap végén az este hűvösbe fordult és szitálni kezdett az eső. A görög étteremben a *Zorba, a görög* zenéje dübörgött.

– Tányérokat is törhetek? – kérdezte Roy.

Odabent csak néhány vendég üldögélt, az asztalok többsége üres volt. Agatha látta, hogy a glasgow-i pincér közeledik.

– Á, bejöttek az én utcámba! – üdvözölte őket vidáman. – Mivel szolgálhatok?

– Dobjon meg egy étlappal, cimbora – felelte Roy olyan stílusban, amiről úgy vélte, amolyan „férfi a férfival” modor.

– Nos, cimbora, az étlap fel van írva a táblára. Én a töltött szőlőleveleket választanám, bár káposztalevelek, de a töltelék friss.

Agatha azt javasolta, egyenek egy kis fokhagymás kenyeret, kérjenek hozzá bort, aztán menjenek el valahová, ahol rendes ételt is kaphatnak.

– A püspök úr jön ma este? – kérdezte.

– Bizony, itt lesz minden nyanya is, ő meg próbál jó sok pénzt kiszedni belőlük. Adománygyűjtő parti lesz az öregek otthonának.

– Hánykor?

– Kilenckor.

– Időseknek kicsit késői – vélte Charles.

– Az érsek mondta, hogy a püspök nem tud hamarabb ideérni.

– Különös – morfondírozott Agatha –, milyen elszántan igyekszik ezt azt otthont tető alá hozni. Őszintén szólva nem tudom elképzelni, hogy csak egy szemernyi jótékonyság is szorult volna ebbe az emberbe. Egyébként

még sosem néztünk utána alaposabban, miért és honnan fogadták örökbe.

– Ezt speciel tudom – kottyantotta el Charles. – Tavaly találkoztam Lady Fatheringgel. A legjobb barátnője, Molly Hepworth teherbe esett valami duhaj partin. A szülei abortuszellenesek, úgyhogy megszülte a gyereket, és mivel Lady Fathering áhítozott egy csemete után, megállapodtak, hogy örökbe fogadja. A férje, Henry nagyon ellenezte, de mivel nem úgy tűnt, hogy ő meg tudná ajándékozni az asszonyt egy gyerekkel, végül befogta a száját, habár Petert gyűlölte.

– Folyton azon a halott rendőrön jár az agyam – morfondírozott Agatha. – Egyvalakinek állt határozottan érdekében megszabadulni tőle, az pedig a püspök. Biztos vagyok benne, hogy Larry arra készült, hogy kitálalja a lapoknak a rosszalkodó egyházfiak és a szado-mazó játékok ügyét.

– Engem az érsek izgat – mondta Charles. – Kész bűnöző. Ó-ó, már jönnek is.

A püspökkel az élen kisebb menet lépett be az étterembe. Peter Ducksyval a karján vezette a gyülekezetet. Mögötte az érsek Mavis Dupinnel, aki mérges pillantásokat lövellt Ducksy hátába. Mögöttük három nő és egy férfi. Peter odaszólt valamit Ducksynak, és átjött Agatháék asztalához. Kezet csókolt Agathának, és a szemébe nézett.

– Mutass be! – sziszegte Roy.

Agatha eleget tett a kérésnek.

– Ez a lila illik magához – ömlengett Roy. – Olyan… elbűvölő.

– Akárcsak maga – mosolygott a püspök. – Szintén nyomozó?

– Reklámügynök – vetette közbe Agatha.

– Magam is tudok válaszolni, édesem – pillantott rá harciasan Roy.

– Milyen szerencsés egybeesés – örvendezett a püspök. – Adományokat gyűjtök egy idősotthonhoz, de nem sikerült elég publicitást kiharcolnunk az ügynek.

– Van pár ötletem! – felelte Roy mohón.

– Csodás! Ha Agatha megbocsát…

– Roy tényleg olyan jó ezen a téren? – kérdezte Charles. – Mintha mindig a te ötleteidből élne.

– Ó, persze, imádja ezt a romlott világot, és dőzsöl benne. Én viszont örülök, hogy kiszálltam belőle.

– Légy óvatos. A püspök épp hátrafordult, és érdeklődő pillantást vetett feléd.

– Tőlem vethet annyi pillantást, amennyit akar. Ne felejtsd el, lehet, hogy megtudhatunk valamit az eltűnt Jenniferről. Az érsek ide jön hozzánk!

– Húzzon el! – mordult rá Charles.

– Tartozom magának – felelte az érsek békésen. – Ki az a kis fickó Peterrel?

– Majd elmondom, ha maga is elmond valamit. Hol van Jennifer Toynby?

– Esküszöm az élő istenre, nem tudom. Egy pillanat alatt eltűnt. Az a prédikátor amolyan Billy Graham[6]-féle pasas

volt. Egy vacsoránál Jennifer mellett ült a püspöki palotában. Másnap a lány már nem volt sehol.

– Úgy tudom – mondta Agatha –, hogy azonnal elkezdték az országos kutatást. Miért?

– Mert az összes holmiját, a ruháját, a pénztárcáját, az útlevelét és a kulcsait hátrahagyta. Az utolsó üzenet, amit a mamájának küldött a telefonján, ennyi volt: „Elhagyom ezt a világot”.

– Azt hiszem, jobb, ha odamegyek az asztalukhoz, és összeszedem a kirakós maradék darabkáit – szólt oda Agatha Charlesnak.

– Melyiküktől?

– Ducksytól. Elviselhetetlen szag van itt, nincs az a kaja, ami el tudja nyomni.

– Pedig a püspök olyan tartózkodónak tűnik – jegyezte meg Charles. – És Ducksy csak a mámor pillanataiban árad ki.

– Légy szíves rám figyelj, és ne a Szivárvány Szövetségre – mondta durcásan Ducksy.

A kockás abrosz alatt a püspök a nő lábára csúsztatta a kezét, és cirógatni kezdte. Ducksy tekeregni kezdett, és lehunyta a szemét. Peter intett a pincérnek.

– Valami rothadt hal lehet itt az asztal alatt. Tüntesse el. Nem, inkább ültessen át minket egy másik asztalhoz.

– Válthatnék egy szót önnel, eminenciás uram? – kérdezte a pincér.

– Nem várhat? Na jól van.

– A pincér most fogja elmagyarázni neki a szag eredetét – állapította meg Charles.

– Csak nem tesz ilyet – hitetlenkedett Agatha.

– Pedig attól tartok, igen. Gustav azt állítja, Ducksy hajlamos volt letagadni a dolgot. Nem hittem neki. A drága püspök máris halványabb színt öltött. Gondolj arra a sok pénzre, ember! Igen, gondol rá. Mosolyog a kedvesére. Várj csak egy kicsit… Az nem mosolyog vissza!

– Valami üzenetet kapott – szólt közbe Agatha. – Elolvasta és olyan szúrós lett, mint a tüskésdisznó. Igen, feláll és távozik.

Nézték, ahogy Peter esdekel a nőnek, aztán bedühödik, mond neki valamit, mire Ducksy vadul képen csapja, égőpiros nyomot hagyva a sápadt arcon.

Az érsek ekkor határozott mozdulattal karon ragadta Ducksyt, és kimasírozott vele az étteremből.

– Remélem, bezárja abba a cellába, ahová engem akart – morgott Charles.

Kintről, az étterem elől azonban egy lövés hallatszott, majd egy férfi kiáltása és lábdobogás következett. Agatha termett kint elsőként.

Donald Whitby érsek a földön feküdt, a gyomrát szorongatta, ujjai közül vér szivárgott. Miközben Agatha a mentőket és a rendőrséget tárcsázta, Peter odatérdelt Whitby mellé, és alulról átkarolta a fejét.

– Megfizet ez a ribanc, csak tarts ki – suttogta a másiknak.

Az éttermet körülkordonozták, miután az érsekkel elindult a kórházba a mentő. Csak ezután vették észre, hogy a püspök eltűnt.

– Nem szállt be a mentőbe – nézett körül Agatha.

– Elment a palotába a nőt keresni – mondta Roy, miközben mohón figyelte, ahogy az újságírók gyülekeznek a kordon túloldalán.

A rendőrök egész éjjel keresték Ducksyt, de nyoma veszett. A kutatást kiterjesztették a kikötőkre és a repülőterekre is, ám eredménytelenül. Akárcsak Jennifer, Ducksy is felszívódott, úgy, hogy még az útlevele sem volt nála.

– Az ember azt gondolná, a keresőkutyák rátalálnának, ha az a szag tényleg olyan erős.

– Márpedig sokan állítják – bólogatott Charles. – Még csak nem is orgazmusfüggő. Elég, ha ekszt̀ázisba jön, és megtelik a levegő azzal a borzalmas odorral.

– Valami bűzlik Ducksyjában! – mondta Roy, és gurgulázva nevetett saját szellemességén. Majd amikor úgy látta, a rendőrök nem figyelnek, átbújt a kordon alatt, és buzgón tárgyalni kezdett a sajtó embereivel.

– De tényleg, hol van Peter? – forgolódott Charles.

– Biztos a rendőrök vitték be – mondta Agatha. – Minket is ki fognak kérdezni az őrsön. Először Alice felveszi a vallomásunkat, aztán másnap be kell mennünk, aláírni. Már jön is. Alice, menjünk vissza az étterembe, ott leülhetünk és ihatunk valamit.

Alice egyetértett.

– Nos, kérnek szőlőlevelet? – kérdezte a pincér.

– Lehet – hagyta rá Agatha. – És egy üveg bort. Merlot-t. – Charleshoz fordult. – Te tudtad, hogy a nő fegyvert hord magával?

– Honnan tudtam volna? Elvégre Nagy-Britanniában vagyunk.

– Gyomorforgató, meddig megy el egy férfi és mikre képes a pénzért – jegyezte meg Agatha.

Roy viharzott be az étterembe és ült le melléjük, arcán könnyek csorogtak. A pattanások pirosan égtek fehér bőrén. Agathának hirtelen az az ötlete támadt, hogy elővesz egy tollat, és pontösszekötőst játszik velük. De inkább azt kérdezte:

– Mi történt?

– A riporterekkel tárgyaltam, erre jött egy rendőr, rám ripakodott, hogy jöjjek be hozzátok, mire én: „Csak egy perc, jóember.” Így, udvariasan. Erre ő rátaposott a lábamra, azt hiszem, el is törte egy ujjam, és azt mondta: „Fogd be, és tedd, amit mondtam, te kis buzi!”

– Elnézést – szólalt meg Alice, és kicsusszant az asztal mögül. Pár perc múlva egy vadállati küllemű rendőrrel tért vissza, aki kénytelen volt alázatosan bocsánatot kérni Roytól.

Felvidulva a helyzettől, hogy a figyelem középpontjába került és már a lába sem fájt annyira, Roy nagylelkűen megbocsátott, és csak Alice tudta belé fojtani a szót azzal, hogy most már tényleg szüksége van a vallomásokra.

A „szőlőlevél” valóban káposzta volt, ragacsos rizzsel

megtömve. Agatha fizetett a pincérnek, és megfejelte annyi borravalóval, hogy az átmehessen a legközelebbi Marks & Spencerbe, és hozhasson nekik egy szendvicsválogatást.

Alice higgadt, felkészült kérdező volt, de megnyugtató modora ellenére Agatha gondolatai egyre csak a megválaszolatlan kérdések körül forogtak.

A pincér egy nagy papírzacskónyi szendviccsel tért vissza. Agatha felháborodására nemcsak hogy kivette magának az egyik legfinomabb falatot, de még le is ült hozzájuk az asztalhoz.

Charlest szórakoztatta a dolog.

– Ahogy a viktoriánusok mondták: „Tudd a helyed, jóember.”

– Vagy ahogy én mondanám: „Húzd a beled, jó lúzer” – vetette oda Agatha.

– Jól van, de épp megtudtam, mi okozta valójában Ducksynál azt a borzalmas szagot – védekezett a pincér.

– Holnap reggel mindannyiukat várom a kapitányságon – mondta Alice. Addig legépelem a vallomásaikat, hogy aláírhassák.

Agatha a pincérre bámult.

– Azt hittem, a szexuális izgalom váltja ki nála.

– Nem, hanem amikor megijed.

– Úgy működik, mint egy bűzös borz? – csodálkozott Roy.

– Lehetséges. Higgyenek nekem, szerintem a vodka teszi. Szörnyű egy pia. Bizonyos népek, akik éjjel-nappal

isszák, a pórusaikon át bűzlenek tőle. Ha félelmükben izzadni kezdenek, olyan szaguk lesz, mint a rothadt heringnek. – A pincér újabb szendvicsért nyúlt, de Agatha rácsapott a kezére.

– Akkor tehát mindig az intimitás ijesztette meg – vonta le a következtetést Charles. – De akkor miért akart férjhez menni?

– Ilyenek a leszbikusok. Némelyikük örökre rejtőzködne.

– Manapság és ilyen fiatalon rejtőzködni! – kiáltott fel Roy. – Nagyon bizarr.

– De ha semmi többet nem akart, mint látszatházasságot, miért nem mondta meg? – ámult el Charles. – Úgy elvettem volna, mint a huzat.

– Csak álmodozz – intette le Agatha. – Fogadok, hogy a házassági szerződés tönkretett volna. Na, térjünk vissza inkább erre az esetre. Jennifer eltűnt, Ducksy eltűnt. Mi bennük a közös? Mindkettőt eljegyezte Peter. Az érsek pedig egy gazfickó. Talán ő az oka, hogy Ducksy fegyvert hordott magával.

Charles elnyomott egy ásítást.

– Ma este már semmit nem tehetünk. Ezt a bort a fürdőkádban pancsolták, pincér? Nem, ne válaszoljon. Inkább nem is akarom tudni.

Agatha megkönnyebbülésére Roy úgy döntött, visszaautózik Londonba, és Charles is azt mondta, hazamegy.

Lefekvés előtt Agatha lezuhanyozott, de közben felemelte az egyik karját, és gondosan megszagolta a hónalját. A gin is okozhat olyan borzasztó kipárolgást? Egyáltalán honnan tudta meg szegény Ducksy? A férfiak biztosan nem mondták meg neki. Egyszerűen csak ejtették. Csakugyan leszbikus? Ezt rendszerint a férfiak terjesztik, ha egy nő visszautasítja őket.

A konyha padlóján ült a cicákkal az ölében, és azon tanakodott, miért is nem tud megelégedni a saját társaságával, miért kell mindig valami férfi után vágyakozni, aki betölti az űrt a lelkében.

Megcsörrent a mobiltelefonja. A kijelző Julian Brody nevét mutatta. Agatha vonakodva vette fel, mivel fáradt volt és szeretett volna már lefeküdni.

– Itt vagyok a ház előtt – mondta Julian. – Csak pár percét rabolnám el.

Agatha letette a földre a macskákat, és ajtót nyitott. Ismét meglepte, hogy Julian milyen jóvágású.

– Jöjjön be – tárta ki az ajtót. – Szép kis este ez.

– Mindenféle híreket hallottam. Mi történt?

Agatha tömören összefoglalta neki az eseményeket egészen Ducksy különös testszagáig.

– Ez nem létezik – tiltakozott Julian. Már a konyhában ült egy széken, ölében Hodge-dzsal és Boswell-lel. – A legtöbben azért isznak vodkát, mert annak *nincs* szaga.

– Csak most jut eszembe, ismertem valakit, akire ugyanilyen hatással volt a vodka. De ehhez vödörszám kell inni, ezt ne feledje. – Elfojtott egy ásítást. – Bocsánat,

fáradt vagyok.

– Nem értem én a nőket egyáltalán – sóhajtott Julian. – Helen nem válik el.

– Szóval kitart amellett a vén gazember mellett. Talán fél az elköteleződéstől. Talán nem szereti a szexet. Fiatalkoromban ócska lyukakban laktam az East Enden Londonban. A lányok hetykék voltak és flörtöltek, majd az első adandó alkalommal férjhez mentek és teherbe estek. Ha a barátnőik kérdezgették őket, mennyire „zaklatja” őket a férjük, és azt válaszolták, nem sokat, a többi lány irigyen sóhajtott fel: milyen szerencsés. Hiszen ha azt válaszolta volna, a férje sokat macerálja, az máris egy újabb ordító kölyköt jelent.

– Na és a fogamzásgátlás?

– Ha a férj gyereket akar, az asszony verést kap, amennyiben szedi a tablettát. A pasas persze nem használ gumit, mert azt mondja, olyan, mintha zokniban szexelnél.

– Gondolja, hogy talál bármiféle bizonyítékot Peter ellen? Szerintem az ő befolyása tartja távol Helent tőlem.

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom – nézett rá Agatha szomorúan –, de Helen szerintem egy született mártír, aki sosem fogja elhagyni a férjét, de szereti, ha maga körüldongja. Figyeljen ide. Próbálja ki, hogy úgy tesz, mintha nem érdekelné. Fogadok, hogy Helen megpróbálja visszacsalogatni a horogra. Szóval, azt szeretné, hogy leálljak a nyomozással?

– Még pár hétig folytassa. És még valamit tehetne. Jöjjön

el velem néhány esti programra, amin Helen is ott lesz, és mutasson vonzalmat irántam. Ha Helen féltékeny, van remény.

Agatha már nyitotta volna a száját, hogy nemet mondjon, de aztán beugrott neki valami. Mi van, ha ezzel Charlest is féltékennyé tudná tenni? Érdekes volna kideríteni. Csak akkor neki is ott kell lennie ezeken az alkalmakon.

– Például az éves jótékonysági bálon Barfield House-ben – mondta Julian.

– Charles birtokán?

– Igen, Charles Fraith-nél. Minden évben tart egy estélyt, ahol mozgássérült emberek javára gyűjtenek. Fraith maga nem szokott jelen lenni, csak átadja a házát a célra jótékonysági szervezetnek.

– De lehet, hogy eljönne, ha megtudná, hogy én is ott leszek – vetette fel Agatha. – Mikor van a bál?

– Holnap este.

– Nincs báli ruhám.

– Ez nem olyan, mint a táncos vetélkedő a tévében, csupa tüll és flitter. Egy hosszú szoknya és egy blúz tökéletes lesz.

Később, már az ágyban, a földhözragadt gondolatok helyett kamaszkori Hamupipőke-álmok kúsztak elő Agatha fejében. Jól ismerte Barfield House-t és a lépcsőt is, amin a bálterembe lehet levonulni. Julian karján lépeget majd lefelé, rózsaszín, habos selyemben, néhány

flitterrel, amelyek majd úgy csillognak, mint csillagok az éjszakában. Charlesszal bejelentik az eljegyzésüket – folytatta az álmodozást –, és Julian, aki beleszeretett, próbál majd nem zokogni. Olyan lesz az egész, mint az a csodás este, amikor tizenhat évesen szerzett egy állójegyet a Covent Garden Opera fellépésére. Az *Anyegin*t adták elő. Ó, még a száját is eltátva bámult, amikor Csajkovszkij darabjában a híres polonéz következett, és szebbnél szebb ruhákba öltözött táncosok perdültek ki a színpadra, megannyi színnel megtöltve a teret. De aztán eszébe jutott a rá következő szörnyű valóság is – amikor vissza kellett térnie a nyomornegyedbe, ahol a szüleivel élt, a mocsokba, a zsivajba, ahol a szeméttel borított lépcsőház várta és a lift, ami természetesen nem működött… Átjárta belül a sötétség és a bűntudat, hogy az efféle operalátogatások nem a magafajtának valók. Aztán ahogy idősebb lett és edzettebb, rájött, hogy megkaphatja, amit akar, ha elég kitartóan küzd érte. Csak közben valahogy elvesztette az ártatlanságát és vele együtt a szépség iránti csodálatát. Megtartotta viszont az álmodozás képességét. Mosolyogva aludt el, mert ez a gyerek valahol mélyen ott volt még benne, nevetséges fantáziákkal körülbástyázva.

Másnap e-mailben megírta Charlesnak, hogy ott lesz a bálon. Charles nem válaszolt, Gustav pedig szokás szerint megtagadta, hogy átadjon bármiféle üzenetet.

Agatha átnézte a *Cotswoldsi Élet* lapszámaiban fellelhető régi fotókat a bálról. A ruhák nem voltak épp

nagyszabásúak. Ennyit az álmokról. Egy bársonyszoknya és egy rózsaszín selyemblúz megteszi.

– Miért is mentem bele ebbe a hülye ötletbe? – panaszkodott Hodge-nak és Boswellnek, akik közönyük jeleként kicsit felborzolták a bundájukat, aztán kislisszoltak a kertbe.

Csak amikor az estélyre öltözködött, jutott eszébe, hogy nem dolgozott elég szorgosan Julian megbízása nyomán. Azon spekulált, hogy Jennifer Toynby eltűnése összefüggésben állhat-e valahogy Millicent és Larry meggyilkolásával. Biztos volt benne, hogy vagy a püspök a gyilkos, vagy az érsek, aki Peter utasításai szerint cselekszik. Tegyük fel, Jennifer rájött valamire, és ha ez kellemetlen volt a püspökre nézvést, logikus, hogy a lánynak mennie kellett. Larry leleplezte a szexjátékokat, és ha ez megjelent volna az újságokban, nyilvánvalóan tönkretette volna a püspököt, hiszen ő volt az ötletgazda.

Eszébe jutott, hogy ki sem kérdezte azt a gazdát, Lawrence Crowthert, aki állítólag Jennifer vőlegénye volt. Már értette, miért mondják, hogy Ámor nyila megsebesíti az embert. Tényleg az elmebajjal határos az ilyen szerelem.

Csengettek. Agatha egy utolsó kis pamacsolást végzett a púderrel az orrán, és ment ajtót nyitni. Julian nagyon csinosan festett az öltönyében. Agatha reménykedett, hogy Charles is felbukkan a bálon. Ha így lesz, remélhetőleg még Helen Toms érkezése előtt, mert attól a

pillanattól világos lesz, hogy Juliant senki más nem érdekli.

Az ügyvéd kifejezte csodálatát Agatha megjelenését illetően, ő pedig, aki rendszerint nem sok bájjal fogadta a bókokat, most igyekezett elbűvölni Juliant. Emlékeztette magát, hogy a férfi egy ügyfele, és attól, hogy ilyen bugyuta nőt kedvel, mint Helen, még nem idióta.

Az eső elállt, a levegő rózsa és más növények illatával telt meg. Ahogy Barfield House közelébe értek és kiszűrődött a zene, Agatha álmodozni kezdett, hogy ezen az estén majd ő vár rá, a titokzatos férfi, akit korábban Terryben vélt megtalálni. Szegény Terry. Ki az ördög végezhetett vele és miért? Napok óta nem hagyta nyugodni a gondolat. Eddig nem jutott eszébe, most viszont igen, hogy Terryt elsőrangú, tűpontos megérzésekkel dolgozó riporterként ismerték. Agatha megfogadta, hogy másnap ellátogat Thirk Magnába, ahol kikérdezi a lehető legtöbb embert, vajon beszélt-e velük Terry, és hagyott-e valami nyomot maga után. Na és a fotósa? A fenébe! Emellett elsiklott.

Annyira erősen gondolkodott, hogy észre sem vette, mi zajlik körülötte. Csak akkor kapott észbe, hogy épp a bálterembe készül leereszkedni a lépcsőn, amikor a ceremóniamester bejelentette a nevét. Charlest sehol nem látta.

Julian megpillantotta Helent.

– Nem probléma, Agatha, ha én…? – kérdezte.

– Ó, menjen csak. Csináljon bolondot magából – felelte

Agatha. – Én körülnézek, hátha itt van Charles.

Épp véget ért valami hangos diszkózene, és Agatha átvágott a táncparketten, amikor egy gyűrött fehér ruhát és tornacipőt viselő zömök, fiatal nő tartóztatta fel.

– Felicity Durne vagyok – mutatkozott be arcát előretolva. Szőkítette a bajuszát. Le is borotválhatta volna, gondolta Agatha. – Maga pedig az a nyomozó, Agatha Raisin, igaz?

– Igen. És?

– Meg akartam kérni, hogy csatlakozzon A Feminizmus Él nevű csoportunkhoz. Aztán megláttam a cipőjét, és édes istenem… Tűsarkú! A maga korában? Ez szégyen a feminizmus ügyére nézve! Mit tud felhozni a maga védelmében?

Agathát hirtelen elöntötte a méreg úgy általában az egész hülye világ és konkrétan emiatt a hülye nő miatt.

– Na, tűnjön az utamból, maga ronda madárijesztő! – reccsent rá Agatha.

Felicity sem volt rest, orrba vágta Agathát. Az felüvöltött fájdalmában, majd sípcsonton rúgta Felicityt, és lekapva egy pohár vörösbort az arra haladó pincér tálcájáról, az egészet a nő dekoltázsába öntötte.

Charles a dolgozószobájába húzódott vissza egy könyvvel a kezében, papucsos lábát egy zsámolyon pihentetve, amikor idős nagynénje állított be a szobába, és remegett az izgalomtól.

– Muszáj kijönnöd, drágám. Most azonnal. Az a Raisin

nevű nő összeverekedett valakivel a bálteremben.

– Nem tudná Gustav vagy valamelyik felszolgáló leállítani?

– Nem, drágám. Raisin és Felicity Durne egymást ölik a körülöttük állók szórakozására.

– Az iskoláját annak a nőnek! Jól van, nénikém. Rendet teszek.

A bálteremben Charles átverekedte magát a bámészkodókon, megragadta Agathát, a vállára kapta, kisietett vele a teremből, míg Felicity a földön óbégatott mérgében.

A dolgozószobában Charles letette Agathát, és így szólt:

– Szedd össze magad. Felicity egy kellemetlenkedő hárpia. Bolond. Rajtad kívül senki nem foglalkozik vele. Gondolom, beléd kötött, folyton sértegeti az embereket. Most igyál valamit, ha akarsz, aztán mondd el szépen Charles bácsinak, minek jöttél erre a parádéra. Nem a te műfajod.

Agatha töltött magának egy gin-tonikot, leült a tűz mellé egy fotelbe, és különféle meséket adott elő Charlesnak, miért van itt. Azt aligha mondhatta, hogy kíváncsi volt, féltékennyé tudja-e tenni.

– A vendégek között vannak páran, akiket szemmel akartam tartani. Juliantől azt hallottam, itt lesz a püspök is. Mi a fenének engeded ennek a Felicitynek, hogy a vendégeidet sértegesse?

– Mert téged leszámítva még soha senki nem vette ezt a

nőt komolyan. Na jó, menjünk, és táncoljunk. És nem, Agatha, nem vagyok féltékeny. Más kísérőt kellett volna választanod, nem olyan férfit, aki egy szerencsétlen lelkészfeleségről ábrándozik. A püspök miért van úgy besózva attól az öregek otthonától?

– Gyanítom, azért, mert manapság rengeteg pénz van az ilyesmiben. Hetente akár másfél ezer fontot is elkérnek érte, és ha meg tud babonázni valami öreg tyúkot, az még rá is hagyhatja a családi vagyont. Találkoztál valaha a nevelőanyjával?

– Lady Fatheringgel, Hadshire grófjának idősebb lányával? Egyszer, még Dél-Franciaországban.

– Milyen a nő?

– Hangos, nyers, és túl sok Noel Coward-darabot nézhetett – például hosszú szipkával szívja a cigarettát.

– És a férje?

– Harold Biset, korábban egy húsüzletlánc tulajdonosa volt. Eladta, mielőtt a szupermarketek hozzáláttak elcsábítani a vevőket. Sznob. Szeret bizonyos katonai múltra célozgatni, de nincs neki ilyen.

– És Peter hogyan került oda?

– Már mondtam. A nő legjobb barátnőjének a gyereke.

– Ezzel foglalkoznom kellett volna – ingatta a fejét Agatha. – Nem figyelek eléggé. Képzeld, még Terry fotósát sem kérdeztem ki.

– Hát persze hogy nem – mondta Charles. – Talán féltél, hogy szembesülnöd kell vele: életed szerelmének a viszonyotok csak egy kaland a sok közül.

Két nagy könnycsepp buggyant ki Agatha szeméből és gördült végig az arcán.

– Na ne! – nézett rá Charles. – Menjünk táncolni. Nem vagyok hajlandó azt nézni, hogy gyászolsz.

De ahogy kiperdítette Agathát a táncparkettre, Charles belegondolt, hogy ő maga is megfeledkezett a fontos tényekről. Így arról, hogy Larry halálát követte Millicenté, majd Terryvel is végeztek, Agatha otthonában.

– Most jött meg a püspök és az érsek – nézett át Charles Agatha válla felett. – Az első és a második számú gyanúsított. Nagyon titokzatosnak tűnnek. Mivel lehettek eddig elfoglalva?

– Eltemették Ducksyt Jennifer mellé – mondta Agatha. – Az a borzalmas szag! A rendőrkutyáknak hamar rá kellene akadniuk. Mint megtudtam, a szülei három nap múlva riasztották a rendőrséget.

– Ez csak spekuláció a testszagáról. A nagynéném mesélte, hogy fiatalkorában népszerű volt egy dezodort hirdető plakát. A képen valaki a másik fülébe suttogta: „Testszagod van”, ez alatt állt a felirat, miszerint: „A legjobb barátod sem fogja megmondani”. Sosem hagyott nyugodni, hogy a fotón akkor ki mondja meg az illetőnek. Gustav bármit kitalálna, hogy eltántorítson engem a házasságtól. Az érsek szerint a szag szexuális eredetű, a pincér azt mondja, a vodka teszi. Szerintem egyszerűbb a helyzet. Most jöttem rá.

– A lényéből árad? – kérdezte Agatha. – Egy két lábon járó hering?

– Nem. Szereti a füstölt halat. Láttam, amikor reggelire két heringet is elfogyasztott. Vacsorára pedig tejben főzött, hidegen füstölt tőkehalat evett, posírozott tojással a tetején.

– Biztos vagy benne? Egy csomó ostoba ember azt hiszi, hogy a vodka nem büdös. Hogy nincs alkoholszaga. Tévedés. És ha elég sokat vedelnek belőle, úgy bűzlenek, mintha rothadna bennük valami.

– Nos, eddig nem találták meg a lányt. Biztos vagyok benne, hogy az a nyomorult érsek távolította el mindkettőjüket.

– Eltávolította? Neked aztán sajátos a szóhasználatod. Á, a *Hello, Dolly*t játsszák, most csak táncoljunk.

Agatha nemcsak hogy sebesen járta, de énekelni is kezdett, torka szakadtából harsogta a dalszöveget.

– Felérsz egy műsorszámmal – motyogta Charles. – Én már pirulok zavaromban.

– Bocsánat – mondta Agatha, ahogy észrevette a többi táncos derűs pillantásait. – Még egészen fiatalon láttam Barbra Streisandot énekelni. Annyira szerettem volna Streisand lenni. Nem is, inkább Dolly! Ó, mi lehet ez?

– Micsoda?

– Valami veszélyt szimatolok – mondta Agatha félig magának. Körülnézett. A püspök Helen Tomsszal táncolt, aki úgy nézett fel Peterre, mintha megbabonázták volna. Julian egy oszlopnak támaszkodott és féltékeny pillantásokkal méregette őket.

– Akár azok a viktoriánus festmények, tudod, ha rájuk

nézel, egy egész történetet mesélnek el – jegyezte meg Charles. – A püspökünk hatására kezdtél remegni, Aggie?

– Igen, a félelemtől. Esküszöm neked, ez a fickó gyilkos, és én be fogom bizonyítani. Ó, már közeledik is.

– Mrs. Raisin… Agatha, esdeklem a következő táncért – nyájaskodott Peter.

– Hát, rendben – felelte Agatha nem túl nagy lelkesedéssel. De a püspök remekül táncolt és jól is nézett ki előírásos öltözékében, így aztán Agatha lassan elengedte magát.

– Végzett valakivel mostanában? – kérdezte derűsen.

– Mint Kékszakáll? – nézett rá Peter. – Most fogok neki a negyvenedik szüzemnek.

– Valami hír Ducksyról?

– A világon semmi. De megtalálták az útlevelét, úgyhogy még itt kell lennie az országban.

– Az az érzésem, valami kriptából kerül elő.

– Agatha! Maga olyan morbid. – Peter még szorosabban magához húzta, és Agatha megérezte azt az erotikus kisugárzást, amelyet a püspök úgy szabályozott, akárha egy csapot nyitna ki és zárna el.

Agatha épp időben ugrott félre, amikor egy hatalmas kínai váza zuhant le mellé, hajszálnyira elkerülve a fejét.

Charles nagynénje felvisított.

– Ezt még Arthur bácsi hozta Hongkongból!

– Ne izgasd fel magad – nyugtatta Charles. – Nem Ming-korabeli. Jól vagy, Agatha?

– Ezt nekem szánták – lihegte amaz. – Ki van odafent? –

És mielőtt Charles visszatarthatta volna, felrohant a lépcsőn a bálterem feletti galériára.

Charles utánafutott, de még látta, amint a püspök jól szórakozik.

Hetedik fejezet

Agatha hamarosan távozott. Nem akarta, hogy Charles hívja a rendőrséget. Épp eleget faggatták, úgy érezte, sosem lesz vége. Azonkívül mindenki egyetértett, hogy valószínűleg Felicity próbálta a fejére ejteni a vázát.

Juliantől azzal búcsúzott, hazamegy aludni.

– Hol vagytok? – hívogatta hazaérve a cicáit. – Gyertek, ti szőrös bestiák. Ha előjöttök, emberi vacsorát kaptok, ha nem, macskakaját.

Azelőtt sosem gondolt magára állatszeretőként. Hodge-ot Bill Wongtól kapta ajándékba, Boswellt Londonban szedte össze. James választotta a neveket. Mint Agatha megtudta, Samuel Johnson macskáját hívták Hodge-nak, Boswell pedig az angol író biográfusa volt. Agatha utálta az írónak már a nevét is. Cotswoldsben lépten-nyomon őt idézték azok az agáralkatú nők, akik felszegett fejjel és csípőre tett kézzel ismételgették: „Ahogy a nagyszerű Johnson mondaná…”

Kinyitotta a konyhaajtót, és beszólt a macskáknak:

– Hol vagytok?

Hirtelen beléhasított a félelem. Kiszaladt a hátsó ajtón a kertbe, kétségbeesve szólongatta a cicákat. Majd vissza a házba, ki az utcára az elülső bejáraton, és átrohant Jameshez. Dörömbölni kezdett a férfi ajtaján, miközben torkaszakadtából kiabált:

– Segítség!

A házban felgyulladt a lámpa, és hamarosan felbukkant James a lépcsőforduló ablakában.

– James – esdekelt Agatha –, valaki elvitte a macskákat!

– Biztos vagy benne?

– Még soha nem kóboroltak el.

– Menj, hívd a rendőrséget. Mindjárt ott leszek.

Agatha épp sarkon fordult, amikor női hangot hallott.

– Mi történt, drágám?

– A szomszédnál van baj. Menj csak, feküdj vissza.

Agathát pillanatnyilag az sem izgatta, hogy az exférje talált magának valakit. Hívta a rendőrséget, aztán felkeltette a nyomozóiroda teljes csapatát. James arra toppant be, hogy Agatha a konyhapadlón gubbaszt, és csorognak a könnyei.

A férfi odanyújtott neki egy jókora zsebkendőt, aztán kiment a kertbe a macskákat hívogatni. Szokványos esetben a rendőrség nem sokat törődne holmi elveszett macskákkal, de Bill Wong, aki a hívásra rögtön elindult, tudta, hogy ha elvitték a két állatot, az Agathának szánt fenyegetés lehet.

Miután a nyomozóiroda csapata is befutott, gyorsan

szétszéledtek a faluban, hogy keressék a cicákat.

Egyszer csak egy magas nő jelent meg a konyhában, férfiköntösbe bugyolálva. Szőke, széles arccsontú, szürke szemű hölgy volt. Agatha még ebben a feldúlt állapotában is felismerte James köntösét.

– Hol van James? – kérdezte.

Mrs. Bloxby is befutott. Odament a nőhöz, valamit gyorsan a fülébe súgott, aztán letelepedett Agatha mellé a padlóra, és átölelte a vállát.

– Jön Wong nyomozó. Találkoztam vele a faluban. Nézze csak, egy üzenetet csúsztattak be az ajtóm alatt.

– Mi áll rajta?

– Már itt is van Wong.

– Agatha – sóhajtott Bill, miután elvette Mrs. Bloxbytól a papírt, és elolvasta. – Ez egy váltságdíj-követelés. Vagy fizetsz holnap délelőtt tizenegyig ötvenezer fontot, vagy darabokban küldik vissza a cicákat. Az utasítás, hogy hova tedd a pénzt, majd később érkezik.

Agatha egyszer azzal viccelt, hogy Glasgow-ban, úgy tűnik, minden férfit Jimmynek hívnak. A pincér, aki a görög étteremben dolgozott és Jimmynek hívták, tajtékzott a dühtől. Nem kapta meg a fizetését. Az étteremvezető a vállát vonogatta, és közölte vele, hogy nem maradt pénz. Egyébként hamarosan bezár a hely, és egy curryző nyílik helyette.

Jimmy úgy döntött, jelen helyzetében a lopás jogos lehet. A püspököt szívből gyűlölte, az érsektől félt.

Magához vette az álkulcsait, besurrant a püspöki palotába, és egyenesen Peter Salver-Hinkley irodája felé tartott. Dühösen átkozódott magában, amikor meglátta az ajtórésen át kiszüremlő fényt. Hangokat is hallott.

– Biztos vagy benne, hogy ez a szívós némber odavan a macskáiért? – kérdezte Donald Whitby.

– Másként minek tartaná őket? A rendőrség nem fog bajlódni két macskával.

Aztán megint az érsek hangja hallatszott:

– Mi, egy váltságdíj-üzenet? Ember, át fogják fésülni az egész környéket. Vértolulásod van, vagy mi?

– Jobban teszi, ha fizet, különben az első szőrös mancs holnap postára kerül. Az anyám holnap nézi át a könyvelővel a pénztárkönyveket, és pótolnom kell a hiányt.

Jimmy visszavonulót fújt a folyosón, és gondolkodóba esett. Biztos volt benne, hogy ha megzsarolná, de legalábbis leleplezné őket, az érsek gondoskodna róla, hogy valami csúf dolog történjen vele. Agatha viszont hálás lenne, ha megmentené a cicákat. Annak idején próbálkozott a lopásokkal, de csak annyi lett az eredménye, hogy kétszer elkapták és hűvösre tették a glasgow-i Barlinnie börtönben.

Úgy döntött, kivárja, míg ezek elmennek innen, és kimenekíti a macskákat. Majd valahova elrejti őket a faluban – Carsely a neve, ha jól emlékszik –, aztán visszajön és meglátja, ki tudja-e rabolni az irodát. Ha a nyakába akarják varrni, a püspöknek azt kellene vallania,

hogy ő, Jimmy a közelében sem járt a palotának. Vagy megvásárolhatná a püspököt és az érseket is. Elég zavarosnak és pitiánernek tűnt az egész, de Jimmy érezte a csontjaiban, ha ő magasabbra próbál törni, mindig elkapják.

Leguggolt egy alkóvban, ami a folyosóról nyílt, és ott várt, míg azok ketten távoznak. Ezek szerint otthagyták a macskákat. Miután minden elcsendesedett, Jimmy a zárral vívott félórás küzdelem után bejutott az álkulccsal az irodába. Egy nagy macskahordozóból két szempár meredt rá. Megkönnyebbült, hogy a macskák csendben vannak. A sarokban egy méretes széf állt. De ugyan ki tart manapság ilyenben pénzt? Inkább a nagy, felnyitható íróasztal zárjával kezdett matatni, majd kinyitotta. Az íróasztal fedele alatt egy erős fémdoboz lapult. Jimmy felnyitotta, és több ezernyi fontot talált benne. Csillogott a szeme. Nem kell mást tennie, csak felmarkolni a pénzt, felpattanni a motorjára, és irány Spanyolország! De mi lesz a macskákkal?

Ó, a fene essen beléjük. Hodge egy halk, panaszos miaút hallatott. Mint sok csibész, Jimmy is babonás volt. Ha itt hagyja a macskákat, valami nagyon rossz történik majd vele. Végül is arra jutott, elrejti abban a faluban őket. Hirtelen elöntötte a gyűlölet a püspökkel szemben, így aztán – bár kellett hozzá némi erőfeszítés – belekakált az íróasztalba és összepisilte a bőrfotelt, ami az asztal előtt állt.

* * *

Agatha a sírástól kimerülve elaludt. Mrs. Bloxby is szunyókált, karjával átfogva Agatha vállát. Kintről hangok hallatszódtak, ahogy egyre többen és többen szálltak be a keresésbe.

Mrs. Bloxby valamire felneszelt. Fáradtan kinyitotta a szemét, és egyenesen Hodge képébe bámult. A lelkészné halk sikkantás hallatott, és jó erősen oldalba bökte Agathát, amikor Boswell is csatlakozott Hodge-hoz.

– Ó, Mrs. Raisin, ébredjen!

A hír gyorsan elterjedt, Agatha munkatársai arra érkeztek vissza, hogy a két macska fülig mélyed kedvenc csemegéjükbe, a paradicsomszószos makrélakonzervbe.

„Na, most kezdődik a haddelhadd – gondolta Mrs. Bloxby, amikor egy árnyat látott átsuhanni Agatha arcán. – Ha tovább maradok, nekiáll kifaggatni Mr. Lacey barátnőjéről.” Így hát búcsúzóul megölelte Agathát, és gyorsan elszelelt.

A püspök csakugyan vértolulást kapott, amikor meglátta a disznóságot az irodájában. A rendőrséget nem hívhatta – akárhogy is sikálna és takarítana, a helyszínelők biztos, hogy találnának valahol macskaszőrt.

A háta mögül az érsek hangja ütötte meg a fülét:

– Meg kellett volna hagynunk a pénzt az idősotthonnak. Úgy értem, mindet, ahelyett a méregdrága thaiföldi kaland helyett. Miért nem gondoltál rá, hogy kiskorú a

lány?

– Abban az átkozott országban gyakorlatilag minden felkínált lány kiskorú!

– Igen, de te történetesen egy Sharon nevezetű, essexi szőkeségre vetettél szemet. Ráadásul ott volt kísérőnek az a marcona nővére. Mi ütött beléd? Máskor élvezed, ha futnak utánad, te sosem kapsz utánuk.

A püspök keserűen felkacagott.

– Micsoda kis színésznő volt! Az a szépséges arany haj és a napbarnított, szeplős arca… Na, jobb, ha most feltakarítjuk ezt a mocskot.

– A te ötleted volt. A te mocskod – vetette oda az érsek. – Az önsanyargatás jót tesz a léleknek.

Agatha kimerülten zuhant álomba a kanapén, az ölében elnyújtózó cicákkal. Amikor felébredt, minden emlék visszajött. Milyen kimerítő volt a rendőrök faggatózása! De a macskák legalább biztonságban vannak. A rendőrség őrt állított a ház elé. Miért kísért akkor a fejében egy sötét árny?

Hirtelen felült, lelökve a tiltakozó macskákat. James!

Meg akarta tudni, ki az a nő, de akkor elkezdődött a kikérdezés, aztán mindenki nógatta, hogy pihenjen le, és hirtelen süketek lettek a kérdéseire.

Úgy érezte, a dolog még annál is sürgősebb, hogy felkeljen a kanapéról és kimenjen a vezetékes telefonért, inkább kotorászni kezdett a táskájában a mobilja után.

– Mit izgat ez téged? – szólalt meg ebben a pillanatban

Charles unott hangja egy fotel mélyéről, a tűz mellől. – A házasságotok pocsék volt Jamesszel, most meg egy irigy kutya vagy.

– James komplett idióta, amikor a nőkről van szó. Emlékezz rá, amikor belehabarodott Toniba.

– Bárki belehabarodna Toniba.

– De nem minden férfi.

– Jó, ő belezúgott. Ez nevetséges. Ahelyett, hogy azon törnéd a fejed, ki lopta el a macskáid, szappanoperát gyártasz fejben az exedről.

– Ki a nő?

– Hagyd már a csodába.

– Gyerünk, Charles. Csak kíváncsi vagyok.

– Nadia Loncar. Horvát. A Cotswold Chicben dolgozik Mircesterben. Szombaton összeházasodnak.

– Mi?! Az a sunyi disznó még egy meghívót sem küldött. – Végképp összeomolva az éjszakai kaland terhe alatt, Agatha könnyekben tört ki.

– Most erre mit mondjak? – mondta Charles a macskáknak. – Aggie, hallgass már és figyelj. Az íróasztalod bal oldalán ott van a tálca a „Kidobandó” felirattal. Nyilván te is kapsz egy rakás aranyozott-ezüstözött meghívót kiállításmegnyitókra meg ilyenekre. Fogadok, hogy egyszerűen ezek közé hajítottad James meghívóját is. Na, itt is van! Látod? – Charles meglengette Agatha orra előtt a levelet. Az elfordította az arcát.

– Jól van, na. Kivagyok. Visszafekszem, és kialszom magam rendesen.

Egy hónappal később Jimmy kicserélődve szállt fel az Eurostar szerelvényére. Elegáns, szénszürke öltönyt viselt fehér inggel és selyem nyakkendővel. Frissen volt borotválva, haja rövidre vágva. A pénzt egy bőr aktatáskába pakolta. Ha az aktatáskát kinyitották volna, Jimmy bajba kerül, de úgy döntött, kockáztat. Ha nem fogják keresni, nyer a játékon. Örült, hogy a macskákat visszajuttatta Agathának. A nő viszont nem lehet egy nagy detektív. Ott az a sok gyilkosság, és egyet sem oldott meg. Bármikor jobb nyomozó lehetnék, mint ő – gondolta Jimmy. – Kideríteném, hogy a püspök tüntette-e el Jennifert.

Agatha igencsak rossz hangulatban volt. Úgy érezte, valami őrült érzelmi hullámvasúton ül. Mi volt ez az egész Terryvel? Csak a kémia játszott velük? De hát ez igazi nagy szerelem volt, amiről a költők énekelnek, nem a szokásos mánia, ami néha elkapta őt.

Az ősz ködbe burkolta a tájat, a szalmatetőről nedvesség csepegett. Agatha megvette Jamesnek a nászajándékot, elment az esküvőre, és minden jót kívánt neki, holott nem tudta elfojtani irigységét Nadia szépsége láttán.

Aztán meggyőzte magát, hogy nőjön már fel. De vajon miért nem kereste fel azt a farmert, Lawrence Crowthert, aki eljegyezte Jennifert? Julian néhány héttel ezelőtt megköszönte nyomozói szolgálatait. Agatha nagyon keveset számított fel neki – életében először be kellett

ismernie, hogy az esze nem igazán a munkán járt. A hírneve is kemény csapást szenvedett, valójában számos csapást. Házasságok szétrombolójaként kezdtek róla beszélni, ezenkívül volt olyan ostoba a saját biztonságát illetően, hogy idegenek sétálhattak be a házába, akik embert öltek és macskákat loptak. Most fémkapu és erős kerítés védte a ház első és hátsó bejáratát is.

– Én kerültem börtönbe, rácsok mögé – motyogta magában.

Egy nap összehívta a csapatot, és bejelentette, hogy bár nem fizetik érte, még egyszer utoljára megpróbálja előkeríteni Jennifer Toynbyt – élve vagy halva.

Tonit kérte meg, hogy segítsen neki, az egyéb munkát pedig szétosztotta a többiek között. Miközben Mircesterből hajtott Crowther tanyája felé, megkérdezte Tonit:

– Voltál már valaha szerelmes? Úgy, mint a romantikus regényekben szokás.

– Volt már, hogy azt hittem. De szerencsés vagyok, mert olyan igazi nagy lángolásban még nem volt részem. Az ilyentől sokan elveszítik az eszüket.

– Mondj egy példát.

– Egy lány, aki az iskolatársam volt, azt hitte, Elvis babáját várja.

– Én nem a sültbolondokról beszélek. Hanem a lobogásról, a költészetről.

– Hadd gondolkodjam. Ez az eső sosem fog elállni? Azt

hittem, szép nyarunk lesz. – A motorzúgást és az ablaktörlők surrogását leszámítva csendben autóztak. – Talán… – szólalt meg végül Toni. – De olyan szomorú az egész. Egy hozzám hasonló lány. Az iskola, ahova jártunk, pocsék volt. Én próbáltam menekülőutakat találni. Könyvtárba mentem épp, ez erőt adott. Hazafelé pár fiú elém állt, kikapták a könyveket a kezemből, ugráltak rajta, én meg álltam ott és csorogtak a könnyeim. A rendőrség nem csinált semmit. Csak egyetlen hozzám hasonló lány volt a suliban. Egy nap azok közül a fiúk közül megvárta az egyik egy csokor virággal. Amikor odament a lányhoz, az elpirult, aztán együtt elsétáltak. Pár nappal később láttam – hát, elképesztő volt –, úgy nézett ki, mintha valami aranyfelhőben lépkedne. Olyan… elragadott vagy hogy is mondják.

– Elragadtatott.

– Igen. Ijesztő volt. Azt éreztem, hogy egy szentet látok, nem egy egyszerű lányt, aki nemrég vesztette el a szüzességét.

– Honnan tudod, hogy elvesztette?

– Fiúvécé-pletykák, amik aztán elterjedtek. A lány megtudta, hogy a srác fogadott a többiekkel, hogy megdugja. Egy sunyi, ravasz kis szemétláda volt, de a romantikát nagyon jól nyomta. A lány ezt bevette. Rózsaszín köd borult az agyára.

– Alig várom, hogy halljam a végét ennek a kis sagának. Feltételezem, hogy a lány megölte magát.

– Nem, happy end a vége.

– Na ne! Ki vele.

– Tényleg így történt – folytatta Toni. – A focicsapat sztárja, Roger McVee megsajnálta a lányt és elkezdte hazakísérgetni a suliból. Aztán a szart is kiverte abból a srácból, aki elcsábította. Legközelebb a lány egy gyűrűvel az ujján jelent meg, és minden csajt evett az irigység.

Agatha felsóhajtott.

– Ezt a végét csak kitaláltad.

– Egyszer igazán véget érhetne valami jól is – felelte Toni.

– Szóval, mi történt valójában?

– Túladagolás. De megmentették az életét. A szüleivel egy másik városba költöztek. De azt az elragadtatott állapotot legalább igazán megélte. Ilyen aurát, de még hasonlót sem láttam soha. Olyan… Á, felejtsük el. Mindjárt odaérünk, nem? – Toninak hirtelen eszébe jutott Agatha rövid románca Terryvel.

– Igen.

– És ezért senki nem fizet?

– Nem. De az az érzésem, a püspök nyúlta le a macskáim.

– Bárki ölte meg Terryt és bárki vitte el a macskákat, könnyedén ki tudta játszani a riasztórendszert.

– Terry után kicseréltettem a berendezést, és újra betörtek a macskákért.

– Ebből az következik, hogy a riasztós cég valamelyik munkatársa sáros az ügyben. Az egyház gyakran szervez összejöveteleket bűnözők jó útra térítésére. Komolyan

gondolja, hogy Peter Salver-Hinkley idáig elmenne?

– Lehetséges. Egy pénzsóvár gazember. Ó, de gyűlölöm a sáros dagonyát a farmokon!

– Itt nincs sár – nézett ki az ablakon Toni. – Szépen leaszfaltozott kocsibejáró.

Agatha leparkolt a tanyaudvaron. Kiszállt, ujjaival idegesen matatott a paprikaspray után, amelyet rendszerint a zsebében tartott. Nyílt a ház ajtaja, és egy fiatalember jelent meg a küszöbön. Egy kaftánszerű kabátot viselt, amelyen zöld és arany minták örvénylettek. Kicsi, háromszögletű arcában éjfekete szemek ültek.

– Mit akarnak?

Agatha gyorsan elmondta a jövetelük okát.

A férfi megfordult, és visszament a házba. Pillanatnyi habozás után Agatha és Toni is követték. Végigmentek a kőlapokkal burkolt előszobán, majd egy könyvekkel zsúfolt dolgozószobába értek.

– Üljenek le – bökött a férfi egy kanapéra.

Kint még jobban rákezdte az eső, az ereszcsatornákból a szél bánatos nyüszítése hallatszott.

– Még mindig Jennifert keresik? – kérdezte Lawrence Crowther, miután Agatha elismételte látogatásuk okát.

– Igen.

– Azt hiszi, megöltem?

– Nem tudom. Így volt?

– Nem, de nem lennék meglepve, ha az érsek tette volna. Kérdeztem Jennifert, miért szakított Peterrel, és azt

mondta, a pasas csak a pénzét akarta.

– Emlegetnek valami amerikai igehirdetőt – vetette közbe Agatha.

– Igen. Mindenki hallott róla, de senki nem tudta, ki az, és személyleírást sem tudott adni. Szerintem Jennifer halott.

Átmentek a konyhába, ami tényleg úgy nézett ki, mint általában a tanyasi konyhák. Vendéglátója megjelenéséből ítélve Agatha valami elegánsabb helyiségre számított.

– Maga tényleg gazdaként dolgozik? – kérdezte kíváncsian.

– Maga tényleg privát kopó? Egyikünkre sem illenek a sztereotípiák.

– Hogyan ismerte meg Jennifert?

– Egy vadászbálon. Kisírta szegényke a szemét a sarokban. A püspök azt akarta, hogy állítson ki egy csekket az öregotthon javára, de Jennifer pénzügyi tanácsadói úgy gondolták, előbb átnézik a püspökség könyvelését. Peter ezt visszautasította, Jennifer így nem akart fizetni, mire Salver-Hinkley jó nagy cirkuszt csinált, az érsek pedig megfenyegette Jennifert, hogy eltöri a lábát. Mondtam neki, hogy menjen a rendőrségre. Egy hét múlva eljegyeztük egymást.

– Miért? – kérdezte Toni.

A fekete szempár végigmérte, tetőtől talpig.

– Mert szerelmes lettem, szivi. Megválaszoltam a kérdését?

– Nem – vágta rá Toni. – Maga nem az a típus, aki csak

úgy beleszeret valakibe. Szerintem maga csak az adókedvezmények miatt gazdálkodik, és Jenniferben is egy lehetőséget látott.

Egy pillanatig szinte hüllőszerű volt a férfi tekintete, aztán egy tétova nevetést hallatott.

– Valami ilyesmi.

– Le tudná írni a lány jellemét? – kérdezte Agatha.

– Azt hiszem, drogozott egy időben. Olyan Godot-ra várós típus volt. Valami megvilágosodást remélt. Borzasztóan szeretett volna egy pótanyát vagy -apát. Találkoztak a szüleivel? Eldobja az ember az agyát tőlük.

– Melyikük bontotta fel az eljegyzést? – kérdezte Agatha hosszan szemezve egy üveg hamutartóval az asztalon, miközben azt mérlegelte, rá merjen-e gyújtani.

– Én. Nem bírtam a sírógörcsöket, meg ahogy kapaszkodott belém. Lehet, hogy öngyilkos lett.

– Ha így lenne, szerintem megtalálták volna – mondta Agatha. – Az öngyilkosok azt akarják, hogy megtalálják őket.

– Hacsak nem a szülei otthonában végzett magával – szúrta közbe Toni.

– Miről beszélsz? – húzta össze a szemöldökét Agatha. Aztán a férfihoz fordult: – Nem bánja, ha rágyújtok?

– De.

– Emlékszem, két éve cikkeztek egy tinédzserről – magyarázta Toni. – Felakasztotta magát otthon, és hagyott egy búcsúlevelet, amelyben a szüleit hibáztatta. A szülők nem bírták elviselni a botrány gondolatát sem, így

eltemették a lányt a hátsó kertben. A szomszéd meglátta, és jelentette a rendőrségen.

– Sosem tudhatjuk – állapította meg bölcselkedve Lawrence. – De most már elég időmet rabolták. Viszlát.

– Nos, mit gondolsz róla? – kérdezte Agatha, miközben lehúzódott a kocsival egy kocsma parkolójába. – El tudod képzelni, amint hajnalban tehenet fej?

– Ahol ültem, az ablakból jól ráláttam az udvarra, és elég sok embert foglalkoztat. Akár megfélemlíti, akár jól megfizeti őket, nagyon csendesen dolgoztak. Az ablaküveg ugyan jó vastag volt, de azért azt láttam, hogy egyik sem szól a másikhoz. Erről eszembe jutott valami, amit elmesélnék. Csak megvárom, míg megrendeli az italt.

Agatha nagy örömére a kocsmában működött egy „dohányzóterasznak” nevezett, plasztikfalakkal elkerített rész. Rendelt egy nagy gin-tonikot, majd cigarettára gyújtott.

– Nem tizenegy font körül van már egy csomag? – nézett rá Toni.

– És akkor mi van? Luxus, igen. Azt hittem, valamit mondani akarsz.

– Nem tudom, tényleg el kellene-e mesélnem. James házasságával kapcsolatos.

– Jaj, mondd már.

– Tegnap este randim volt. Egy kis csalódással. Beültünk a George bárjába. Szimpatikusnak tűnt a srác, de a

bárban aztán átment egy harsány hülyébe, hangosan sztorizgatott, és úgy nevetett, hogy mindenki odanézett. Kimentem a mosdóba, hogy egy kicsit fellélegezzek. Tudja, az étteremrészben van. Megláttam Jamest és Nadiát, egy sarokasztalnál ültek. A nő, akár egy modell – fekete selyemruha, hozzá…

– Nem érdekel, mit viselt – mordult fel Agatha. – Térj a lényegre.

– Nem beszéltek egymással.

– Ez az! Válság. Ennek annyi.

– Mintha *unták* volna egymást.

– Mi az ördögnek vette el James az első látásra ezt a nőt?

– Mert gyönyörű, Agatha.

– Jegyezd meg a szavaim, Toni, miként a dal mondja: a szerelem ragyogó ruha, aminek kirojtosodik az ujja és kifakul a mosásban.

Toni kuncogott.

– Erre a dalra nem emlékszem.

– Hát, James nehéz eset – sóhajtott Agatha.

– Rég nem láttam Charlest.

Agatha felemelte a kezét, és rendelt még italt.

– Ilyen hosszú időre még talán nem is tűnt el. Valószínűleg egy újabb gazdag örökösnő fejét csavarja el. De beszéljünk a gyilkosságokról. Az sejtjük, miért ölték meg a rendőrt. Valamit ki akart tálalni a sajtónak. Terryvel nálam végeztek, ő nyilvánvalóan rá akart beszélni, hogy ejtsem az ügyet. Vagy engem akartak

elintézni, és belefutottak. De hogy jutott be a házba? Valakinek be kellett engednie.

– Elfelejtette? Doris férje nyitott neki ajtót.

– Ez igaz. Oké, gondolkodjunk. Miért Millicent?

– Valamire rájöhetett. És folyton a püspökön lógott. Kérdezzük meg Mavist – javasolta Toni.

– Van steakjük és vesepitéjük – nézegette az étlapot Agatha sóvárogva.

– De ellustulnánk tőle, és nem lenne kedvünk Mavist faggatni.

– Jól van. Bár ne kéne azt a falut többet látnom.

– Figyeljen, Agatha, az a nő egyszer már kimutatta, milyen féltékeny magára, úgyhogy mást most sem csikarna ki belőle, csak sértegetést. Hadd menjek be hozzá egyedül.

Míg Agatha a kocsiban pöfékelt, Toni az udvarházban próbálkozott. Miután senki nem felelt a kopogtatásra, átment a templomhoz.

Agatha és nyomozói már hozzászoktak Toni gyönyörű szőke hajához, kék szeméhez és tökéletes alakjához, de Mavis, amikor meghallotta a lány hangját a háta mögött és megfordult, mintha valami jelenést látott volna. A templom üvegablakán rövidke ideig beszűrődő napsugár megvilágította Toni hosszú, fehér pamutruháját. Mavis már épp térdre esett volna, ám a templom újra szürkeségbe burkolózott, és neki eszébe jutott, hogy az angyalok nem hordanak magukkal női táskát.

– A templomot jött megnézni? – kérdezte. – Én már láttam magát azelőtt.

Valamiért Toni úgy döntött, nem említi, hogy nyomozó.

– A püspök látogatásakor jártam itt.

– Ahh, az én drága püspököm. – Mavis közelebb jött a padsorok közti folyosón, csúnya, fűzős cipőjében szinte hangtalanul lépkedett előre. – Tudja, hamarosan összeházasodunk.

– És már közzétették a hírt a lapokban?

– Ó, nem. Túl sok az irigy nő. És nem csak magamért teszem, de szegény halott testvéremért is. – Hirtelen ravasz pillantást vetett Tonira, majd bizalmasan hunyorított egyet. – Egyébként tudom, ki a gyilkosa.

– És ki volna?

Mavis suttogóra fogta:

– Az esküvő után majd elmondom.

Bár meleg, párás nap volt, Toni érezte, hogy feláll a szőr a karján. Mavis most már egészen közel állt hozzá. Mintha lobogott volna belül.

– Egy jó emberhez megyek hozzá. Szombaton hirdeti ki a kézfogónkat.

– Miért, mi lesz szombaton?

– Az idősek otthona hivatalos megnyitója.

„Bizonyos személyiségektől klausztrofóbiás lesz az ember.” Agatha mondta ezt egyszer, és Toninak most eszébe jutott. Bármit árasztott is magából Mavis, Toni émelyegni kezdett tőle. Görcsösen biccentett egyet, majd kimenekült a templomból.

Nyolcadik fejezet

Amikor Mrs. Bloxby telefonon elhívta Agathát az idősek otthona megnyitójára, barátnője kísértésbe esett, hogy nemet mondjon. Már korábban is ábrándozott a visszavonulásról, és most megint eljátszott a gondolattal, hogy átadja az ügynökséget Toninak. De az agya valamelyik dobozában – a „Befejezetlen ügyek” címkével ellátott dossziéban – mégiscsak ott hevertek a gyilkosságokról készített jegyzetei.

És mivel a püspök anyja első ízben készült ellátogatni Thirk Magnába, Agathán végül erőt vett a kíváncsiság, hogy együtt láthassa őket.

Miközben szombat reggel öltözködött, a dombokon át Thirk Magna harangjainak szavát hozta a szél. Agatha látta maga előtt az egész bagázst: Mavis Dupint, Helen Tomst, Harry Buryt, Julian Brodyt, Colin Dochertyt, Joseph Merrydownt és Gloria Buxtont. Micsoda különös kompánia!

Amikor Mrs. Bloxby beült mellé az autóba, Agatha azt

kérte tőle:

– Meséljen még nekem erről a harangozásról. Mindenki bolond, aki erre adja a fejét?

– Olyasféle matematikai játék ez, mint a sakk – felelte a lelkészné –, így rendszerint nagyon éles eszű emberek űzik. Nemrég egy vasárnapi mellékletben arról cikkeztek, milyen jót tesz az alaknak is. Valószínűleg ez vonzotta Mrs. Gloria Buxtont, csak gyorsan felülkerekedett benne a vágy, hogy az ügyvéd felesége legyen. Mr. Brody természetesen el fogja veszíteni az érdeklődését Mrs. Toms iránt, és keres magának más megmentendő nőt. Bár komolyan kétlem, megment-e valaha is valakit, mert nem az elköteleződés híve.

– Máskor is ilyen cinikus?

– Ez már csak a foglalkozásommal jár. Lelkészfeleségként fizetés nélküli tanácsadó vagyok. Véleményem szerint valami őrült követte el ezeket a gyilkosságokat, és mindegyiket ugyanazon személy. Szerintem minden áldozat tudott valamit, és a gyilkos attól félt, hogy fecsegni fognak.

– Na, itt ez a nyomorult, istentelen koszfészek Thirk Magna – mondta keserűen Agatha, és könnyezni kezdett.

Mrs. Bloxby átkarolta a vállát, amitől furcsán érezte magát, mert az ember valahogy sosem öleli meg igazán Agatha Raisint.

– A gyász… – szólalt meg csendesen a lelkészné.

Agatha felitatta a könnyeit.

– Hogy tudok egy ilyen hitvány kis affért gyászolni?

– Amíg tartott, addig komoly volt és gyönyörű – válaszolta szomorúan Mrs. Bloxby. – Ha akarja, hazamehetünk. Korábban nem mondtam a sok izgalom miatt, ami érte, de úgy érzem, most muszáj kimondanom. Keresztényi kötelessége, hogy használja minden tehetségét, és találja meg azt a gyilkost.

– Megpróbálom.

– És mivel a könnyeit azzal a koszos zsebkendővel törölte le, adok egy arctisztító kendőt, és tegye rendbe a sminkjét.

Agatha átnyúlt a hátsó ülésre, és felemelt egy jókora táskát, kitömve kozmetikumokkal. Mrs. Bloxby örült, hogy korán érkeztek, mert vagy húsz percbe telt, mire Agatha elégedett lett a sminkjével.

Kiszállt az autóból, és az eget fürkészte.

– Esőre áll.

A szürke égen fekete felhők gyülekeztek. Agatha megfordult, és egy Bentley-t látott leparkolni a helyi parókia előtt. Helen Toms az ajtóban állt, és úgy hajtott térdet, akár egy királyi fenség előtt, amikor Lady Fathering kiszállt az autóból és fölémagasodott. Helen mögött a férje állt ijesztő mosollyal. Őladysége biccentett, mondott valamit, és Tomsék beszálltak az autójába.

– Nos, mit gondol róla? – kérdezte Mrs. Bloxby, miközben követték a Bentley-t a mircesteri útra.

– Magas, kimért, hideg. Aligha az a típus, aki gyereket akar.

– Meglátjuk. Lesz valami fogadás is. Még beszélhet is

vele, ha kicsit tolakszik.

Agatha meglepetten pislogott.

– Én *sosem* tolakszom!

„Te jó ég. És ezt tényleg el is hiszi” – gondolta Mrs. Bloxby.

A harangjátékosok teljes hadrendben felsorakoztak. Helen Tomst lefokozták, a helyét a püspök oldalán Mavis Dupin foglalta el.

A székeken a felavatandó idősotthon újdonsült lakói ültek.

– Kimegyek körülnézni – súgta oda Agatha Mrs. Bloxbynak.

– De most kezdődnek a beszédek!

– Akkor ez a legjobb pillanat, hogy távozzak.

Agatha csendesen elhagyta a termet, majd végigsétált egy kövezett, dohos folyosón. Hol lehetnek az irodák? Mintha csak a kérdésére kapná válaszul, a folyosó sarkán befordulva egy táblához ért, amin feliratok tájékoztattak: Iroda, Kápolna, Mosdók, Konyha és így tovább.

Az irodához sietett, és lenyomta a kilincset. Meglepetésére nem volt zárva az ajtó.

Belépett, de ijedtében szinte ugrott egyet, ahogy az érsek rámordult:

– Keres valamit, Mrs. Raisin?

– Elnézést. A mosdóba akartam…

– Elég világosak a feliratok. Szerintem maga szimatol, és én nem szeretem a szaglászást.

Agatha épp visszavonulót fújt volna, amikor megakadt

a szeme az érsek fehér palástján. Macskaszőrök tapadtak rá. Már majdnem neki is szegezte a kérdést, de észbe kapott, hogy ez túl veszélyes, így hát csak egy bocsánatkérő mosollyal kiiszkolt a folyosóra.

Amikor visszament a terembe, Lady Fathering nagyban szónokolt. Ahogy Agatha belépett, elhallgatott és rámeredt.

– Van itt egy rendőr? – tette fel a kérdést fennhangon Agatha.

A terem hátsó részéből Bill Wong sietett előre. Agatha gyorsan a fülébe súgta, hogy az érseknek macskaszőrös a palástja. Bill jelzett egy másik rendőrnek, és szaporán kimentek a teremből.

– Netán befejezte? – érdeklődött idegesen Lady Fathering.

– Igen – csattant fel Agatha, és fél szemét az ajtón tartotta, reménykedve, hogy az érsek nem fedezte fel és söpörte le magáról a macskaszőrt. Közben határozottan érezte magán a püspök tekintetét.

– Mint mondottam – folytatta jó hangosan Lady Fathering –, püspökünk fáradhatatlanul dolgozott azon, hogy pénzt gyűjtsön, melynek segítségével oltalmat nyújthat eme idős hölgyeknek hanyatló éveikben. Az új épület a kolostor túloldalán található. Javaslom, hogy kövessenek.

Ám ekkor nyílt az ajtó, és Bill Wong lépett be kollégájával, akivel két oldalról szorosan fogták az érsek karját.

Peter Salver-Hinkley püspök elsápadt.

– Mi a csoda folyik itt? – kiáltotta.

– Megvádoltak, hogy elloptam Raisin macskáit. Hívd az ügyvédemet!

– Magára is szükségünk lesz a kapitányságon – fordult Bill a püspökhöz.

– Ha felavattam az idősek otthonát, majd maguk után megyek – vetette oda gőgösen Peter.

Hosszú nap volt, és a püspök kimerítő beszéde sem tette könnyebbé.

– Ez biztos a címlapokra kerül – suttogta Mrs. Bloxby.

– Csak ha bűnösnek találják – felelte Agatha. – Majd valaki másra kenik, vagy ráveszik valamelyik megszállott nőt, hogy vállalja magára. Éhes vagyok. Azt hittem, lesz valami büfé. Ugorjunk be a göröghöz, és beszéljünk a glasgow-i barátunkkal. Lehetnek információi.

De nemcsak hogy a görög étterem alakult át curryvendéglővé, azt is megtudták, hogy Jimmy épp egy napja távozott, és nem tudnak róla semmit.

– Talán lesz valami az újságokban – vélte Mrs. Bloxby. – Jelen volt minden helyi tudósító, és a rendőrök nyomába iramodtak.

– Nézze csak – mutatott Agatha az utca túloldalára –, az a teázó újnak tűnik ott. Kényeztessük magunkat egy kis teával és sütivel.

– Az a szomorú helyzet – szólalt meg Agatha fél órával később –, hogy a rossz idő piszkosul árt az alakomnak.

Ilyenkor mindig valami nyalánkságra vágyom. Tudja, nemigen mondhatom el, hogy intuitív áttörést értem volna el a nyomozásban.

– Mit ért pontosan intuitívon?

– Olyan vagyok, mint egy tizenkilencedik századi detektív. Nincs hozzáférésem a laborosok eredményeihez vagy a boncolási jegyzőkönyvekhez, úgyhogy a jó öreg megérzésekre meg az agyamra kell hagyatkoznom. Ráadásul nem is kérdezősködtem eleget. Megrettentem Terry gyilkosától. Bűntudatom van, és egyfolytában azt kérdezgetem magamtól, miért jelentett fenyegetést bárkinek is. Doris férje beengedte ugyan Terryt, de a gyilkos hogy jutott be?

– Esetleg a kerítésen át? Talán a ház hátsó ajtaja nyitva volt, hogy a cicák kimehessenek.

– James láthatott valamit. Indulhatunk? Akkor fizetek, és látogassuk meg Jamest.

– Sajnos nem tudok magával tartani. Pásztori teendők…

– Hazaviszem.

Miután Agatha kitette a parókia előtt barátnőjét, egyenesen Jameshez ment, és bekopogott.

Nadia nyitott ajtót, egy bőrönddel a kezében.

– Nyaralni mennek? – kérdezte Agatha.

– Hazamegyek – válaszolta a lány.

– James?

– Bent van.

Agatha a napaliba sietett. A kandallóban tűz égett,

James egy fotelben ült előtte. Arca gondterhelt volt, ráncok szabdalták.

– Rosszkor jöttem? – kérdezte Agatha.

– Te vagy a két lábon járó rossz pillanat – felelte James. – Ó, ülj már le. Nadia elhagyott.

– Mit csináltál? – kíváncsiskodott Agatha. – Megmondtad neki, hogy felejtse el a magas sarkút és ne sminkelje magát?

– Ki akartam belőle kényszeríteni – mondta James szomorúan.

– Mit?

– A szerelmet. Képtelen voltam elhinni, hogy elmúlt, ennyi az egész. Sosem tapasztaltam még ilyet azelőtt. Azt gondoltam, ilyen nem is létezik. Ha jól emlékszem, Arisztophanész idézhette Platónt, aki szerint egykor mind androgünök voltunk, majd egyszer csak kettévágtak bennünket, és arra kárhoztattunk, hogy átkutassuk a világot elveszett másik felünk után. Azt hittem, megtaláltam. Tiszta őrület. Lehet, hogy a hormonjaink vagy a testünk csap be minket? Talán nem is szerelem volt, amit egy futó pillanatig átélhettem, de totálisan véget vetett a magánynak. Az olyan önelégült ember, mint én, sosem gondol bele, hogy magányos, de azt hiszem, mélyen belül minden emberi lény az. Egyébként meg egy aranybuborékba zártam őt, és a külvilágból semmi nem zavarhatta meg a mámort. Akár valami szörnyű görög mítosz. Egy reggel felébredtem, és ott volt a gyönyörű, bár nem túl okos horvát lány.

– Én is ezt éreztem Terryvel – bólintott Agatha. – Kész voltam mindent felrúgni, lerombolni a házasságát, feladni a karrierem és elhúzni Ausztráliába. Az embereket figyelmeztetni kellene erre a veszélyre. Ez az állapot olyan, mint a mániás depresszió vagy a pszichózis. De legalább már ismerem, ha újra előfordulna.

– Csinálok kávét – állt fel James.

Agatha csak ült és bámult a lángokba. Különös nyugalom áradt szét benne, hogy talált valakit, aki meg tudta fogalmazni a téboly lényegét, ami nemrég elragadta.

James visszatért, és a kezébe adott egy bögre kávét meg egy jókora hamutartót.

– Még dohányozni is engedlek – mondta. – De nem szégyelled magad, hogy ilyen ódivatú vagy?

– Ott egye meg a fene.

– A cigarettát most majd követi az alkohol – Skóciában nagyon felemelték az árát.

– Ezt is egye meg a fene. Nemrég olvastam egy cikket, hogy piálnak be sokan, mielőtt valami kifinomultabb alkoholt engedhetnének meg maguknak. Cider orvosi szesszel, kólával és két szem kodeinnel, vagy nyers metanol. Aztán megvakulnak. Mondtál valami fontosat az előbb, úgyhogy maradj csöndben egy kicsit, hadd gondolkodjam.

Agatha rágyújtott, s közben arra gondolt, James tényleg zaklatott állapotban lehet, ha ezt megengedi neki.

Ha még ő, Agatha is elvesztette átmenetileg az eszét a

szerelemtől, mi történhetett azokkal a nőkkel? A püspök rengeteget környékezett meg, hogy támogassák az idősotthont. De miért? Agatha meg mert volna esküdni, hogy egy szikrányi emberbaráti megfontolás nem állt emögött. Ahogy arra is megesküdött volna, hogy Peternek van valami feminin oldala.

Ez megmagyarázhatná, miért vágyakozott egykor a szépséges palástok és a pulpitus iránt. Kész csoda, hogy ilyen külsővel nem a színpadon végezte. Agatha ez utóbbi gondolatát már hangosan mondta ki.

– Az az érzésem, az anyja tartja kézben a pénzügyeket. Az érsekkel való barátsága pedig szoros lehet, mivel az megtalálja a módját, hogy kicselezze a mama zsugoriságát.

– Találnom kell valakit, aki beszél a püspök anyjával – jelentette ki Agatha.

– Rám ne nézz. Olyasvalaki kell erre, mint Charles. Egyébként most állt meg egy kocsi a házad előtt.

James az ajtóhoz ment, és kinézett. Agatha hallotta, amint azt kiáltja:

– Charles! Gyere be!

Már több hete nem beszélt Charlesszal, gondolta Agatha.

– Csodás ez a kávéillat – lépett be a férfi. – Ha kaphatok egy csészével, már csak egy szál cigit fogok tőled kérni.

– Csak ha megígérsz nekem valamit.

– Mit?

– Menj el Lady Fatheringhez, és derítsd ki, miért akarta

a fia olyan megveszekedetten ezt az idősek otthonát.

– És mit kapok cserébe?

– Egy cigit, és James már hozza is a kávét. Mi más kellene még?

– Ó, kösz, James. Nadia hol van?

– Elment.

– Aú… Akarsz róla beszélni?

– Nem. Most nem.

Agatha legnagyobb meglepetésére Charles két nap múlva este beállított hozzá azzal, hogy meglátogatta Lady Fatheringet.

– Tölts nekem hamar egy jó erős italt, és mellé jöhet egy cigi. Atyaég, ez a nő anyaként kemény lehet.

Agatha türelmetlenül várta, míg Charles egyik kezében a cigarettával, másikban a dupla whiskyvel magyarázott:

– Az elhunyt férj úgy rendelkezett a végakaratában, hogy csak akkor hagyja a ladyre minden vagyonát, ha az gondoskodik a férj három hajadon nénikéjéről. A pasas hatvan-egynéhány évesen halt meg. A nagynénik már a kilencvenediket tapossák. Gondolj bele, micsoda költség ez! Így aztán a lady kiadta a feladatot a fiának, hogy oldja meg a nagynénik sorsát, ezáltal ő igazolhatja, hogy rendelkezett az ellátásukról. Ha Peter nem teszi meg, kitagadja az örökségből.

– Nem tudtam megállni, hogy ne kérdezzek rá, miért adoptálta Petert – folytatta Charles. – Úgy gondoltam, egy barátnőjének segített ezzel. De azt állítja, nem.

Lényegében amiatt, mert az az idegesítő Diana Teddington olyan büszkén hurcolta körbe a porontyát, hogy a ladynek muszáj volt versenyre kelni vele. Peter nem akart egyházi kötelékbe lépni, de az anyja ragaszkodott hozzá. A Salver-Hinkley nevet csak felvette. Még valami: az összes nő, akit elbolondított, hogy kinyissák a pénztárcájukat, úgy találták, hogy Peter elhidegült tőlük. Na és mi a helyzet a macskaszőrrel?

– Most vizsgálják. Az érsek azzal védekezett, hogy a templomi macskáról került rá. De olyan sandán nézett, hogy biztos vagyok benne, amint kihúztam a lábam az irodából, lekefélte a reverendájáról az összes szőrszálat, aztán fogta a templom macskáját, és jól magához dörgölte. Charles, nincs valami ötleted, ki követhette el ezeket a gyilkosságokat?

– Én Helen Tomsra tennék fel egy nagyobb összeget. Szerintem belehabarodott a püspökbe, mert az eleve reménytelen szerelem volt, és Helen az a fajta nő, aki az elérhetetlent hajtja. A következő áldozat a férje lesz.

– Az túlságosan nyilvánvaló lenne.

– Talán kivárja a megfelelő időt. Talán Juliant puhítja.

– Nem hiszem. Julian valószínűleg már egy másik férjes asszony után kajtat, akit megmenthet. Jut eszembe, Bill Wongtól hallottam, hogy a gonosz Lady Fathering elutazott Dél-Franciaországba. Úgyhogy bármibe lefogadom, hogy a püspök és a dékán is vakációra készül, de a lehető legmesszebb Dél-Franciaországtól. Tudsz te valamit Platónról vagy Arisztektonikszról, vagy hogy a

csodába hívták?

– Nem sokat. Ja, arra a dologra gondolsz a másik felünkkel kapcsolatban?

– Igen.

– Mindig meg tudsz lepni. – Charles szeme összeszűkült. – Terry, ugye? Egy nyíl a szívbe, és mindennek vége. Úgy érzed, megtaláltad benne a másik feled?

– Nem. A kémia műve, valami megbolondult a testemben.

– Mire akarsz kilyukadni?

– Tegyük fel, hogy valamelyik nő hasonlót érzett a püspök iránt. És ez feltüzelte őt, hogy embert öljön.

– Szerintem ahhoz, hogy ez működjön, Peternek is hasonlót kellett volna éreznie.

– Úgy váltogatja az érzelmeit, mintha egy kapcsolóval csinálná. Mindenesetre addig nyugton lesz, amíg nem tisztázódik a macskalopás vádja alól.

– Légy óvatos – intette Charles. – Ha nem egy nő a tettes, hanem maga a püspök, még eszébe juthat, hogy elhallgattasson téged. Ezt a Platón-féle dolgot meg felejtsd el, ha csak mentséget keresel, miért romboltad volna szét valakinek a házasságát.

– Tudnék rád most csúnya dolgokat mondani, Charles. Mit gondolsz, hogyan oldottam meg az eddigi eseteket?

– Nyüzsögtél megállás nélkül, és veszélybe sodortad magad, míg a gyilkos meg nem próbált eltenni láb alól. Elementáris, kedves Watsonom.

– Igen, de ahhoz, hogy provokáljam az igazi gyilkost,

tudnom kell, ki az. Érted már, nagyokos?

– Jó, de ebben az esetben nem tudod. Amíg te csalimorzsát hintesz a püspöknek, az igazi gyilkos, mondjuk Helen Toms, mögéd settenkedik egy baltával.

– Akkor most jól figyelj. Egy kis jelenetet fogok megrendezni.

– Mi? – húzta fel a szemöldökét Charles. – Hölgyeim és uraim, kérem, foglaljanak helyet a könyvtárban, hamarosan leleplezem a gyilkost? Erre gondolsz?

– Miért, és akkor mi van? Oda fogom hívni a lapokat is.

– És kit fogsz megvádolni? Agatha, annyi eszed van, mint a fa hintalónak.

– Épp ez lesz az okosság benne. Mindenkinek azt mondom, hogy tudom, ki a gyilkos, csak még néhány szálat kell elvarrnom.

– Főleg az agyadban. Elmentem, Aggie. Egy szót se többet! Ez az egész egy marhaság. És ne gyere többet ezzel az Arisztophanész-dumával. Egy piszkos kis afférod volt, és oda se bagóztál közben másra.

– Mármint kire, Charles? – kérdezte Agatha csendesen. De csak az ajtócsapódás volt a válasz.

Miután Charles távozott, Agatha kezdte épp olyan ostobának érezni magát, amilyennek Charles látta őt. Senki nem fizetett neki, hogy derítsen fényt a bűnös személyére. Ha fizetnének, most levehetné a csapatát az egyéb ügyekről, és ráállíthatná őket a…

Egy kis töprengés után felhívta Tonit, és megkérte, hogy

reggel vegye kézbe a munkát az irodában.

– Meg kell találnom ezt a gyilkost – magyarázta. – Betört a házamba, és ha a püspök tette, mint ahogy biztos vagyok benne, hogy ő tette, még a macskáimat is volt képe ellopni.

A vonal túlvégén Toni arra gondolt, Agatha már nyilván jól van és túljutott Terryn, ha a macskái elrablását súlyosabb bűnténynek tekinti, mint a szerelme meggyilkolását.

Miután letette a telefont, Agatha úgy határozott, másnap reggel elmegy Thirk Magnába, és a harangozóknál kezdi a kérdezősködést.

Tipikus őszi nap köszöntött a tájra. A dombokra köd borult, a bokrokon apró kristályokban csüggött a pára. Thirk Magnában harangoztak. Agatha biztos volt benne, hogy a zenebona valamilyen matematikai szabályrendszeren alapul, de számára, be kellett ismernie, csak hangzavar volt. Elfogta a kíváncsiság, vajon ki állt be Millicent helyére.

Barátságtalan tekintetek fogadták, ahogy belépett a harangterembe. Felbukkant egy új ember is a csapatban, akit azelőtt még nem látott. Magas, sovány férfi volt vastag szemüvegben és hosszúkás fejjel, ami úgy nézett ki, mintha születésekor nyomták volna össze.

– Ki más, ha nem a mi külön bejáratú Miss Marple-nk! – gúnyolódott Harry Bury, a sekrestyés.

– Meg akartam hívni mindannyiukat egy italra a

kocsmába – felelte Agatha –, de ha ilyen a fogadtatás, akkor…

Harrynek eszébe jutott a vacak fizetése. Ha Agatha meghívja, ezt azt jelenti, akár egy Scotch-ot is rendelhet egy pint sörrel.

– Csak vicceltem – tette hozzá gyorsan. – Nagyon kedves magától. – A többiek egyetértően motyogtak valamit.

Julian Agatha mellé lépett, miközben átsétáltak a kocsmába.

– Mire készül? – kérdezte.

– Majd elmondom, ha mind rám figyelnek. Ki az újonc?

– Ó, ő Sydney Carton. Igen, teljesen véletlen a dolog…[7] Hallani is a viccelődést mindenfele, hogy „Amit most teszek, az sokkal, sokkal jobb, mint bármi, amit eddig tettem…”[8] Gondolom, az ő fülébe is eljutott…

– Miről beszél? – ráncolta a homlokát Agatha.

– Dickens regényéről. Tudja, ami a francia forradalomról szól.

– Igen-igen, tudom már – füllentette Agatha, akinek még mindig fogalma sem volt, miről van szó, de már hozzászokott, hogy elleplezze a műveltségében tátongó jókora hiányosságokat. – Véletlen? Úgy érti, egy jövevény, aki történetesen még harangjátékos is?

– Igen.

A kocsmában Agatha megkérdezte, ki mit kér, aztán leadta a pultosnak a rendeléseket. Az megígérte, hogy kiviszi az asztalukhoz. Miután helyet foglaltak, Agatha

lepillantott az asztal alá Sydney cipőjére. Fekete, fényesre suvikszolt lábbelit viselt. Vajon nem egy rendőr inkognitóban…? A sajtó nemrég megint piszkálni kezdte a rendőrséget a megoldatlan bűntények okán.

A férfi nyugdíjas köztisztviselőként mutatkozott be, és elmondta, hogy épp gyalogtúrán járt a környéken, amikor megtudta, hogy Thirk Magnában harangjátékost keresnek, ő pedig nagy rajongója a kampanológiának.

A *Két város regénye* – villant be Agathának. Az anyja egyszer, míg átment a kocsmába, őt otthagyta a helyi templom közösségi termében, ahol egy új filmet vetítettek. Fekete-fehér volt, és Ronald Colman játszotta Sydney Cartont. Tényleg inkognitó lenne? Hülye ötlet volna ilyen álnevet választani… Csak felhívja magára a figyelmet vele.

Kihozták az italokat, mindenki elmormogta a köszönömöt.

Julian Gloria Buxton mellé ült. Agatha észrevette, hogy Helen Tomsnak nincs ínyére a dolog. A hentes, Joseph Merrydown szólalt meg elsőként:

– Mi szél hozta vissza közénk, Mrs. Raisin?

– Hogy tudassam magukkal, rájöttem, ki a gyilkos, és holnap nyilvánosan bejelentem.

Súlyos csend zuhant rájuk. A kocsma régimódi, vidéki ivó volt, kopott linóleumpadlóval, meszelt fallal, amelyet nikotinfoltok tarkítottak még a dohányzási tilalom előtti időkből.

Sydney törte meg a csendet:

– Maga csak a figyelmet hajhássza. Miss Dupin elvesztette az ikertestvérét, és erre maga régi sebeket tép fel. Szégyellje magát!

– Nem hajhászom a figyelmet. A gyilkosokat hajhászom – vágott vissza Agatha.

– És hol teszi meg a nagy bejelentést? – firtatta Julian.

Agatha gyorsan átgondolta a választ.

– Carselyben, a templom közösségi termében.

Helen Toms kétkedve jegyezte meg:

– Meglepve hallom, hogy Bloxbyék átengedik a termet. Nem a *Merre tart Britanniá*t próbálják aznap este?

– Sose hallottam erről – mondta Agatha.

Helen lesajnáló kuncogást hallatott.

– Pedig tudnia kéne, mi zajlik a saját falujában. Mr. Carton szerint lassan elfeledkezünk róla, hogyan legyünk britek, és összeállított egy kis hazafias dalcsokrot.

Agatha a homlokát ráncolta. Nem akarta megbántani Mrs. Bloxbyt, aki a közösségi terem használatának beosztását intézte.

– Miért nem az itteni templomban tartja? – vetette fel Gloria. – Ami engem illet, biztosan ott leszek, hogy megnézzem, hogyan csinál bolondot magából. Egy pillanatig sem hiszem el, hogy tudja, ki a gyilkos. Miért nem mondja meg nekünk itt és most?

– A sajtót is oda akarom hívni, így az egész ország őt fogja keresni.

– Az itteni közösségi termet nem fogja megkapni – jelentette ki Helen.

Agatha előhúzta a mobilját és beütögetett egy számot.

– Á, lelkész úr. Kibérelhetem holnap estére a közösségi termet? Remek. Akkor megbeszéltük.

Agatha letette, és szélesen rávigyorgott az asztal túloldalán ülő Helenre.

– Ez könnyen ment. Nincs miért aggódni.

Colin Docherty sipító hangon szólalt meg:

– Nem feledkezik meg valamiről? Például, hogy a gyilkos ma este elhallgattathatja magát?

– Mostanra azt hiszi, semmit nem tudok – jelentette ki Agatha.

– Miért?

– Mert épp elég ideje maradt eltüntetni a nyomokat.

Amint hazaért, Agatha nekilátott felhívni a lapokat, a hírügynökségeket és a tévécsatornákat. Majd átvitte a cicáit Dorishoz, hazament, összepakolt egy bőröndöt, és bejelentkezett a Premier Innbe a mircesteri körgyűrűnél.

Gondterhelten mélázott, nem az öngyilkosság egy új válfaját találta-e fel. Terryre immár egy „szerencsétlen epizódként” gondolt, nem akarta többé a szerelem elnevezéssel kitüntetni a történteket. Eleredt az eső, az ablak alatt morajló forgalom egyik irányból a másikba surrogott a sötét éjszakában.

Agatha filozofikus hangulatba került. „Jó életem volt” – mondta a közönyös falaknak.

Aztán lázadó gondolatokon kapta magát: az élete régebben minden volt, csak nem könnyű. Miért érzi

mindig egy kicsit üresnek, ha nincs mellette egy férfi? A modern nőnek bizonyára tökéletesen önállónak kell lennie. Persze, gondolta Agatha, ha a hormonjait orvosilag kiszipkázzák. Aztán hirtelen észbe kapott, hogy a hotelszobát a saját nevére foglalta. Jobb lesz átköltözni egy másik szállodába. De előbb jöjjön valami finomság.

Átsétált a hotel melletti étterembe. Egy ablakot kinyitottak, mert szokatlanul meleg novemberi este volt, ha nyirkos is.

– Rendelt már? – kérdezte egy hang mögötte,

– Legyen egy kis türelemmel – morogta Agatha. – Csak most érkeztem.

Míg az étlapot tanulmányozta, nem vette észre a kezet, amely a közelében lévő székről a táskájába nyúlt, és kivette a kocsikulcsot. Azt sem vette észre, ahogy a kulcsra szerelt távirányítóval az ablakon át kinyitották a kocsiját.

Charles másnap befurakodott a Thirk Magna-i templom közösségi termébe. Nem talált szabad ülőhelyet, végül nekitámaszkodott a falnak, közel a pódiumhoz. Agatha előzetesen beharangozta, hogy délelőtt tizenegykor teszi meg a bejelentést. A tizenegy óra eljött, el is múlt, de Agatha sehol.

– Hülye tehén – jött egy férfias hang valahonnan a teremből. – Csak egy újabb népszerűséghajhász, nem tud ez semmit!

Egyetértő moraj hömpölygött végig a termen. Charles

kezdett aggódni. Agatha nem futna el egy ilyen helyzetből. Mindenképp eljött volna, és akkor vagy kidumálná magát, vagy – bár ebben Charles kétkedett – mostanra biztosan tudná, ki a gyilkos. Charles többször tapasztalta már, hogy Agatha néha sarokba szorítja önmagát, és gyakran ilyenkor lepik meg a híres megérzései. Talán ez most pont nem működött. De akkor is eljött volna. Hol a pokolban lehet? Előreverekedte magát a pódiumhoz, és körülnézett. Ki nincs itt? A harangjátékosok mind jelen voltak. Mi a helyzet az érsekkel és a püspökkel?

Kiment a templom elé, és látta, hogy Agatha kis teamje tanácskozik odakint. Toni eléfutott.

– Nem tudtunk erről az egészről, amíg tegnap nem hallottam a rádióban. Velünk nem beszélt. Felhívtam a püspököt, az érsek vette fel a telefont. Odaát vannak Whitonban, egy kézművesvásárt nyitnak meg. A múlt éjjelt az ottani hotelben töltötték, és mint megtudakoltam, senki nem látta őket távozni. A helybéliek megesküdtek, hogy ezek ketten nem hagyták el a hotelt.

– Körbetelefonáltam a szállodákat – vette át a szót Phil Marshall. – Agatha a körgyűrűnél lévő Premier Innben foglalt szobát a saját nevére. De mire hívtam, már lefeküdt.

– Mi ütött belé, hogy ilyen amatőr hibát vétsen? – mérgelődött Charles.

– Talán azt akarta, hogy megtalálják – ellenkezett Simon.

– Igen, a hallban és az ő feltételei szerint – jegyezte meg

Toni. – Hol lehet?

Agatha visszanyerte az eszméletét. Koromsötét volt. A feje lüktetett, az arca nagy részét valami kéregszerű izé fedte. A hátát szurkálta valami. Próbált segítségért kiáltani, de csak rekedt nyöszörgésre futotta, aztán megint elájult.

Amikor újra magához tért, a mellkasa erősen hullámzott, ahogy küzdött a levegőért a szűk helyen. Jobbra egy kis repedésen fény szűrődött be. Habár a két karja keresztben feküdt a mellkasán, úgy érezte, maradt egy kis mozgástere. Eszébe jutott, hogy a jobb zsebében van egy toll, és némi fészkelődés után sikerült kivennie. Sikerült a repedésbe bedugnia a tollat, és addig forgatta körbe, míg egy kis levegőhöz jutott.

Már nyitotta a száját, hogy segítségért kiáltson, de aztán másképp döntött. Ha a gyilkos odakint van, még a végén befejezi a munkáját. Rájött, hogy a tettes halottnak hihette, amikor betette ebbe a szűk gödörbe. Gondolkodj! Felidézte, amint beszáll a kocsijába, és még csodálkozott is, hogy nem zárta be. Aztán a fájdalom és a sötétség.

Mrs. Bloxby imádságra biztatná. Nem mintha Agatha sosem imádkozott volna, csak a fohászai inkább üzletelések voltak, afféle „Ments meg ebből a slamasztikából, istenem, és nem gyújtok rá többet”-ügyletek.

Most valamiért mégis azon kapta magát, hogy azért könyörög a mindenhatónak, vigyázzon a barátaira, és Toni találjon egy rendes férfit, ha valaha férjhez megy.

Aztán csendben feküdt, felkészülten várva a halált.

De a lyukon át megcsillant egy picike napfény, és egy hangot hallott kintről, amint kántálni kezd:

– „Ím, ami porból vétetett, az ismét porrá, földdé lett…”

Temetési szertartás – villant be Agathának. Nem tudják, hogy élek. Gondolkodjunk csak. Ezt a beszédet a sírnál szokták mondani, mint jól tudjuk – inkább a tévéből, mint a templomlátogatásokból. Ó, a pokolba is. Még a sírba helyezés előtt kell lenniük, hiszen a sírgödörből nem hallaná a gyászbeszédet. Csakis a templomban lehet, mégpedig valahol az alsó részében. „Nem várhatom többé a halált” – gondolta.

Aztán újra elájult.

Órákkal később tért magához, lépteket hallott maga fölött, ahogy a templom megtelik. Próbált kiáltani, de a torka száraz volt, a hangja erőtlen, és az orgonista is játszott.

Aztán a lelkész hangját hallotta.

– Azért gyűltünk itt össze, hogy Agatha Raisinért imádkozzunk. Ezt a rendhagyó esti szertartást a barátai kérték, hogy reményt és bátorságot küldjenek neki, ha még él. Kérem, álljanak fel, és énekeljük együtt a huszonharmadik zsoltárt.

Az ének alatt jutott eszébe Agathának a cigarettája és az öngyújtó, amit a blézere zsebében hordott. Beletúrt a zsebébe. A mozdulattól ropogó hangot hallott maga alól. Rájött, hogy valószínűleg egy ősrégi csontváz lehet alatta, amit csontlisztté őrölt.

Megtalálta a cigarettát, és elővette. Egy örökkévalóságnak tűnt, míg meglett a gyújtó is.

Charles egy hátsó padban ült, elveszve, kiüresedve. Toms tiszteletes hangja az esti imát zengte: „Dicsérjétek az Urat! Milyen jó Istenünkről énekelni, milyen gyönyörű a szép dicséret! Felépíti Jeruzsálemet az Úr, összegyűjti a szétszóródott Izráelt. Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.”

Talán össze kellett volna házasodnunk, gondolta Charles. De férjként vagy sem, nem hiszem, hogy Agatha tűrné, hogy megakadályozzam az efféle akcióit.

– „Megszabja a csillagok számát, nevet ad mindegyiknek…” Na de kérem! Ez nem járja. Egy templomban dohányozni, és ilyen komoly alkalommal!

Charles felállt, és idegesen körülnézett. James, aki egy másik padban ült, odament hozzá.

– Nézd! – mutatta.

Az oldalhajó padlóján fekvő sírkő egyik repedéséből gyengécske kis füstkarika kerengett elő.

Kilencedik fejezet

Egy feszítővasat, gyorsan! – kiáltotta Charles. – Azt hiszem, itt van alatta.

– Itt van egy – nyújtotta oda a sekrestyés. – Várjon. Hozok egy másikat is.

– Könyörgöm, csak óvatosan! – aggodalmaskodott a lelkész. – Ez Abigail Torine sírköve 1722-ből. És micsoda szép vers áll rajta, még találó is! *Bevégeztem a munkát, / Istenhez mentem, / Ne feledd a kutyát / etetni helyettem.*

Megindító, igaz?

– Ó, fogja már be! – mordult rá Charles. – Na, most már jó lesz. Nem akarom, hogy visszazuhanjon rá.

Harry befeszítette a vasat az egyik oldalon, James a másikon. Patrick és Simon megvárták, míg azok ketten megemelik egy kicsit a követ, és alányúltak, hogy kiegyensúlyozzák. Aztán feldöntötték. A kő nekizuhant egy padnak, és egy hatalmas reccsenéssel három darabba tört.

Az arcára maszkként rászáradt vér mögül Agatha

mosolygott rájuk.

– Maradj ott – szólt rá James. – Majd a mentősök kiszednek.

– Nem, látni akarom, ki van itt. Fogadok, hogy itt ólálkodik az a vadállat is, aki ezt tette velem.

Bár a többiek nem helyeselték, végül kisegítették a sírgödörből, és Agatha végignézett a gyülekezeten. Szerelem, gondolta. Tébolyult szerelem. Arisztokiafittyfene. Az egész dolog Terryvel tiszta őrület volt. Itt van a püspök és az érsek is. A püspök talán most úgy érzi, ugrott a pénze. Az érsek azt érezheti, ugrott neki a püspök. Juliannek Helen. Édes istenem.

– Mavis Dupin! – kiáltotta végül, mielőtt ismét elvesztette az eszméletét.

Tizedik fejezet

Agathát a kórházban mesterséges kómában tartották, míg megoperálták a fejét. A barátai szüntelen jöttek és mentek. James torkig volt Roy Silverrel. A hálától indíttatva, hogy Agatha életben maradt, James felajánlott a fiúnak egy szobát. Ám amikor Jameshez régi katonabarátai ugrottak be látogatóba, Roy mindennél inkább igyekezett melegnek látszani.

Egy ilyen látogatás alkalmával egy nyugdíjazott tábornok James térdére tette a kezét, majd rákacsintott, és így szólt:

– Mihamarabb össze kéne jönnünk!

Amikor Agatha magához tért a kómából, James elkérte a háza kulcsait, hogy odaadja Roynak, de mire hazament, a fiú összepakolt és visszatért Londonba.

– Mi történt, miután megneveztem Mavist? – kérdezte Jamestől Agatha.

– Semmi.

– Hogyhogy?

– Bizonyíték, Agatha. Bizonyítékra lenne szükség, nem megérzésekre.

– Szóval, a rendőrség hülyének tart – állapította meg Agatha keserűen.

– Bármily meglepő, de nem. Egyébként rajta tartják a szemüket a harangozókon. Aki ezt tette, alaposan ismerhette a templomot. Ha ugyanis nem volt egy izompacsirta, nem gondolhatta, hogy meg tudja emelni azt a sírkövet. Viszont ha jól ismeri a templomot és a történetét, tudhatta, hogy a márványtábla elég vékony. Persze az is igaz, hogy manapság hozzáférhetők mindenféle elektromos emelőgépek. Amikor a temetéseken kinyitják a dupla ajtót, be is lehet hajtani egy ilyen kis járművel.

– Ellenőrizték a Premier Inn biztonsági kameráit? Bárki jött utánam, csakis autóval tehette.

– Ez az év legcsendesebb időszaka, nemigen jártak arra. Van egy felvételük egy kerékpárosról. Téged a kocsidban támadtak meg úgy, hogy az illető elrejtőzött hátul. Összekuporodva eljuthatott az autódhoz anélkül, hogy felvenné a kamera. Miért épp Mavis?

– Szerintem a püspök megbolondította. Azt az embert csak a pénz érdekli, és mesterien játszik az erotikus kisugárzásával. Millicent egyfolytában a testvérével rivalizált, úgyhogy mennie kellett. Larry az újságoknak tálalt ki, neki is mennie kellett. Szerintem Mavis ezután velem akart végezni, csak ott találta Terryt. Talán az irántam érzett féltékenységében olyasmiket mondott,

amit megbánt, és ezért Terrynek is mennie kellett.

– Nem kaptál rendőri őrizetet a házhoz, úgyhogy nekünk kell megszerveznünk a védelmet. Charles hamarosan itt lesz.

– Tudok magamra vigyázni.

– Azok után, hogy élve eltemettek egy sírboltba, ezt nem igazán mondanám. A szerelmi tébolyról asszociáltál Mavisre?

– Valami olyasmi. Tudod, amikor a püspök eljegyezte Ducksyt, kész csoda, hogy Mavis nem nyírta ki a nőt is. Várjunk csak, lehet, hogy megtette! James, látom, hogy valami kisangyal behozta a sminkes táskám, add ide, kérlek.

– Most még ne akarj tükörbe nézni, Agatha. Várd meg, míg visszanő a hajad.

– Mi?! Tükröt ide, de rögtön!

– Ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek.

Agatha addig kotorászott méretes sminkes táskájában, míg megtalálta a tükröt, és maga elé tartotta. Döbbent sikoly hagyta el a száját. A haja negyedét leborotválták. A kopasz részen két helyen belefúrtak a fejébe, hogy megállítsák a vérzést.

– Úgy nézek ki, mint egy bowlinggolyó! – panaszkodott Agatha. – James, abban a kisbőröndben elvileg ott egy sál.

Jamest mulattatta, ahogy az átalakulás elkezdődött.

Hamarosan egy ügyesen feltekert zöld-arany sál fedte Agatha fejét, és az arca is ki volt festve.

Charles egy jeges vödörbe süllyesztett pezsgővel

érkezett.

– Nem hiszem, hogy szabad innia – figyelmeztette James.

– Annál több jut nekem. Egyébként leléphetsz, James. Úgyis csak két poharam van.

– Simon felvált téged két óra múlva – tanulmányozott egy listát James –, Patrick pedig az éjszakai műszakot csinálja.

Agatha zokogni kezdett.

– Ti olyan jók vagytok hozzám, hogy…

– Jaj, elég a brühühüből – intette le Charles, és az orra alá dugta a pezsgővel megtöltött poharat.

– Elmentem – mondta James.

– Mindent tudni akarok – fordult Charles Agathához.

– Mielőtt mesterséges kómába helyeztek, itt volt a rendőrség, és ezerszer elmondatták velem ugyanazt. Már tiszta hülyének éreztem magam. Az a jövevény, Sydney Carton sem hagy nyugodni. Tényleg ez a neve.

Míg Agatha beszélt, Charles megitta a pezsgő nagy részét. Amikor Agatha váratlanul elaludt, félretette az üveget és a poharakat, majd Agatha tusfürdőjét és törülközőjét használva megtisztálkodott. Ezt követően anyaszült meztelenül barátnője mellé kuporodott az ágyba, és elaludt.

Simon nem sokkal később érkezett, és a szobába lépve úgy döntött, a helyzet túl zavarba ejtő, így hát letelepedett a folyosón egy székre. Egy nővér közeledett, és Simon

látványára megtorpant. Korábban már tájékoztatták Agatha őrzésével kapcsolatban.

– Nem kell itt kint ülnie – mondta, miután ellenőrizte Simon személyazonosságát. – Nyugodtan bemehet hozzá.

– Mrs. Raisin most… öööö… mással van elfoglalva.

– Ó, biztosan Butler doktor van nála, az idegsebész. Csak benézek. – És mielőtt Simon feltartóztathatta volna, a nővér már be is nyitott.

Igen gyorsan jött ki, lángoló arccal.

– Nos, hát… ez… ez… Ilyet én még soha nem láttam! – fújtatott.

– Akkor lehet, hogy ideje volt – mondta Simon a felháborodott nővér sebesen távolodó hátának.

Mint arra számított, az ápolónő hamarosan az idegsebésszel tért vissza. Butler doktor felrázta Charlest, és dühösen suttogta:

– Nem tudott volna várni? Ez a beteg nincs abban az állapotban, hogy szexuális életet éljen!

Az orvos és a nővér hamarosan kijöttek a szobából.

– Értse meg, az efféle embereknek nincs erkölcsi érzékük – hallotta Simon, amint Butler doktor magyaráz az ápolónőnek.

Patrick jelent meg a folyosón.

– Valami esemény? – érdeklődött Simonnál.

– Charles kiverte a biztosítékot a dolgozóknál – nézett Simon a távozó személyzet után –, mert ledobta a ruháit, és bemászott Agatha mellé az ágyba. Szerintem csak elaludt, de az itteniek másképp gondolják. Még ne menj

be. Úgy hallom, elég heves vita dúl odabent.

A csatát Charles kezdte, mégpedig ezzel a kijelentéssel:

– Hagyj fel most már ezekkel a megérzésekkel, és próbálj valami nyomozói munkát végezni.

– Mi az ördögről beszélsz?

– Mielőtt eltemettek, Toni kiderítette, hogy Mavis Dupin tizenöt éve több hónapot töltött egy pszichiátrián, mert halálra kínozta a család két kutyáját. Privát intézmény volt, őt álnéven regisztrálták. De a kitartó detektívmunka eredményeként Toni rájött a dologra, és neked akarta átadni az infót, mielőtt hülyét csináltál magadból a közösségi házban.

– Na most már fogd be! – kiáltott rá Agatha.

Ebben a pillanatban Helen Toms lépett a szobába, kezében egy csokor virággal.

– Na, na! – dorgálta őket. – A kismadarak is békében élnek együtt a fészkükben.

– Ó, duguljon el – morogta Agatha.

– Muszáj ilyen gorombának lenned? – szólt rá Charles. – Jöjjön, Helen. Hagyjuk ezt a buta tyúkot, és igyunk meg valamit.

– Milyen kedves magától, Charles!

„Mi van itt ma mindenkivel – gondolta Agatha könnyek közt. – Csoda, hogy élek, és senki nem kedves velem, sőt Charles egyenesen gyűlöl.”

– Hallottalak – szólalt meg Patrick az ajtóból. – Tényleg csúnyán viselkedtél azzal a nővel. Hozhatok neked valamit?

– Úgy érzem, ölni tudnék egy hamburgerért sült krumplival.

– Van itt egy burgeres a kórházzal szemben. Mindjárt itt vagyok.

Patrick hamarosan vissza is ért, felszerelkezve hamburgerrel és sült krumplival mind a kettőjüknek, és még egy üveg vörösbort is hozott.

– Soha, de soha ne igyál fehérbort hamburger mellé – mondta affektáló hangon, megnevettetve Agathát. – Nem baj, ha bekapcsolom a tévét? A *Lewis* megy.

– Csak tessék. Kár, hogy Colin Dexter[9] kinyírta Morse felügyelőt.

– A *Lewis* sem rossz. Csssss.

Patrick boldogan telepedett le a tévé elé, hogy megnézze, amint Lewis megoldja egy professzor halálának rejtélyét.

Agathát hirtelen elfogta a félsz, és borzongani kezdett. Az összes rémes emlék megrohanta, ahogy bezárva feküdt a sírgödörben.

– Patrick! Félek! – kiáltotta.

Patrick odavitte az ágya mellé a székét.

– Megértelek – nyugtatta a főnökét. – Rájöhettünk volna, hogy olyasvalaki tette ezt veled, aki jól ismeri a templomot. Egy ilyen kistermetű nőnek, mint Mavis, előre tudnia kellett, hogy a sírkő olyan könnyű, hogy meg tudja emelni. A sekrestyés azt mondja, van erről valami feljegyzés a templomi nyilvántartásban. Az elhunyt családja nem volt túl jómódú, a márvány drága volt, így

csak egy vékony kőlapot vágattak.

– Miben halt meg az a nő?

– Tífuszban.

– Remélem, a kórokozók is vele haltak.

– Muszáj nekik. Próbálj aludni.

De hiába csukta be Agatha a szemét, az álom elkerülte. Alvás helyett hirtelen úgy döntött, átadja a nyomozóirodát Toninak. És aztán mi lesz? Hát, jó volna visszavonulni egy békés házasságba, a kandalló előtt papucsok melegednének… Semmi őrült szenvedély. Nyugalom és egy társ. Talán hozzá kellene menni Charleshoz.

De ha tényleg a felesége akar lenni, neki, Agathának kellene megkérnie. Charles biztosan a jó vaskos hozomány reményében mondana igent. De Agatha nem akart Barfield House-ban élni Charles nagynénjével és inasával, Gustavval. Esetleg megtarthatná a házát, és hol itt lennének, hol ott.

Patrick elaludt a tévé előtt. Valami kvíz ment egy hisztérikus műsorvezetővel, akinek a fogai úgy álltak, mint a kerítésléc, és parókát hordott. Agathát bosszantotta, hogy Patrick a távirányítót szorongatva alszik. Kimászott az ágyból, és megpróbálta kivenni a kezéből. A férfi felriadt, és visszakézből a padlóra küldte Agathát.

– Jézusom, sajnálom! – ugrott fel ijedten. – Azt hittem, megtámadtak minket. Nem ütötted be a fejed?

– Nem. Csak a csípőm. Segíts fel.

Visszakerülve az ágyba Agatha a csatornákon zongorázott, míg talált egy régi fekete-fehér filmet, *A Levendula-dombi csőcselék*et.

– Nyugodtan hazamehetsz, Patrick – szólalt meg. – Van segélyhívó gombom.

Patrick habozott. Volt egy új barátnője, egy hozzá hasonló, középkorú hölgy. Az utóbbi időben a házasságon gondolkodott.

– Ha biztos vagy benne…

– Biztos, biztos. Futás.

* * *

Charles Mircesterben találkozott egy barátjával, hogy megigyanak egy italt. Éppen a parkolóba tartott, amikor meglátta Patricket, amint karján egy begyes hölggyel andalog.

Charles eléjük toppant.

– Patrick, neked nem Agatha mellett kéne lenned?

– Azt mondta, nincs rám szüksége, ott a segélyhívó gomb – védekezett Patrick.

Charles sarkon fordult, az autójához rohant, beugrott, és amilyen gyorsan csak tudott, a kórházhoz hajtott.

Agatha azt álmodta, hogy a templom padlója alatt fekszik, próbál levegőhöz jutni, a száját a kis réshez nyomja, de minden elsötétedik és fulladozni kezd. Kinyitotta a

szemét, és rájött, hogy a rémálom valóság – egy alak az arcára tapaszt valamit.

A folyosón dobogó léptek hallatszottak. Agatha kiszabadult, levegő után kapkodott. Egy fekete ruhás ember kiszaladt a szobából. Agatha megnyomta a pánikgombot, de semmi nem történt.

Charles rohant be, nyomában a kórházi biztonsági őrrel.

– Ő volt az? – kérdezte lihegve.

– Azt hiszem. Ó, elvágta a segélyhívó vezetékét.

– Hívd a rendőrséget. És kimegyek a parkolóba, hátha megtalálom.

* * *

Körözést indítottak éjszaka, de Mavis Dupinnek nyoma veszett.

– Amit nem értek – töprengett másnap reggel Charles –, hogy miért menekült el, miután téged megtaláltunk. A rendőrségnek semmi bizonyítéka nem volt ellene.

– Szerintem attól félt, hogy felismertem. Charles, el akarok innen menni. Otthon nagyobb biztonságban lennék. Megbízható a riasztórendszerem.

– Amit a gyilkos egyszer már kiiktatott?

– Nem, szerintem nem így történt. Mavis Dupinnek nem kellett mást tennie, csak megnyomnia a csengőt, és Terry ajtót nyitott. Mavis nyilván azt mondta, megvár engem. Odabent leütötte Terryt. Amikor engem vágott fejbe a

kalapáccsal, azt hihette, meghaltam.

Késő délután volt, mire Agatha engedélyt kapott, hogy távozhasson a kórházból. Otthonról felhívta Dorist, és megkérte, hogy még egy kis ideig vigyázzon a macskákra. Charlesnak haza kellett mennie, de még előtte tárcsázta az irodát, és megkérte Tonit, hogy „pesztrálja ezt a két lábon járó katasztrófát”.

– Ki hitte volna? – kezdte rögtön Toni, amint betoppant Agathához.

– Micsodát?

– Kapcsolja be a tévét. Mavis előkerült és sajtótájékoztatót ad. Azt állítja magáról, ő csak áldozat.

Agatha benyomta a tévét, és csakugyan Mavis szónokolt a képernyőn.

– Én vagyok az áldozata annak a népszerűséghajhász, amatőr detektívnek – hangoztatta. – Agatha Raisint nem érdekli, hogy megtalálja a gyilkost, mert nincs semmi nyom, amin elindulhatna. Csak az öndicsőítés érdekli. Én pedig be fogom perelni.

Megcsörrent a telefon.

– Ne vedd fel – mondta Agatha Toninak.

Az összegyűlt újságírók közül egyszer csak felállt egy riporter, és sztentori hangon megszólalt:

– Várjunk csak egy kicsit. Agatha Raisint megtámadták, és eltemették egy sírboltba. Azt állítja, ezt ő maga csinálta?

Agatha felismerte a *Sun* egyik munkatársát, amint kiterelgeti Mavist a teremből. A *Sun* főcímei bizonyára

Mavis oldalán állnak majd, de a többi lap aligha. A műsorvezető kijelentette:

– Agatha Raisin, aki beharangozta, hogy felfedi az elkövető kilétét, természetesen nem tette ezt meg. Sharon Elvernek, Agatha egykori iskolatársának van hozzáfűznivalója a történtekhez.

Egy középkorú, szőkített nő, kiszaggatott farmerjéből előbuggyanó hassal odanyomakodott a mikrofonhoz:

– Óóó, a mi Aggie-nk mindig is nagyotmondó volt. Állandóan csak fiúzott, és folyton azon járt az esze, hogyan hívja fel magára az osztálytársai figyelmét.

– Nem is az én osztályomba járt! – kiáltott fel Agatha. – Mit csináljak, Toni, hogy véget vessek ennek a karaktergyilkosságnak?

Toni legszívesebben azt mondta volna: „Ne lódítson többet arról, hogy tudja, ki a gyilkos”. Ehelyett így szólt:

– Gondolkodjon. Miért hitte, hogy Mavis a tettes? Mi késztet arra egy decens hölgyet, hogy kioltsa az életét mások mellett a saját ikertestvérének?

– A szenvedély – vágta rá Agatha. – A mindent elvakító irigység és megszállottság. Beleszeretett a püspökbe.

– Gondoljon rá úgy, mint egy sakkfigurára. Hozza mozgásba, bírja rá újabb lépésre – biztatta Toni.

Agatha félig lehunyt szemmel ült. A sarokban egy állóóra szorgosan ketyegett, mielőtt asztmatikus köhögést hallatott, és elütötte a hetet.

Hirtelen felegyenesedve Agatha a telefon után nyúlt.

– Mit fog tenni? – kérdezte Toni.

Agatha a *Mircesteri Hírmondó*t hívta, és megkérte őket, hozzák le a közleményt, amit lediktál, a reggeli számban. Toni nyugtalanul hallgatta, amint Agatha bejelenti az eljegyzését a püspökkel.

Miután a főnöke letette a kagylót, Toni így szólt:

– Nemcsak hogy ideküldenek majd egy újságírót, de értesíteni fogják az országos lapokat. Nem tudott volna várni?

– Ha tovább nézem ölbe tett kézzel, hogy az a ringyó tönkreteszi a hírnevem, nem marad egyetlen ügyfelünk sem. Gyerünk!

– Agatha! Maga sincs vasból. Még gyenge, nem beszélve az átélt traumáról.

– Megvan! – kiáltott fel Agatha. – Emlékszel arra a puccos idősotthonra, ahol azt a drogügyet megoldottuk? Lássuk, elszállásolnak-e. Senkinek nem fog eszébe jutni, hogy ott keressen.

– Hát, ez legalább észszerű – ismerte be Toni. – És még a kórházi bőröndje is össze van csomagolva. Bárcsak megtalálnánk azt a kalapácsot…

– Mavis felbukkanásával a helyszínelők biztos, hogy újra átkutatják minden szegletét a házának, ha egyszer már körül is néztek.

Nemrég Mircesterben új francia pékség nyílt. Másnap reggel a püspök mosolyogva nézett le a két ínycsiklandó croissant-ra, ami a tányérján várakozott.

Épp az első falatot élvezte ki, amikor az érsek berontott,

és lecsapta elé a *Mircesteri Hírmondó* friss számát.

– Most meg mi az ördögre készülsz, Peter?

– Te jó ég, majd kiugrik a szemed, és olyan vörös a képed, mint a cékla! Miről beszélsz?

– Olvasd ezt az átkozott hírt! – Az érsek virsliujjával megkocogtatta a közösségi élet rovatot.

– Nyilván Agatha szórakozik – állapította meg Peter, miután elolvasta a közleményt. – Próbálja felhívni magára a figyelmem. Igazából mulattat, amit ez a nő művel.

– Egy cseppet sem mulatságos! – harsogta az érsek. – Mi van az összes többi némberrel, akikkel elhitetted, hogy lelki társak vagytok? Sorba fognak állni, hogy számon kérjék, igaz-e a hír. Utazzunk el!

– Először is a legjobb, ha felhívom az újságot, és közzététetek egy helyesbítést, aztán megkeresem Raisint, és nekiszegezem a kérdést, mi a fenét szórakozik velem.

– Kérd meg rá a titkárnődet.

– Ő most beszédet ír nekem.

Donald Whitby rágyújtott egy manilaszivarra, mit sem törődve azzal, hogy a püspök eltúlzott gesztusokkal hessegeti a füstöt.

– Mavis Dupin igencsak megnehezíti a helyzeted – jelentette ki az érsek. – Ha annyiban hagyod ezt a közleményt, és Mavis idejön ordítani veled, mondd azt neki, hogy beleszerettél ebbe a kardos menyecskébe.

– És mi van, ha annak a kardos menyecskének, nevezetesen Agatha Raisinnek igaza van, és a kis Mavis a

gyilkos?

– Marhaság. Hogy egy ilyen törékeny nő felemelje azt a sírkövet, és alátegye Raisint?

– Rendben. De csak azért teszem, mert félek ettől a Dupintől. A harangozástól jó kis karizmokat lehet növeszteni. Gondolkodtál már, hogy ki más lehet a gyilkos?

– Szerintem az egyik harangozó – vágta rá az érsek. – Ha Mavis nem bukkan fel ma estig, holnap elhúzhatunk Thaiföldre, és reménykedhetünk, hogy mire visszajövünk, már más valakiről fantáziál. Ugye nem volt fizikai kontaktusod vele?

– Természetesen nem!

– A fülébe elsuttogott pikáns kis malacságok?

– Megfeledkezel a pozíciómról! – csattant fel Peter gőgösen.

– Azt hiszem, te feledkeztél meg róla, amikor felbiztattad azt a petyhüdt lelkésznét, hogy kötözze meg a férjét.

A püspök megvonta a vállát.

– Azt nem mondtam neki, hogy sózzon is neki oda.

Peter és Donald egy üveg malátawhiskyt szopogattak. Csak az érsek tudta, milyen dühkitörésekre képes a barátja. Ennek ellenére, mint már többször is, ismét rákérdezett:

– Nincs ötleted, hová tűnhetett Jennifer Toynby?

A püspök ököllel rávágott az asztalra.

– Fogd be! Fogd már be!

Ekkor nyílt az ajtó, és a titkárnő Mavis Dupint kísérte be. Peter felnyögött magában. Elfelejtette megmondani a titkárnőnek, hogy ne bocsásson be senkit. Felállt, kihúzott egy széket Mavisnek, miközben bűntudatosan gondolt bele, milyen szép kis összeget csikart ki a nőből.

Mavis remegő kézzel tartotta fel a *Mircesteri Hírmondó* friss számát.

– Mondd, hogy ez nem igaz!

Az érsek várta, hogy Peter megerősítse, a hír igaz, de a püspök ehelyett lágyan így szólt:

– Hogy lehetne igaz, amikor te vagy az egyetlen, akit szeretek?

Ez meg miféle játszma? – értetlenkedett magában az érsek.

– Kérlek, hagyj magunkra, Donald – fordult oda Peter, aki rájött, hogy ha Mavis boldogan távozik tőle, másnap reggel ő elpucolhat külföldre.

Miután az érsek kiment, Peter halkan így szólt:

– Fel kellett volna hívnom téged. Beszéltem Mrs. Raisinnel. Szerencsétlen nő teljesen elvesztette az eszét miattam. Ne törődj az újsághírrel.

– Bizonyítékra van szükségem, ami az irántam való elköteleződésed és hűséged illeti – jelentette ki Mavis.

– Esküszöm neked, hogy…

– A tettek többet mondanak minden szónál. Ágyba bújunk, mégpedig most azonnal.

– De hát nincs nálam… öööö… hogy ne ess teherbe…

Mavis kinyitott egy jókora bőrtáskát.

– Nálam van bőven.

Ebben a pillanatban belépett az érsek, fehér reverendájára hosszú stólát igazgatva.

– Reggeli áhítat, püspök úr.

– Igen-igen, persze. Mavis, részt veszel az áhítaton, vagy inkább itt megvársz?

– Várok rád, szerelmem.

Ám amikor a ceremónia véget ért, Peter észrevette, hogy a kápolna előtt újságírók egy csoportja várakozik rá.

Amíg a sekrestyében átöltöztek, Donald odasúgta neki:

– Voltam bátor összecsomagolni két bőröndöt, és sürgős családi ügyre hivatkozva megkértem a kanonokot, hogy vegye át a szolgálatot.

– Remek ember vagy! Hogy tudunk innen a legbiztosabban kijutni? Képtelen vagyok gondolkodni. Ott ül ez a fonnyadt aggszűz a szobámban, szorongatja a kezében a kondommal tele táskáját, és azt akarja, hogy tegyem a magamévá. Bárcsak sose álltál volna elő ezzel az idősek otthona ötlettel.

– Mi? Odavoltál érte. Ha nem találom ki, fizethettél volna a három nagynéninek egy jó drága otthont.

– Hadd gondolkodjam!

– A kripta! – kiáltott fel Donald. Van ott egy alig használt folyosó, ahol a kóristafiúk tartják a holmijaikat. Hál' istennek, hogy a reggeli áhítaton nem vettek részt. Az kivezet az udvarra.

Kisiettek az átjárón, végül elérték a parkolót.

– Jól van, itt nincsenek újságírók – nézett szét a püspök. – A te Fordoddal megyünk. Félek, hogy Mavis megvár a sarkon egy kalapáccsal.

– Szóval úgy gondolod, ő végzett az áldozatokkal?

– Nem. Természetesen nem. Igyekezzünk!

Mavisnek lassan eljutott a tudatáig, hogy átverték. Egy idő után az újságírók kopogtatni kezdtek a püspöki iroda ajtaján, amit korábban gondosan bezárt, hogy ne zavarják őt és a kedvesét, amint első, szenvedélyes csókjaikba merülnek. Peter a másik ajtón ment ki a reggeli szertartásra. Mavis rájött, hogy a reggeli áhítatnak rég vége, kinyitotta hát az ajtót. A püspök titkárnője, Mary Frank állt a küszöbön.

– Már épp a tartalék kulcsot hoztam volna – mondta Mary. – A főtisztelendő úr elment.

– Elment? Hová?

– Nem tudom. Nekem sosem mond semmit, hacsak nem egy újabb beszédet kell megírnom. Talán a menyasszonyához ment.

– De hát nem jegyezte el Agatha Raisint.

– Nekem nem mondta, hogy hívjam fel az újságot, és helyesbíttessem a hírt – vonta meg a vállát Mary. – Miért nem kérdezi meg Mrs. Raisint?

– Ezt fogom tenni – mondta Mavis, miközben kimasírozott, és azt motyogta magában: „Ne feledd, hogy egy Dupin lány vagy!”

James és Charles döbbenten meredtek Agathára.

– Azt akarod mondani – kiáltotta James –, hogy itt ülsz és reménykedsz, hogy felbukkan azzal a fegyverrel, amit a többieknél használt? Te teljesen megőrültél.

– Itt vagytok, hogy megvédjetek – értetlenkedett Agatha. – Tonit elküldtem, nehogy baja essék.

– Akkor most figyelj ide – szólalt meg Charles. – Újfent emlékeztetnem kell, hogy nem vagyok az alkalmazottad. Én most elutazom pihenni, és javaslom, hogy rendeld ide az alkalmazottaid.

– Jó ötlet – helyeselt James. – Én is elmegyek.

– Nézzétek, sajnálom… – mondta Agatha. – Nem tudnátok egy kicsit még maradni?

Ijedten vette tudomásul, hogy egyikőjük sem felel, viszont mindketten kisétálnak.

– Jól van, menjetek csak! – kiáltott utánuk Agatha. – Egy barát, aki szükségben van, csak púp a hátatokra, igaz?

Csend.

A vidékre ráült Cotswolds mély esti némasága, amelyet a városi Agatha sosem tudott igazán megszokni.

Felhívta Patricket, aki azt ígérte, összegyűjti a többieket, és átmennek hozzá.

A csendből Agatha elkezdte kihallani a táj apró neszeit. A szalmatetőben motoszkált valami. Egy kutya ugatott. Autó hajtott végig az Orgona közön, és megállt a ház előtt. „Különös, gondolta Agatha, hogy nem nyomják újságírók a csengőt. Bár nem hinném, hogy olyan nagyszabású hír volna, amit közzétettem.”

Furcsamód most már jobb érzés lett volna számára, ha a püspök a tettes és nem Mavis. Igaz, hogy Mavis elvesztette a józan eszét, de őt is csak a szerelem csapta be és bolondította meg. Lehet persze, hogy a püspök nem képes egy újabb gyilkosságra. „Nem derítettem ki, mi történt Jennifer Toynbyval, aztán Ducksy is eltűnt.”

Csengettek, Agatha összerezzent. Kiment az ajtóhoz, és kikukkantott a kémlelőnyíláson. Patrick gyászos képe nézett vissza rá. Agatha arcán szétterült a megkönnyebbült mosoly, ajtót nyitott, mire Patrick megszólalt:

– Fegyvert nyomott a hátamba. Nem tehettem mást.

– Befelé. Mindketten – rendelkezett Mavis.

Agatha éles fájdalmat érzett a koponyájában, ahogy felidézte azt a súlyos ütést.

Mavis beterelte őket a konyhába.

– Ha bárki jönne – fordult Agathához –, elküldi. Világos?

– Vagy mi lesz? – vágott vissza Agatha. – Lelő? Amúgy is megteszi. Szóval, végzett ennyi emberrel, és mindezt amiatt a pénzéhes püspök miatt.

– Csönd! – rivallt rá Mavis.

A jól megvilágított konyhában Agatha Mavist tanulmányozta, aztán végiggondolta a gyilkosságokat.

Az egyetlen dolog, ami elbizonytalanította az ítéletében, hogy Mavis túl aprócska volt – túlságosan törékeny ahhoz, hogy elintézze az áldozatait. Eszébe jutott Charles panaszkodása, hogy muszáj megrendeznie a krikettklub összejövetelét, mert amilyen feudális némelyik falubeli,

elvárják, hogy tartsa a hagyományt.

– Ó, istenem, hát persze! – szólalt meg Agatha. – Nem egyedül csinálta. Volt segítsége.

Mavis szeme kigyúlt egy pillanatra.

– Várunk itt egy darabig, amíg megbizonyosodom, hogy senki más nem lep meg minket, aztán elindulunk.

„James – gondolta Agatha kétségbeesve. – Itt vagy a szomszédban, és nem láttad, hogy jön ez a nő?”

De James elment nem túl intelligens horvát feleségéhez megvitatni a válás részleteit. Charles is hazament, és megkérte Gustavot, pakoljon össze egy bőröndöt.

Toni leparkolt Mavis kocsija mellé.

– Megismerem ezt a benzinzabálót – mondta Simonnak és Phil Marshallnak. – Ez az öreg Bentley az udvarházból. Simon, hívd a rendőrséget, míg én Agatha hátsó kertjéhez megyek, és megpróbálok benézni. Phil, ki tudod iktatni az autót?

– Könnyedén.

– Akkor gyerünk.

Agathát megszállta a nyugalom. Ha meghalok, gondolta, előbb szeretném tudni, ki segített Mavisnek. Lássuk csak. Ő az udvarház úrnője, ami ezer éve a Dupinek birtokában van. Olyasvalaki lehetett, aki ismeri a templomot. Harry Bury, a sekrestyés!

– Harry Bury volt az – jelentette ki Agatha. – Maga valószínűleg ráparancsolt. Szerencsétlen balfácán. De

hogy tudta a saját ikertestvérét…?

– Fogalma sincs, milyen ikernek lenni – vetette oda Mavis. – Fiatalkorunkban ugyanazok a ruhák, ugyanaz a haj. *Engem* hívott meg Peter egy partira. Millicent bedrogozta a teám, és ő ment el helyettem. Ezt sosem lett volna szabad megtennie. Adtam neki még egy esélyt. Azt mondtam, ha megesküszik a Bibliára, hogy nem megy többet Peter közelébe sem, megbocsátok neki. Kinevetett. Na, elég ebből. Pattanjanak fel, és indulás.

Patrick egy pillanatra sem vette le a szemét a fegyvert tartó kézről.

„Ha ezt élve megúszom – gondolta Agatha –, féltérdre ereszkedem Charles előtt, és megkérem, hogy vegyen el.”

Hirtelen reflektorfény árasztotta el a helyet, és egy öblös hang azt harsogta:

– Körülvettük a házat! Dobja el a fegyvert, és feküdjön a földre. Nem menekülhet!

Patrick élt a pillanattal. Ahogy Mavis Agatha fejéhez emelte a pisztolyt, Patrick megragadta a csuklóját és eltörte. A fegyver a földre esett, Patrick odébb rúgta, majd elővett egy bilincset, és megbilincselte vele a sikoltozó, jajveszékelő Mavist.

Charles az angol lapokban olvasta Mavis letartóztatásának hírét, amelyeket egy marseille-i kioszkban vásárolt meg. Vadonatúj barátnője az ágyon elterülve aludt, és finoman horkolt. Szőke volt, formás és meglehetősen ostoba. Charles úgy saccolta, a húszas évei

elején járhat. Agatha Raisin középkorú és intelligens. Felejtős, gondolta Charles. Ez a lány nem támaszt nagy igényeket. Másfelől Agatha Raisin sosem kelt volna fel az éjszaka közepén, hogy kipucolja Charles pénztárcáját. Ezt akár lehetne nagy igénynek is tekinteni. Nem mintha számítana, Charles ugyanis felkelt a történtek után, visszavette a pénzt, és még megtoldotta valamicskével a lány tárcájából.

Nem sokat beszéltek az éjszakát megelőzően. Charles egy halas étteremben csípte fel a Corniche-on. Angol lány volt valahonnan Essexből, és kertelés nélkül megkérte Charlest, fizesse ki a vacsoráját, mert nem maradt elég pénze. Charles belement, habár biztosan tudta, hogy a lány hazudik. De nagyon mosolygós volt. És nem Agatha.

A férfi kinyitotta a *Daily Mail*t.

– Ó, basszus! – kiáltott fel.

– Mi történt?

Charles feltámaszkodott félkönyékre.

– Mindjárt elmondom – motyogta.

Mavis Dupin letartóztatása előző nap már túl későn történt ahhoz, hogy érdemben foglalkozzanak vele a friss lapok, csupán a „lapzárta után”-rovatba kerülhetett a hír. Most azonban tele voltak az újságok az eseménnyel.

– Hé, drágám, dobd ide nekem az egyik újságot – rendelkezett a lány. – Mi van a reggelivel?

– Rendelj valamit a szobaszerviztől, öööö… Holly – tette hozzá Charles, amikor eszébe jutott a lány neve.

Holly a választékból az „angol reggeli”-t kérte, amiről el

kellett magyarázni neki, pontosan mit jelent. Végül beérte rántottával, baconnel, pirítóssal és kávéval.

A lány felemelte a *Sun*t.

– Micsoda hülye tehén! – mordult fel.

– Ki?

– Ez a detektívnő. Azt állítja, mivel elcsábította a *Sun* vezető riporterét, a felesége megölette a férfit. Az asszony azt mondta: „Sosem fogok megbocsátani neki.” Hogy volt képes ez a nő elcsábítani bárkit is? Ezek az apró, sunyi szemek…

– Azonnal vissza kell mennem Angliába – közölte Charles. – Kifizetem a számlát, úgyhogy maradhatsz, és befejezheted a reggelit.

– De hát azt mondtad, szeretsz!

– Igaz, hogy részeg voltam, de még az életben senkinek nem mondtam, hogy szeretem.

Charles behajigálta a kevés ruhát, amije volt, a bőröndjébe. Hirtelen ócska alaknak érezte magát. Nem kellett volna Agathát magára hagynia a bajban. De hát nem kell egyedül megbirkóznia a helyzettel, tiltakozott egy hang Charles fejében. Ott van a teljes csapata. A hangra fittyet hányva végül kifizette a szállodaszámlát, és futva tette meg az utat az állomásig.

Holly dühösen állapította meg, hogy alkalmi barátja nemcsak a saját pénzét vette vissza, de még az övéből is kipótolta. Épp elhagyta volna a szobát, amikor észrevette, ahogy a napfény megcsillan egy pár mandzsettagombon, amit Charles elhagyott. A markában megmérte őket,

kereste az aranyjelzést rajtuk. Erre még az apja tanította, aki éppen a Wormwood Scrubs börtönben töltötte az idejét. Tizennyolc karátos. Korábban látott egy zálogfiókot a sugárút egyik mellékutcájában. Mivel még mindig éhes volt, beugrott egy kávézóba, és rendelt két croissant-t vajjal, dzsemmel és hozzá forró csokoládét. Amikor a számlát megkapta, egy férfi a mellette lévő asztaltól így szólt:

– Hadd hívjam meg én.

Holly felmérte a férfit nagy, kék szemével. Angol. Korosodó. Nem néz ki rosszul, bármikor lehet vele mutatkozni.

A lány megrezegtette a szempilláit.

– Ó, de kedves magától.

Eközben Charlesnak, aki mindig szívesen hencegett vele, hogy még sosem fizetett szexért, a marseille-i állomásról kigördülő vonaton bevillantak a mandzsettagombok. Még Agathától kapta őket egy karácsonyra. Csak annyit kell bevallania, hogy elhagyta. Agatha úgysem fog semmit megtudni Hollyról, aki valószínűleg már a következő áldozatát kopasztja.

Agatha megosztotta a gyanúját Bill Wonggal, miszerint Harry Bury is benne lehetett a bűntényekben. Nem feltétlenül a gyilkosságokban, de segíthetett a holttestek elrejtésében. A rendőrség átkutatta Harry házát és a fészert, de semmi terhelőt nem találtak. Csak egy egyszerű falusi embernek látszott.

Ezt mindjárt másképp gondolták volna, ha hallják a beszélgetést, amelyet Harry egy héttel később folytatott cimborájával, a hentes Joseph Merrydownnal.

– Nem lesz furcsa, hogy egyszer csak így eltűnsz Bulgáriába?

– Nem. Nincs semmi a kezükben ellenem. Neked is jönni kéne, és megnézni azt a helyet. Egy kis villa, éppen Szófia mellett.

– Lehet. Kölcsönadom az útlevelem arra az esetre, ha ellenőriznék a reptereket, aztán majd visszaküldöd postán.

– Oké.

– De miért segítettél Mavisnek?

– Miért ne? Látnod kéne a summát a bankszámlámon!

– De azt a riportert nem kellett volna megölni. A piák, amiket vett nekünk…!

– Nem én öltem meg. Mavis volt. Én nem ölök embert. Még az apjánál szolgáltam, amikor élt. Mindig is a Dupinek szolgálatában álltam, és énelőttem már az apám is.

– Hogy szerezted azt a villát Bulgáriában?

– Elmentem egy hátizsákos túrára. Olcsón árulták. Arra az esetre vettem, ha szükségem lenne rá, és most szükség van. Ki tudsz vinni az Eurostarhoz?

– Persze, csak ígérj meg nekem egy nyaralást.

– Bármikor jöhetsz.

Agatha még sosem volt ilyen rosszkedvű. Tekintve a sajtó

morális állapotát, úgy gondolta, gyalázatos, hogy az újságírók az ő erkölcsi hiányosságai miatt támadják. Tudta, hogy a firkászok közül, akiket még a saját PR-ügynöksége idején szolgált ki, mindössze kettő maradt hűséges a feleségéhez.

Mrs. Bloxby meglátogatta egy vasárnap este.

– Egy ideje nem jár el a templomba – mondta a lelkészné.

– Szinte soha nem megyek – felelte Agatha. – Meglep, hogy egyáltalán feltűnt magának.

– Gondoltam, esetleg segítségre van szüksége.

– Olyan zavarba ejtő ez…

– Inkább zavarba ejtem, Mrs. Raisin, mint hogy nézzem, ahogy tönkremegy.

– Nem megyek tönkre! – kiáltotta Agatha.

– Ó, csakugyan? – mosolyodott el Mrs. Bloxby. – Akkor miért látszik a hajtöve, és miért van két barna szőrszál a felső ajkánál?

– Szóval úgy gondolja – felelte gúnyosan Agatha –, hogy templomba kéne járnom és megkérni Istent, hogy fesse be a hajam és szőrtelenítse a felső ajkam?

– Hát, miért ne?

A barátnők egymásra néztek, aztán Mrs. Bloxbyból kitört a kacagás. Agatha elővett egy kézitükröt a táskájából.

– Ó, istenem. Elhagytam magam. A hírnevem a béka feneke alatt. Igyon egy sherryt. Én is iszom. Na jó, holnap elmegyek kozmetikushoz és fodrászhoz. Azt hittem,

Charles mellettem lesz, de Jerry Cranton Shipstonból azt mondja, Marseille-ben járt egy napra, és látta Charlest egy szőke pipivel. Tudja, azt terveztem, hogy megkérem, vegyen feleségül. Milyen furcsa. Csak pár évvel fiatalabb nálam, de mindig elfelejtem, hogy a férfiak a náluk sokkal fiatalabb nőket szeretik. – Egy könnycsepp gördült le Agatha arcán.

– El kellene utaznia – nógatta a lelkészné. – Csomagoljon be, és menjen el nyaralni. Tudom már. Phuket!

– Eddig nem beszélt csúnyán.

– Nem káromkodtam. Phuket Thaiföldön van. Napsütés, tenger. Itt kell hagynia mindent egy időre.

– Gondolkodom rajta.

Minél többet töprengett Agatha, annál jobban tetszett neki az ötlet. Lefoglalt két hétre egy szállást Phuketben, és amikor megérkezett, hetek óta először érezte, ahogy a feszültség elhagyja a testét. A haja újra csillogott, és a korábbi bánattól leadott pár kilót.

A nyaralás végén tétlenül hallgatta két férfi beszélgetését a hotel halljában a szomszédos asztalnál. Nehéz lett volna nem figyelni, mert olyan harsányan társalogtak.

– Elmentünk vacsorázni, azt mondta, az egy jó étterem, de éreztem azt a borzalmas, rothadó halszagot. Ő csak tovább csábítgatott, de amikor a tettek mezejére léptem, ellökött magától, mondván, megtalálta istent.

– Na, ez új duma a lepattintáshoz – röhögött a másik.

Agatha közelebb hajolt hozzájuk.

– Nem tudtam nem hallgatni a beszélgetésüket – mondta udvariasan –, a hölgyet nem Ducksynak hívták véletlenül?

– De igen, ami azt illeti, így. Kiderült, hogy a barátjával valami kommunában élnek. Van arról a helyről egy szórólap a recepciós pulton.

Agatha elvett egy prospektust. Az Isten Gyermekei nevű szervezet hirdette magát rajta. Mellbevágó áron kínálták a szolgáltatásukat, amiről azt állították, hogy az egyszerű élethez visszavezető út. Agatha hívott egy taxit.

Majdnem harminc kilométerre volt a hely. A kommunát egy kis tó köré épült zsúpfedeles házak alkották. A házak között állt egy templom, amelyből zsoltáréneklés hangjai szűrődtek ki.

Agatha leült egy padra a templom előtt, és megvárta, míg a szertartás véget ér.

Amikor elkezdtek kifelé szivárogni az emberek, megszólította Ducksyt.

– Tudja, hogy odahaza mindenki magát keresi? Jennifer Toynby is itt van?

– Igen, szegény bárány. Egész belebolondult a püspökbe, annyira remélte, hogy egymáséi lesznek, de az az ember csak a pénzét akarta. Ugyanez volt velem is. A püspök meg az érsek nagyon félelmetesek tudnak lenni.

– Ők ketten egy pár?

– Nem. Múlt héten láttam őket. Itt nyaralnak. A fiatal lányokat szeretik. Úgy értem, a *nagyon* fiatal lányokat.

Jennifer! Itt is van!

Miután Ducksy bemutatta őket egymásnak, Agatha így szólt:

– Odahaza azt gondolják, a püspök megölte magát.

– Tudom. Kicsit meg akartam izzasztani azt a gazembert. A pénzhajhász rohadék. Van kedve csatlakozni hozzánk? Isten mindenben segít.

– Én is így hallottam – mondta Agatha Mrs. Bloxbyra gondolva, és elmosolyodott. Majd hozzátette: – Az útlevelekkel is segített?

– Tulajdonképpen a pásztorunk javasolta, hogy ha tényleg el szeretnék tűnni, be kell jelentenem otthon, hogy elvesztettem az útlevelem, és amíg nem kapok újat, rejtőzzek el. Ez gyerekjáték volt.

Agatha kíváncsian fürkészte.

– Otthagyott egy helyet, ahol el akarták szedni a pénzét, és kikötött egy másikon.

– De Sam tiszteletes őszinte. Látja a jövőt. Ó, menjen el, kérem. Tisztátalan szellem árad magából.

Egy héttel később Joseph Merrydown megérkezett Bulgáriába Harry Buryhez.

– Ez az? – kérdezte panaszosan Joseph. – Nagyon hideg van. Azt hittem, tengerpart lesz és napsütés.

– Olyan is van, de nem itt és most – felelte Harry. – Gyere be, és nézz körül. Igyál valamit.

– Ez már mindjárt jobb – állapította meg Joseph, ahogy körülnézett az otthonos kis szobában, ahol tűz égett a

kandallóban. – Meg kell hagyni, irigyellek. Gondolom, addig maradhatok, amíg jólesik, igaz? Nem akarnád, hogy fecsegjek, mi?

– Remélem, csak tréfálsz. Itt van egy kis helyi brandy.

Joseph üldögélt a tűz előtt, szopogatta a bolgár konyakot, és azt kívánta, bárcsak örökké itt maradhatna. Csak egy nyugdíjas hentes volt. A felesége tíz éve halt meg, de nem ajándékozta meg gyerekekkel. Ad egy hetet a dolognak, és meglátja, hogy jönnek ki Harryvel. Jó lesz itt. Évek óta barátok voltak. Elbágyadva a brandytől és a tűztől, álomba merült. Harry nézte őt és nyugtalankodott. Érezte, nem lesz könnyű megszabadulnia tőle. Vajon elkotyogta valakinek, hova készül? Harry reménykedett, hogy nem beszélt, mert megígérte, hogy soha senkinek nem említi ezt a helyet.

De akkor is kockázatos volt. Tudta, hogy Mavis nem kotyoghatott a rendőrségnek arról, hogy ő, Harry is benne volt a bűntényekben, különben a bolgárok már letartóztatták volna. Joseph-fel kicsit hasonlítottak egymásra, mindketten vöröses arcú, zömök, testes férfiak voltak. Ha Joseph meghalna, felvehetném a személyazonosságát, gondolta Harry. És akkor néha hazamehetnék. Szeretek itt lenni, de hiányzik Anglia. Igen, ez jó lenne. Thirk Magnába viszont nem mehetek vissza mint Joseph. Azok a harangozók úgy felismernének, mint a huzat.

Kiment a garázsba, ahol talált egy flakon fagyállót. Beletöltött egy jó adagot a kristályüvegbe, amelyben a

bolgár párlatot tárolta. Rég tudta, hogy Joseph szereti az italt. Épp elindult volna az üveggel vissza a nappaliba, amikor bevillant neki valami. Mi lesz a tanya bérletével? Vajon személyesen kell felmondani? Vagy megteszi egy levél is? Alá kell hamisítani Joseph kézjegyét. Ezt hagyjuk későbbre, gondolta. Betette a kristályüveget az ital és a fagyálló keverékével a konyhaszekrénybe, majd kinyitott egy másik italt, megtöltött a tartalmával egy másik kristályüveget, és bevitte a nappaliba, ahol Joseph már felébredt.

– Bárcsak ne vonattal jöttem volna – sóhajtott Joseph. – Fárasztó volt az út.

– És nehéz a munka a gazdaságban?

– Már nem. Lemondtam a bérletet. Beköltöztem abba a kis szociális otthonba a kocsma közelében. Nem túl tágas, de nekem megfelel. Nem félsz tőle, hogy Mavis fecseghet?

– Az nem fog. Dilinyós. Az elmeszakértő szerint alkalmatlan a tárgyalásra.

– Nem kíváncsiskodtak a hatóságok, amikor a pénzed elkezdted Bulgáriába vándoroltatni?

– Mindet kivettem készpénzben. Azóta dugdosom a tartalékaim, mióta az öreg Dupin fizetni kezdett nekem, hogy fedezzem.

– Fedezni, miért?

– Amikor azt az egyszerű lányt, Florrie-t teherbe ejtette. Én vittem a pénzt a családnak, hogy fogják be a szájukat, és a lány menjen abortuszra. Mocskos vénember volt az. Szerintem a felesége az undorba halt bele. Szóval Mavis

tudta, kihez forduljon segítségért. Berezelt a börtöntől. Ezreket perkált. Gyere ki a konyhába. Van egy kis lecsó vacsorára.

A lecsó mennyei volt.

– Sose tudtam, hogy ilyeneket tudsz főzni, Harry – dicsérte Joseph.

– Nem is tudok. Van a faluban egy nő, aki elvitelre főz.

Joseph szívesen ivott volna még egy brandyt, de Harry csak vizet tett az étel mellé. Miközben Harry elővett ezt-azt a konyhaszekrényből, Joseph észrevette a kancsó brandyt.

Aznap késő éjjel Joseph felkelt, hallgatta a szél zúgását, és nagyon megkívánt egy italt. Furcsamód Angliában nem hatott rá olyan rosszul, amikor Harry először ismerte be Josephnek, hogy segített Mavisnek. De itt, ebben az idegen országban baljós érzéseket keltett benne.

Eszébe jutott az az üveg a konyhaszekrényben. Csak egyetlen ital.

Harry reggel felébredt, kinyitotta a spalettákat, és látta, hogy egész éjjel havazott. Az előző esti gondolat, hogy végez Joseph-fel és felveszi a személyazonosságát, most már őrültségnek tűnt. Kinyitotta a konyhaszekrényt, hogy kiöntse abból az üvegből a tartalmát a mosogatóba, de rémülten látta, hogy nincs a helyén.

Az orra alatt szentségelve besietett a nappaliba. Joseph a fotelben feküdt elnyúlva, ijesztően szederjes arccal. Az

üvegben alig maradt valami.

Harry lerogyott. Ha jelenti Joseph halálát, a brit nagykövetség ugyanúgy nyomozni kezdene Szófiában, mint a helyi rendőrség. Bár kétséges volt, hogy helyes következtetésre jutnának. Harry elég krimit nézett ahhoz, hogy tudja, rendszerint tévúton járnak. Megszabadulhatna Joseph holttestétől, és mondhatná azt, hogy a barátja elment tőle – már ha valaki egyáltalán tudná, hogy ő itt van Bulgáriában.

Az udvaron volt egy öreg kút. Harry mereven felállt, és kiment. Felemelte a kút nehéz tikfa fedelét. Beledobott egy követ. Jó hosszú idő múlva placcsant. Betolt egy talicskát a nappaliba, beletette Joseph hullamerev testét, majd kitolta a kúthoz, és belelökte.

Ennyi, gondolta. Itt Harry Buryként élek majd, de ha utazom, azt Josephként teszem az útlevelével, és nem aggódom többé, hogy Mavis esze visszatér és fecsegni kezd.

Ám hirtelen rászakadt a magány, és most először szörnyen vágyott rá, hogy hazamenjen, és soha többet ne jöjjön ide vissza.

Agatha még sosem nélkülözte Charles társaságát ilyen hosszú ideig. Hiányzott neki a férfi, de a Terry-affér, majd a riporter halála nyomán kirobbant botrány már elült, és Agathát újra lekötötték a mindennapi csip-csup megbízások: válási ügyek, eltűnt személyek és elkóborolt állatok, ipari kémkedés. James folyton utazott. A válását

most már bármikor kimondhatták.

Egyik reggel Toni lépett oda Agatha íróasztalához, és elé tett egy újságot.

– Olvassa ezt a bekezdést.

Agatha felemelte a lapot.

„Egy brit háztulajdonost holtan találtak egy másik brit személlyel egyetemben egy bolgár faluban, Gregoriban. A háztulajdonos halálának oka a kútjában talált holttesthez köthető. Ez a kút biztosította a ház vízellátását. A halottak azonosítása megtörtént, Harry Bury és Joseph Merrydown, mindketten a cotswoldsi Thirk Magna lakosai.”

– Emlékszik rájuk? – kérdezte Toni. – Két harangozó.

– Igen, emlékszem. Azt hinné az ember, egy falusi tisztában van vele, honnan kapja a vizet – morfondírozott Agatha. – És mit kerestek ezek Bulgáriában? Átmegyek Thirk Magnába kideríteni.

– Tudja – vélekedett Toni –, Cotswoldsban olyan jó az infrastruktúra, hogy az itteniek hozzászoktak minden kényelemhez, ami a városi életet jellemzi. Talán Harry úgy vélte, vezetékes a vize.

– A holttest a kútban érdekes. Nagyon úgy tűnik, Mavis nem intézhette el őket. – Agatha megtorpant az ajtóban. – Hallott valaki Charlesról?

Toni széttárta a kezét.

Agatha Helen Tomsnál kezdte a kérdezősködést.

– Joseph Merrydown felmondta a farmbérletet,

beköltözött a szociális otthonba, aztán egy nap eltűnt. Nem sokkal előtte Harry Bury is felszívódott, azt mondta, vakációzni megy, de nem mondta, hová. Most először történik, hogy nincs elég harangjátékosunk.

Agatha úgy döntött, el kell utaznia Bulgáriába. Szörnyű volna, ha nem Mavis lenne az egyetlen gyilkos.

– Miért izgatja magát emiatt? – kérdezte Toni. – Hagyja a rendőrségre.

De Agatha úgy érezte, ha sikerülne bizonyítania valamit, ami a rendőrségnek elkerülte a figyelmét, talán visszanyerné a büszkeségét, amelyet egykor nyomozói teljesítménye okán érzett.

Három nappal később Toni Agatha íróasztalánál ült, és az elvégzendő munkák dossziéit lapozgatta. Patrick és Phil elfogadták a helyzetet, hogy főnökük a távollétében mindig Tonira bízza az ügyvitelt, de Simon hajlamos volt lázadozni ez ellen, és ilyenkor elbliccelte a munkát.

Toni épp bezárni készült aznapra, amikor homlokráncolva fülelni kezdett. Valaki felfelé jött a lépcsőn.

– Helló! Charles vagyok! Visszajöttem! – hallatszott kintről.

Toni kinyitotta az ajtót.

– Nincs itt. Elment Bulgáriába

– Minek?

– Elvarratlan szálak a Mavis-ügyben.

– Ó, ez a hibbant nőszemély! Mavist bezárták egy

pszichiátriára. Most mi legyen? Meghívlak egy vacsorára, közben mesélhetnél.

– Ez nekem most nem fog beleférni – mondta Toni. – Új lakásra gyűjtök.

– Ezzel meg mi az ördögöt akarsz mondani?

– Azt, hogy nem fér bele, hogy elmenjünk egy drága étterembe, ahol szokás szerint majd kiderül, hogy otthon hagytad a pénztárcád. Úgyhogy gyere be, ülj le és figyelj.

Charles már sarkon akart fordulni, gondolván, egy ilyen fiatal lány, mint Toni, mutasson több tisztelet irányába, de aztán… áh, jobb, ha tudja a híreket Agatháról.

– Hogy rövid legyek – kezdte Toni, és összefoglalta azt a keveset, amit tudott.

Charles felmordult.

– Ha netán valami igazolódik a gyanújából, még a végén valaki megint felbukkan abban a lázas agyában.

– Hiányzik? – kérdezte Toni.

– Persze. Barátok vagyunk. Más egyébre mindenütt akadnak nők.

Toni sóhajtott, és bekapcsolta a számítógépet.

– Mint például dévaj szexre?

Charles nézte a ragyogó szőke szépséget, Tonit, és összehúzta a szemét.

Anélkül, hogy levette volna a tekintetét a monitorról, Toni megszólalt:

– Arra nem is gondoltál.

– Nem gondoltam – füllentette Charles, de közben az járt az eszében, hogy Toni minden olyasféle

gondolatolvasó képességgel rendelkezik, amivel a főnöke bírt jobb napjaiban.

Végül úgy döntött, elautózik Thirk Magnába. Épp elcsípte az esti imát. A lelkész cseppet sem tűnt összetörtnek. Sőt, magabiztosabb volt, mint bármikor. Gyönyörű hangon olvasta fel az imádságot.

– „Uram, gyújts fényt nekünk, hogy fényben járjunk és erőddel az élet útján! Szabadíts meg az éjszaka veszedelmeitől, a te fiad, a mi megváltónk, Jézus Krisztus által, ámen.”

Charlesba hirtelen belenyilallt, mennyire hiányzik neki Agatha. Ő értené, hogy amikor az ember egy ilyen ódon templomban áll, még a puszta kövek is a régi, babonás, boszorkányos Cotswolds szellemét árasztják.

Elfutott a kísértés elől, hogy megkérje Agatha kezét. S mindezt azért, mert a megye úgy gondolná, Agatha nem való ilyen posztra. Megnyitni az éves ünnepségeket, beszédeket tartani, krokettet játszani… Minden olyasmi, amivel Charles nagynénje, ha kicsit nyikorgósan is, de megbirkózott. És Gustav is felmondana.

De mi van, ha férjhez megy valaki máshoz? Charles hirtelen a gondolatát sem bírta elviselni. Akár ezekben a pillanatokban, egy nyomorult bulgáriai faluban is elígérkezhet a magányában valami korpás hajú szarházinak, miközben ő itt ül ebben a hátborzongató templomban és hallgatja az „Őrizz engem” sorait.

Epilógus

Agatha egy sztálinista stílusú hotelben üldögélt, és azon mélázott, mi a csoda szállta meg, hogy idejött. Bizonyítékot akart, hogy Josephet megmérgezték. A nyomozó szigorúan, de udvariasan beszélt vele. Mr. Merrydown mája olyan állapotban volt, hogy bármikor meghalhatott. A brit konzul aztán felkereste Agathát, és megkérte, hogy menjen haza.

Harry a végakaratában mindent az egyetlen élő rokonára, egy Sarah Jinks nevű birminghami unokatestvérére hagyott, aki egy rémes előkelőség volt. Előző nap érkezett Bulgáriába, de Agatha kérése, hogy hadd nézzen körül a házban, süket fülekre talált a nőnél.

Vonalai megőrzése érdekében Agatha salátát rendelt az étteremben. A tetején feta sajtnak látszó, nagy, fehér kockákkal hozták ki. Ahogy Agatha ráharapott, kiderült, hogy szalonna, úgyhogy diszkréten a szalvétájába köpte. Háttérzeneként orosz halásznóták szóltak, amelyek végén a kórus mindig egy „Hej!”-t kiáltott.

A menü következő fogása ravioli volt. De kiderült, hogy a tészta medvehússal van töltve. Agatha arra gondolt, azzal utasítja vissza, hogy hizlal, de aztán elrontott mindent egy dupla tejszínhabos cseresznyetortával és egy pohár sligovicával.

Azt beszélték, a falvakban nagyon jól főznek, de mind ez idáig Agathát túlságosan lehangolta a sikertelenség, hogy enni legyen kedve.

Elővette a mobilját és felhívta a légitársaságot, hátha át tudja cserélni a jegyét egy korábbi járatra, amikor egyszer csak Charles ült le vele szemben.

Agatha elmosolyodott. Charles pislogott. Már elfelejtette ezt a mosolyt, ami fénybe tud borítani egy egész helyiséget.

– Ó, Charles, hol voltál?

– Tengtem-lengtem – felelte Charles. – Gondolom, annak akartál utánajárni, hogy Harry-e a másik gyilkos.

– Logikusnak tűnik. Az ember nem dobja kútba a cimboráját, hacsak nem ő maga intézte el. De egy Miss Méltóság foglalta el a villát, és nem hajlandó beengedni. Charles… neked van rangod. Bárcsak lord volnál, nem egyszerűen Sir…

– Sajnálom. A dédapám nem fizetett eleget Lloyd George-nak.

– Gyere velem oda holnap.

– Lehet, hogy van egy jó ürügyem, amivel bejuthatunk.

– Mint például?

– Tegnap elmentem az esti áhítatra Thirk Magnába.

Gloria, a szőke harangozó elmesélte, hogy Harry fizetni akart neki egy ágyba bújásért, és közben elkotyogta, hogy az összes vagyonát készpénzben tartja, nem puccos bankokban. Hintsük el a nőnek, hogy tudjuk, hol a pénz, és mindjárt be fog engedni. Milyen a kaja?

– Borzalmas.

Charles odaintette a pincért, rendelt egy csokitortát egy pohár sligovicával, és megkérte, hogy halkítsa le a zenét.

– Ezt hogy csináltad? – kérdezte Agatha. – Nekem nem voltak hajlandók megtenni.

– Ez egy férfias ország. A hímsoviniszta disznók hazája. Lehet, hogy ide kéne költöznöm.

– Most pedig mesélj az útjaidról.

– Vigyük fel a sütit meg az italt a szobádba. Hozzád jelentkeztem be.

– Na ne!

– Kétágyas szoba.

– Akkor készülj arra, hogy külön ágyban alszol, reggel pedig korai kelés, és eljössz velem abba a villába.

– Igenis, asszonyom.

Ma még nem – gondolta Agatha álmosan. Majd holnap, miután eléálltam, már együtt alhatunk.

Miért nem házasodunk egyszerűen össze? – tűnődött Charles. Agatha sosem unalmas.

Hóborította tájon át autóztak Harry villájához. Az autó, amit Agatha bérelt, nem tűnt túl biztonságosnak az

elkopott gumikkal.

Sarah Jinks ajtót nyitott, és szörnyen barátságtalanul nézett, amikor megpillantotta Agathát.

– Már megmondtam magának, hogy tűnjön el – károgta, és a kifinomultságot mindjárt kiszorította a beszédéből a birminghami kiejtés.

Charles előrelépett. Különös eleganciával öltözött fel, és a legjobb formáját hozta.

– Nem találkoztunk mi már? – kérdezte. – Tessék, a névjegykártyám.

A nő lepillantott a kártyára, majd közelebbről megszemlélte, az arca fura kifejezések vitustáncát járta, majd megállapodott egy általa bizonnyal megnyerőnek vélt mosolynál.

– Voltam önnél egy kerti ünnepségen, Sir Charles – bájolgott a nő. – Micsoda véletlen! Hogy itt kell találkoznunk a semmi közepén! Meglep, hogy egy magándetektívvel jelenik meg.

– Mrs. Raisin régi kedves barátom, a berkshire-i Raisinektől, tudja.

– Ó, Mrs. Raisin, mondhatta volna. Rendszerint felismerem a kvalitást, de annyira feldúltak ezek a helyi népek. Kérem, jöjjenek be, csak jöjjenek. A konyhában jó meleg van.

– Van friss kávém lefőzve – folytatta bent a csicsergést Sarah. – Igyunk egy csészével, és hozzá a helyi brandyből is kortyolhatunk.

– Nagyon kedves öntől – hízelgett Charles.

Sarah Jinks megrezegtette Charlesnak jelentéktelen szempilláit.

– Önök ketten egy pár? – érdeklődött.

– Igen – vágta rá Agatha.

– Nem – vágta rá Charles.

Sarah játékosan megmozgatta az ujját Agatha orra előtt.

– Tudom, mi jár a fejében, drágám. Nem szűnünk meg reménykedni.

Agatha egy fájdalmas nyögést hallatott, ahogy Charles sípcsonton rúgta az asztal alatt, csak hogy elfojtsa barátnője bárdolatlan megjegyzését, amit már látott kibuggyanni Agatha száján.

– Az ízületek, kedvesem? Egy idős nagynénémet is ugyanígy kínozza.

– Tényleg remek lenne az a brandy! – kiáltotta Charles jó hangosan.

Amikor Sarah felállt, és a konyhaszekrényben kezdett matatni, Charles odasúgta Agathának:

– Körül akarunk nézni, világos? Úgyhogy fogd vissza magad.

Sarah kitöltötte kupicákba a kevés italt, ami az üvegben volt.

– Mit mondanak koccintásnál a bolgárok? – kérdezte bájologva.

– Azt, hogy dögölj meg – motyogta az orra alá Agatha, de a következő pillanatban felkiáltott, ahogy Charles kiütötte a kezéből a poharat.

– Ez az édes íz…! – kiáltotta a férfi. – Sarah, ne igya meg!

Ebben fagyálló van. Ezzel ölhették meg Josephet.

– Hívom a rendőrséget! – visította Sarah.

– Mielőtt megtenné – szólalt meg Charles –, tudta, hogy Harry egy vagyont tart készpénzben itt a házban? Ha most hívja a rendőrséget, azok alaposan átkutatják ezt a helyet, és ha pénzt találnak, maga csak sok éves bürokratikus hercehurca után juthat hozzá.

– Nézzenek körül. Menjenek – mondta Sarah ezúttal normális hangon. – Nekem ez már túl sok.

Agatha és Charles egész nap kutattak. Egy poros dolgozószobában találtak egy széfet, de abban nem volt más, csak régi kimutatások a farmról. Végül azt javasolták Sarah-nak, hívja a rendőrséget, de a pénzt ne említse nekik.

– És én még azt hittem, a mircesteri Wilkesnél nincs rosszabb – morogta Agatha, amikor késő este visszaértek a hotelbe. – Kérdések, kérdések, kérdések, és még az útlevelünket is elvették. Ráadásul olyan éhes vagyok!

– Lazíts. Itt van nálam egy kis becsomagolt báránygragu a falusi bisztróból. Akkor vettem, amikor tankoltam. Menjünk vissza, van ott egy nyájaskodó idős pincér, biztos megengedi, hogy használjuk a konyhát és megmelegítsük a kaját.

A bisztróban Charles odasúgta Agathának:

– Nyomj valamit a markába, Aggie, és ne bámulj így rám.

Agatha azt hitte, egy tízeurót adott a pincér kezébe, de valójában ötven euró volt.

Elrántotta a kezét, mert úgy tűnt, mintha a pincér egész éjjel azt akarná csókolgatni.

A bisztró konyhájában ültek a megmelegített és szépen felszolgált bárányraguval, mellette az asztalon egy egész jó borral, amikor Agatha így szólt:

– Eszembe jutott valami.

– Micsoda?

– Kétlem, hogy Sarah-nak lenne saját pénze. Na mármost, ha két ember beállít hozzám, és közlik, lehetséges, hogy a házban egy vagyon van elrejtve, biztos, hogy nem bíznám rájuk a keresést. De ő ezt tette. Tudod, miért?

– Áruld el, Sherlock.

– Mert már megtalálta. Ha ez igaz, elmondjuk a rendőrségnek?

– Nem, hadd tartsa meg. Igazad van, így történhetett. Holnapra meghívott minket ebédre. Beugorhatnánk a rendőrségre, hogy visszaadják-e az útlevelünket és elmehetünk-e. – A hóesést nézve Charles összeráncolta a homlokát. – Nem szoktak afféle megérzéseim lenni, mint neked, Agatha, de most van egy olyan balsejtelmem, hogy napokra, de akár hetekre is itt ragadhatunk.

– Csak a lehangoltság teszi. Hideg, nyomorúságos hely ez, és messze az otthonunk. Gyerünk.

A sűrű hóesésben araszoltak előre az utcán.

– Ne mondd, hogy gyalog kell menni – morogta Agatha. – Ez a cipő nem túrázásra van.

– Az a hülye magas sarok. Még tíz év, és bütykös lesz a

lábad.

– Befejeznéd a kioktatásom, hogy milyen lábbelit hordjak?

– Azon töprengek, hogy a bűnözési hajlam öröklődhet-e a családokban. Ha holnap ott leszünk Sarah-nál, rákérdezhet, hogy jelentettük-e a rendőrségnek a pénzt. Ha azt mondjuk, nem, akár meg is ölhet minket. Lehet, hogy egész éjjel azon gondolkodik, hogy ha megszabadul tőlünk, ő és a pénz is biztonságban lesznek.

Charlesnak kétszer kellett beindítani a kocsit, végül hosszas araszolás után megkönnyebbült sóhajjal érkeztek meg a hotel elé.

– Ez a vén tragacs csodásan megbirkózott a helyzettel, de ha éjjel nem jönnek a hókotrók, nem látjuk holnap Jinks kisasszonyt.

– Készítsünk pár jegyzetet – javasolta Agatha. – Te hova rejtenél pénzt? Nyilván valami száraz helyre. Könyvtára nincsen, csak egy pár vacak könyvet láttam.

– Úgy tudom, a házat föld nélkül adták el neki – mondta Charles. – Van még egy fészer, egy garázs és egy-két lerobbant melléképület. Egyik sem igazán véd a nedvességtől. Miért ráncolod a homlokod?

– Nem emlékszem, hogy Mavis konkrétan bevallotta volna a gyilkosságokat.

– Az utolsó jelentés arról szólt, hogy nem beszámítható, tárgyalásra valószínűleg alkalmatlan, de a rendőrségnek elég volt annyi bizonyítékként, hogy fegyverrel támadt

rád, és valamit azért vallhatott, mielőtt becsavarodott.

– Irtó fáradt vagyok – sóhajtott Agatha. – Menjünk lefeküdni.

– Én még megiszom ezt a bort. Te menj csak.

Mire Charles felment a szobába, Agatha mélyen aludt. Átfutott az agyán, hogy bebújik mellé az ágyba, de Agatha égve hagyta az éjjeli lámpát, és Charles könnyek nyomát látta az arcán. Vajon mi ríkatta meg?

Amikor reggeli közben Charles rákérdezett, Agatha csak megvonta a vállát, és azt mondta, biztosan rosszat álmodott. Természetesen nem árulta el a férfinak, hogy egyszerűen elillant a bátorsága, és nem mert előállni a házasság ötletével. Nem maradt más, szembe kell néznie a magányos öregséggel.

– Dolgoztak éjjel a hókotrók – állapította meg Charles. – Tényleg úgy gondolod, bánthat minket a nő?

– Lehetséges.

– De hogyan?

– Fogalmam sincs. Lecsap egy lapáttal. Patkánymérget tesz a kávéba. Jut eszembe, egyetlen helyet nem néztünk meg: a hálószobáját. Az nagyon tolakodó lett volna, ráadásul be is zárta az ajtaját.

– Akkor ott kellene keresnünk. Hogy juthatnánk be?

– Ha valami droggal elkábíthatnánk…

– Ott az öreg pincér, akinek szerintem egy vagyon adhattál, mert úgy vigyorgott meg bólogatott. Várj csak egy kicsit.

Amikor Charles visszajött, így szólt:

– Várnunk kell egy kicsit.

– Mire?

– Az unokaöccse gyógyszerész. Kértem, hogy szerezzen tőle valami jó erős altatót. Beletesszük a nő kávéjába.

– Az a helyzet, Charles – mondta Agatha –, ha megtaláljuk a pénzt, nem akarom Sarah-nak adni. Ha elmondanánk a rendőrségnek, és azt sugallnánk, hogy tudunk hallgatni, *amennyiben* visszaadják az útlevelünket… akkor esetleg beadnák a derekukat.

– Eljárást indíthatnának ellenünk vesztegetésért.

– Nem, ha nagyon finomak leszünk. Én mindig nagyon finom vagyok, Charles.

– Igen, mint egy kovácspöröly. Ne duzzogj.

Agatha morcos csendbe burkolózott, míg a pincér megérkezett a folyékony altatóval. Aztán beültek Charlesszal a bérelt autóba.

– Ne legyél ilyen durcás – szólt rá Charles.

– Nem vagyok durcás.

– Akkor tégy, ahogy jólesik, édesem. De ez az autó bepárásodik a durcától.

– Jól van, na. Viszont nem szeretem, amikor helyre tesznek. Ez az akciónk olyan lesz, mintha bűnözők adnának egymásnak partit. Ő megpróbál minket megmérgezni, miközben mi megpróbáljuk bealtatózni.

– Legyünk spontának. Mondjuk azt, hogy elköszönni jöttünk. Amikor úgy érzi, ezzel elhárult a veszély,

belecsöpögtetheted az altatót a kávéba.

– Nem, te csináld. Annyira el lesz foglalva azzal, hogy körülhízelegjen téged, hogy nem fogja észrevenni.

Sarah Jinks tettetett lelkesedéssel fogadta őket, ami teljesen őszintévé változott, amikor meghallotta, hogy Agatháék búcsúzni jöttek.

– Ó, mennyire sajnálom, hogy nem találkozunk többet! Ezt a régi kávét már ne igyuk meg, csak egy pillanat, és főzök frisset. – Azzal Sarah gyorsan a mosogatóba öntötte a kávéskancsó tartalmát.

„Vajon abban volt a méreg? – tűnődött Agatha. – Most, hogy azt hiszi, elmegyünk, nincs többé mitől tartania.”

Amikor Sarah felszolgálta a kávét, Agatha megkérdezte:

– Használhatnám a toalettet? Remélem, nem az udvaron van.

– Nem, nem. Jöjjön csak, megmutatom.

Abban a pillanatban, ahogy kimentek, Charles belecsöpögtette az altatót Sarah csészéjébe.

A nő a fürdőszoba közelében megvárta, míg Agatha végez, ha netán megpróbálna kíváncsiskodni a házban. Csak utána mentek vissza a konyhába. Sarah cukrot, tejet és süteményt kínálva repdesett körülöttük. Végül belekortyolt a kávéba.

– Ezt a jó öreg Angliából hoztam magammal – magyarázta. – A helyi kávé valami borzalom. Szerintem… – ekkor hirtelen előrebukott, és Charles kapta el a fejét, hogy ne koppanjon az asztalon.

– Add azt a párnát, hogy puhán legyen – szólt oda

Agathának.

– Remélem, nem ölted meg – méregette amaz Sarah-t.

– Nem hiszem. Na, munkára. Keressük meg a kulcsokat. A táskája ott a komódon.

Agatha beletúrt a táskába, és előhúzott egy kulcscsomót.

– Lássuk a hálószobát.

Sikerült kinyitni az ajtót. Gyéren berendezett szoba volt, egy ruhásszekrényben néhány kabát lógott, egy fiókos szekrényben csupán alsónemű, zoknik és pulóverek. Az éjjeliszekrény fiókjában egy Biblia árválkodott.

– Kezdem úgy érezni, szörnyű hibát követtünk el – mondta Agatha, miközben lerángatta az ágyneműt. – Ha ez a nő nem jön rá, hogy bedrogoztuk, annál is ostobább, mint amilyennek látszik. Ó, a kis édes! Esti olvasmánya a *Lady Veronica ábrándjai*. Pha!

– Fel is adhatjuk a dolgot – felelte Charles –, és később, amikor magához tér, udvarolni kezdek neki, és azt mondom, elájult.

– Valószínűleg be is veszi, mert Lady Veronicának érzi magát. Várj csak egy kicsit… Most, ahogy a fülszöveget nézem… Azt írja, Veronicát házasságra kényszerítették egy gonosz vénemberrel, és mivel a lánynak nem volt saját vagyona, nem menekülhetett. De megjelent neki az édesanyja szelleme, és azt mondta, nézzen be a kéménynyílásba, ahol megtalálja a…

– Családi ékszereket! – vágta rá Charles.

Izgalmukba a kandalló elé vetették magukat. Charles fél karral felnyúlt a kürtőbe.

– Érzek valamit. – Ahogy visszahúzta a kezét, egy vászonzsákot szorongatott.

Kinyitotta. A zsák dugig volt a Bank of England bankjegyeivel.

– Megcsíptük – bólintott Agatha. – Hívd a rendőrséget. Én elrejtőzöm a függöny mögé. Ha számolgatni kezdik a pénzt, és lejegyzik papírra, akkor itt ragadtunk. Ha viszont osztozkodni kezdenek, visszakapjuk az útlevelünket.

– Oké. De óvatosnak kell lennünk. Ha a tegnapi nyomozó jön ki, az kemény pasas.

Két slampos rendőr érkezett a helyszínre. Egyikük egész jól beszélt angolul, azt magyarázta, hogy a rokonai Manchesterben élnek. Agatha a függöny mögött lapulva figyelte, amint belépnek a szobába. Szóltak Charlesnak, hogy lent várjon a földszinten. A zsák fölé guggoltak, bolgárul hadartak valamit. Agatha minden szót felvett a kismagnójával. Aztán elkezdték kiszámolni egymás között a pénzkötegek egy részét, amit a zsebükbe dugtak. Agatha kikövetkeztette, hogy ezután számolják majd meg a hivatalos jelentésbe kerülő összeget. Remélte, hogy gyorsan végeznek, mert már kezdett elgémberedni a függöny mögött.

Végül megérkezett egy vélhetően magasabb rangú rendőrtiszt, aki különféle utasításokat vakkantott. Agatha megkönnyebbülten sóhajtott, mire végre mind kimentek a szobából.

* * *

Akit Agatha magasabb rangú rendőrtisztnek vélt, mint kiderült, a főfelügyelő volt, és most éppen Charlest faggatta a konyhában, hogyan találták meg a pénzt. Kijelentette, hogy orvost kell hívni Sarah-hoz.

– Drogokat kerestem a táskájában, és ezt találtam – nyújtotta oda a felügyelőnek Charles az üveg altatót. – Manapság sokan válnak függővé az ilyesmitől.

Agatha lépett be a konyhába.

– Maga meg honnan került elő? – kérdezte a felügyelő.

– A toaletten voltam.

– Mindkettőjüket meg kell motoznunk, hogy nem tettek-e el a pénzből.

– Mielőtt megtennék – felelte Agatha –, szeretném, ha meghallgatná ezt. Gondolom, egyetért azzal, hogy ha minél hamarabb visszaadják az útleveleinket és hazaengednek bennünket, annál jobb lesz maguknak.

Agatha elővette a kismagnóját, és bekapcsolta.

– Ebből elég! – kiáltott a főfelügyelő. – Adja ezt ide!

– Előbb az útleveleket.

A rendőr megragadta Agatha csuklóját, és fájdalmasan kicsavarta. A magnó kiesett a kezéből, és megpördült a levegőben. Charles elkapta, kirohant a házból, és pár pillanattal később hallották, amint elhúz az autóval.

Agatha azon tűnődött, vajon könnyítene-e a sírás az őt fojtogató haragon és a nyomorúságos érzésen, ami ebben

az áporodott falusi rendőrőrsön ücsörögve kerítette hatalmába. Reszketett a hidegtől és éhség kínozta. Mindig el fogja veszíteni a józan eszét, ha egy férfira vágyik? Még hogy hozzámenni Charleshoz! Az a hűtlen gazember mostanra valószínűleg már újra brit földön van.

Agatha a bit konzult követelte, ügyvédet követelt, bárkit követelt, aki segíthetne, de csak egy ügyeletes rendőr volt a közelben, akire rábízták az őrzését, és süketnek tűnt minden kérésre.

Reszketős álomba merült, amikor egyszer csak nyílt a cellaajtó. Charles állt mellette, és rázogatva kiáltott rá:

– Igyekezz! Megvannak az útleveleink!

Hajnalban váltak el a Heathrow reptéren, mindenki ment a maga autójához. Charles azzal magyarázta késlekedését Agatha kiszabadításával, hogy elment a legnagyobb napilap szerkesztőségébe, és onnan hívta fel a rendőrséget. Az egyezkedés a végtelenségig tartott, mígnem megállapodtak abban, hogy az újság csupán azt hozza le, hogy pénzt találtak egy házban, de arról nem ejtenek szót, hogy a rendőrök eltettek belőle. Charles visszakapta az útleveleket, de szigorú hallgatásra bírták a rendőrségi tolvajlást illetően. A biztonság kedvéért magánál tartotta Agatha magnóját, hogy garantáltan kiengedjék őket az országból. Sarah Jinks megesküdött, hogy semmit nem tudott a pénzről, és mivel nem volt olyan bizonyíték, ami ennek ellentmondott volna, nem tartóztatták le.

– Charles! – kiáltott Agatha a férfi távolodó háta után.

Ő lassan visszasétált hozzá, de arcán az a merev kifejezés ült, amit akkor öltött fel, ha nem akar semmit hallani.

– Mondd gyorsan, Aggie – sürgette Agathát. – Szeretnék már hazaérni.

– Semmi – mondta az szomorúan.

Amikor Charles újra elsétált, Agatha megfordult, hogy feltegye két nehéz bőröndjét a görgős csomagszállító kocsira, mert meggyőződése volt, hogy az ember mindig a lehető legnagyobb súllyal utazzon.

– Hadd segítsek – jött egy mély hang a háta mögül. Agatha megpördült. Egy magas férfi állt mögötte és mosolygott rá. Agatha gyorsan felmérte a vonzó arcot, a sűrű, barna hajat, majd elővette legragyogóbb mosolyát.

Charles még éppen látta a jelenetet, miközben elindult az autóval.

Odakanyarodott melléjük, és megállt.

– Viszlát hamarosan! – kiáltott ki az ablakon.

– Ki volt ez? – kérdezte Agatha új ismerőse.

– Csak egy fickó, aki nekem dolgozik. Nyomozó vagyok – jelentette ki Agatha.

– Ó, nagyon szívesen hallanék a munkájáról. Egy vacsora valamikor? Itt a névjegykártyám.

Wilkes kapitány megkapta a szófiai rendőrségtől a vallomásokat, beleértve egy aláírt példányt Harry Burytől, aki beismerte a segédkezését a gyilkosságokban.

A levelet még Sarah találta meg, és a gerendák közé rejtette. Harry minden felelősséget Mavis Dupin nyeszlett nyakába varrt.

– Megint ez a Raisin – morogta Wilkes kapitány Bill Wongnak. – Van itt egy hosszú jelentés tőle, miszerint megtalálta a két eltűnt nőt Phuketben.

– Tekintve, hogy milyen csúnyán pellengérre állították a lapok amiatt a viszonya miatt, szép gesztus lenne elismerni bizonyos eredményeit. Agatha Raisin jó nyomozó.

– Na ne mondja, mert ránk szakad a plafon. Az a nő egy minden lében kanál, idegesítő sajtkukac, akinek egyszerűen csak szerencséje van.

Két héttel később Charles úgy gondolta, ideje összeszedni magát, és elugrani Agathához. De közben rengeteg tennivaló akadt a birtokon és sok restanciája is volt. Ráadásul megérezte és kellemetlenül érintette, hogy Agatha kezd rá potenciális férjként tekinteni.

Végül elűzte a gondolatot. Bizonyára csak képzelődött, hiszen Agatha még csak kapcsolatba lépni sem próbált vele, mióta elváltak. Csupán arról feledkezett meg, hogy Gustav sosem adja át neki, ha Agatha telefonon keresi.

Szép tavaszi este volt, amikor Charles elment otthonról. Amilyen sivár tud lenni Cotswolds télen, gondolta, olyan mámorítóan gyönyörű tavasszal, amikor minden virágba borul!

Legnagyobb meglepetésére Agatha utcájában, az

Orgona közben mindenfelé autók parkoltak. A zsúpfedeles ház összes ablakából áradt a fény. Egy barátságos hang szólalt meg mellette:

– A partira jött, Sir Charles?

– Mrs. Bloxby! Engem nem hívott Agatha.

– Talán az inasa elfelejtette átadni. Bízzunk benne, hogy Agatha ezúttal megtalálja a boldogságát.

– Ezúttal? Miért, mi van ezúttal?

Mrs. Bloxby hirtelen szeretett volna egész máshol lenni.

– Hát a házasság… Az eljegyzését tartja egy férfival, akit néhány hete ismert meg a reptéren.

– Menjen csak előre, Mrs. Bloxby. Mindjárt én is bemegyek.

Charles vagy tíz percig csak állt az orgonafa édes illatú virágai alatt, aztán elindult.

Odabent lecövekelt, mielőtt belépett volna a nappaliba. Agatha amellett a férfi mellett állt, akit Charles a reptéri parkolóban látott vele. Charles lassan hátrálni kezdett, Agatha biztosan nem láthatta őt a sötét előszobában.

De ahogy az utcai lámpa fénycsóvájába ért, Agatha egyenesen ránézett. Charles agyán átcikázott az összes emlék, amit valaha együtt átéltek. Lassan megfordult, és kisétált az éjszakába.

[1] Az anglikán egyház működését és gyakorlatát tekintve leginkább az európai református egyházhoz hasonlít. Az egyházi személyek nősülhetnek, és a hívekkel is közvetlenebb a viszonyuk. *(A ford.)*

[2] „S amint a parton lovagolt, / a kristálytükörbe hatolt, / s ott „trallalalla”, így dalolt, / merész Sir Lancelot.” Alfred Lord Tennyson: *Shalott kisasszonya*, Vachter Ákos fordítása. *(A ford.)*

[3] Utalás Mark Twain *Ártatlanok külföldön* című, regényes úti beszámolójára. *(A ford.)*

[4] Utalás Charles Dickens *A Pickwick klub* című regényére. *(A ford.)*

[5] Kampanológia: templomi harangokkal foglalkozó tudomány. Angliában komoly hagyománya van a harangzenének. *(A ford.)*

[6] Népszerű amerikai evangélista. *(A ford.)*

[7] Sydney Carton Charles Dickens *Két város regénye* című művének egyik főszereplője. *(A ford.)*

[8] Carton szavai a regény zárlatában: „Amit most teszek, az sokkal, sokkal jobb, mint bármi, amit eddig tettem – sokkal, sokkal jobban nyugszom majd ott, ahová most indulok, mint bármikor is nyugodtam.” – Karinthy Frigyes fordítása. *(A ford.)*

[9] A *Morse felügyelő* című sorozat írója. *(A ford.)*